CLANCY TOM
3 - NET FORCE
NOČNÍ POHYBY

OBSAH

Americký Kongres si může gratulovat: zřízení bezpečnostní agentury Net Force v rámci FBI nebylo zbytečné. Vláda nad počítačovým světem, který v roce 2010 nabyl bezmála většího významu než ten skutečný, je pokušením pro stále nové a stále úskočnější typy zločinců.

Kdosi opět začal řádit v síti. Způsobil výpadky elektrické energie, v jejichž důsledku zahynuly po celém světě tisíce lidí. Hladce přejímal kontrolu nad satelitními systémy. Předal teroristům údaje o tajné trase nákladního vlaku se surovinami pro indický jaderný program. Následky výbuchu na indicko-pakistánské hranici, který po úniku informace následuje, jsou katastrofální.

Onen kdosi musí být nepředstavitelně bohatý. Musí mít dostatek prostředků k najmutí nejprotřelejších hackerů, musí mít dost na konstrukci superpočítače nové generace. Při pátrání po neznámém zločinci několik zkušených počítačových agentů podlehne zástavě srdce v důsledku smrtících útoků z virtuality.

Smyčka se však přesto začíná stahovat. Stopy vedou na starý kontinent, do Anglie. Tam žije fantasticky bohatý, leč neméně fanaticky zaslepený podnikatel lord Goswell, který ve svých nostalgických snech spřádá plány na obnovu dávné slávy Britského impéria.

Všechny dosavadní nevysvětlitelné události napovídají, že to je hlavní motiv podvratných akcí v síti.

Proto na scénu vstupují úderné jednotky Net Force. Z druhé strany však přichází nečekaný protivník - starý známý z prvního případu Net Force, čečenský nájemný vrah Ružjo...

PROLOG

*****

PÁTEK, 1. DUBNA 2011, 2:15 NEDALEKO SAHIWALU, PÁKISTÁN

Bylo po půlnoci, ale teplota pořád neklesala pod třicet stupňů. Vlhkost vzduchu byla taková, že pot se ani neodpařoval a jejich černé uniformy nasakovaly palčivými krůpějemi. Ač byl teprve duben, už došlo k překročení teplotního rekordu v Paňdžábu, skoro osmatřicet stupňů, a zítra prý má být stejně.

Trojice mužů ležela v propocených černých maskáčích ve stínu za keři několik metrů od kolejí a čekala.

Zvuk píšťaly o kus dál hlásil, že se vlak blíží.

"Už jede," řekl Bhattačaría. Kvůli jeho tloušťce mu ostatní občas přezdívali Ganéša podle jednoho z bohů, ale do očí mu to neřekl nikdo. I přes svou korpulentnost se rychle rozzuřil a stejně rychle se pohyboval, a jakmile se dal do pohybu, byl zdatným soupeřem. Teprve před dvěma lety odešel z armády, kde byl plukovníkem. Tehdy na zahradní slavnosti v Pánípatu bodl dýkou

jiného plukovníka, který
jej urazil, a jen přítomnost lékaře ho uchránila před obžalováním z vraždy. Takhle ho pouze degradovali a zavřeli - mohl si vybrat mezi vězením a Zvláštní jednotkou.

Tato jednotka, podobně jako tajné organizace po celém světě, oficiálně vůbec neexistovala. Žádný z mužů neměl armádní zbraň ani uniformu. Pušky nakoupili z přebytků čínské armády, pistole z Německa a nože z Japonska. Vysílačky pocházely z Nového Zélandu, boty z Indonésie, uniformy z Austrálie. Nikdo z nich u sebe neměl nic, co by ho mohlo jakkoli identifikovat jako vojáka, tím méně jako vojáka indického. Během operace neměl být nikdo zajat. Kdyby něco takového hrozilo, počítalo se s rychlou sebevraždou pistolí či nožem. Nebylo to tak hrdinské, jak by se mohlo zdát. Každý, kdo by odmítl tuto povinnost vykonat, by záhy stejně zahynul: před nástupem do této operace všichni spolkli pomalu působící jed. Až se z operace vrátí, dostanou protijed a během několika dní prodělají pouze chřipkové onemocnění. Kdyby se někdo z jakéhokoli důvodu nevrátil, zemřel by dlouhou a bolestivou smrtí, oproti níž se sebevražda jevila jako procházka růžovou zahradou. Když na to přijde, rychlý odchod je lepší.

Když bylo v Indii třeba provést nějaké tajné operace, byla vždy povolána Zvláštní jednotka. Podobnými jednotkami disponuje většina zemí, ačkoli mnohé z nich by takové tvrzení důrazně popřely.

Tato operace se od jiných moc nelišila. Proniknout do Pákistánu a provést tajnou operaci bylo přinejmenším nesnadné. Pákistánci jsou citliví, a s ohledem na současnou politickou situaci nebylo těžké přijít na důvod.

Vedle Ganéši ležel Ráhmán, asi čtyřicetiletý muž bez zvláštní příslušnosti k nějaké kastě, původem z Dillí. Ráhmán byl vysoký a štíhlý, pravý opak Bhattačaríi. V této části Pákistánu se vyznal, kdysi sloužil v indické pohraniční stráži, jejíž členové sledovali Pákistánce přes drát u Wagah Postu. Obě strany tam každý večer předváděly fiktivní výpady, jimiž se ozvláštňovalo stahování vlajek za zvuků fanfár. Celé davy lidí se tam zdaleka chodily podívat na hranou bitvu a povzbuzovat obě strany, jako by šlo o fotbalový zápas.

Třetím mužem byl Harbhadžán Singh, jemuž se tedy říkalo Sikh. Ačkoli Singh nebylo pro sikha jméno nikterak neobvyklé, on je dostal podle jednoho vojáka, jenž dosáhl mókšy - osvícení - když v šedesátých letech hlídkoval nedaleko Nathu-La na hranicích s Čínou. Našly
se jen jeho brýle, helma a puška. Jeho duch v oblasti stále obchází a Číňané ho často vídají stát na vrcholu hory nebo přecházet po hladině potoka. Armáda té legendě moc nevěřila, dokud ducha neurazil jeden generál, který přijel na návštěvu a cestou zpět zahynul při letecké havárii. Od té doby si noví velitelé v této oblasti dávali velký pozor, aby tam aspoň jednou do roka poslali své vozy a svezli Singha na nádraží. Ve vlaku pro něj navíc muselo být rezervováno místo. Řídit takový vůz muselo být zajímavé dobrodružství, ale nikdo nikdy nepřiznal, že by Singha v autě nebo ve vlaku viděl.

To vše zasluhovalo pozornost, ale našemu Singhovi s jeho vousem a turbanem to proti nepohodlí, jež této tropické noci pociťoval, moc nepomáhalo. Ačkoli jeho prapradědeček žil nedaleko Láhauru, pouhých pár kilometrů severně odsud, Singh strávil velkou část svého života v Madrásu, v Bengálském zálivu, a ačkoli i tam bylo po celý rok hodně horko, aspoň tam foukal vítr od moře. Několik let prožil i v Kalkatě, kde bylo ještě větší teplo než v Madrásu, ale ani tam to nepeklo tolik jako v Paňdžábu, o němž se tvrdí, že je to nejteplejší místo na Zemi. Začínal tomu věřit.

"Tamhle je," řekl Bhattačaría. "Vidíte to světýlko?"

Singh i Ráhmán přikývli a souhlasně zašeptali. Podél kolejí se už k útoku připravovali další "žoldáci". Bylo jich tu šedesát, a i když někteří z nich během akce zahynou, postrádat je budou jen jejich kolegové. Do Zvláštních jednotek se člověk dostane jen tehdy, je-li na světě zcela sám: žádná žena,

žádná rodina, žádné závazky vůči komukoli. Je-li postradatelný.

Znovu zaslechli píšťalu, tentokrát blíže.

Singh pevně sevřel svou pušku AK-47 a zhluboka se v tom vlhkém a žhavém nočním vzduchu nadechl. Už mnoho let nebyl moc dobrým sikhem, ale přesto se čas od času ke svému bohu obracel. To nemohlo uškodit.

Vlak se přiblížil na dohled. Strojvůdce však nemohl vidět, že na kolejích před ním je přivařeno několik plátů, a to přesně v místě, kde se trať stáčela mírně doleva.

Zvláštní vlak z Multánu do Láhauru měl před sebou neplánovanou a velmi prudkou zastávku.

Singh zadržel dech, a vtom bafající stroj narazil na pláty. Ozvalo se hlasité řinčení a skřípot kovu. Vlak vyskočil z kolejí, zaryl se do země

a na všechny strany létaly velké chuchvalce hlíny. Zaznělo ještě několik nárazů, jak se vlak převrátil a sunul se dál po boku.

Z kolejí vyletělo ještě dalších pět nebo šest vagónů, a ty zůstaly ležet na zemi poházené jako dětské hračky. K noční obloze se zvedly husté kouřové mraky a prach.

Singh už byl na nohou a běžel ke stále ještě se pohybujícímu vlaku. Některé vagóny zůstaly na kolejích, a jeden z nich, uzavřený nákladní vagón, stál přímo před ním. Otevřely se dveře a ven vyskákalo pět pákistánských Rangerů.

Singh střílel na všechny strany a pálil do nepřátel. Vedle něj promluvila Ráhmánova i Ganéšova puška, a Pákistánci klesali k zemi, udoláni sprškou celoplášťové munice.

Pardon, hoši, příště musíte mít víc štěstí.

Zazněly další výstřely. Temnou noc osvětlovaly výstřely z pušek a výbuchy granátů. Po obloze rozkvétaly bílé fosforové záblesky, za nimiž šlehaly rudé plameny. Barev tu nebylo málo.

Útočníků i obránců bylo přibližně stejně, ale členové Zvláštních jednotek měli na své straně překvapení - a vykolejený vlak. Za několik okamžiků bylo po boji. Několik zraněných sténalo bolestí, ale rychlé výstřely je umlčely. Singh, Bhattačaría i Ráhmán odběhli do předem určeného vagónu. Byl prázdný, ale na tom nezáleželo. Rozmístili v něm výbušniny a spustili odpočítávání.

"Utíkejte!" křikl Ráhmán. "Rychle!"

Všichni tři se přidali k dalším prchajícím mužům. Na útěk měli jen pár vteřin. I kdyby ještě žil někdo, koho by napadlo nálože najít a zneškodnit, nestihl by to.

Nalevo od nich zazněl výstřel. Singh se otočil a zamířil na místo, odkud záblesk vyšel, vystřelil ze své pušky tři rychlé dávky a zaslechl výkřik. Jeden Pákistánec si hrál na mrtvého. Teď už nic hrát nebude.

Ale Pákistáncova poslední střela našla svůj terč.

Bhattačaría klesl k zemi.

Singh se zastavil, ale Ráhmán běžel dál.

Tlustý muž měl ránu v hrudi, poměrně vysoko a mírně mimo střed. Jeho maskovacím oděvem už prosakovala krev. Tmavý vlhký bod se viditelně zvětšoval. Muž se podíval na Singha. Je se mnou konec," řekl. "Pomoz mi odsud, Sikhu."

Singh přikývl. "Ano." Namířil puškou na Bhattačaríovo čelo a rychle stiskl spoušť. Mohutné tělo sebou trhlo a vzápětí znehybnělo.

Na modlitby nebyl čas. Singh se dal do běhu.

O pár vteřin později se horká a lepkavá noc otřásla hlukem a záblesky. Výbuch vlaku by na dlouhé míle uviděl každý, kdo by se tím směrem podíval.

A jeho důsledek měl jistým způsobem pocítit celý svět.

ČÁST PRVNÍ

NAD BRITSKÝM IMPÉRIEM SLUNCE NEZAPADÁ

01 KAPITOLA

*****

PÁTEK, 1. DUBNA HAMPTON COURT, ANGLIE

Prvním králem, který v tom velkém paláci bydlel, byl Jindřich VIII. v 16. století. Kamenné budovy se rozprostíraly na více než šesti akrech. Okolní trávníky a zahrady zaujímaly rozlohu ještě desetkrát větší. Většina pokojů měla vysoké stropy a protáhlá okna. V několika z nich stály krby tak velké, že do nich člověk mohl vstoupit, aniž by se uhodil do hlavy. Pokoje byly převážně prázdné, až na rozsáhlé tapiserie a barokní svícny. V několika pokojích stály obří postele s nebesy, jinde křesla a stoly. Nacházelo se tu i mnoho uměleckých děl, na stěnách visely věkem zašlé obrazy. Velká část prostor, kudy právě procházeli, zvaná Královské pokoje, vyhořela při náhlém požáru v polovině osmdesátých let a byla pak zrestaurována do podoby, jakou zámek měl v osmnáctém století.

Alex Michaels se úzkostně rozhlížel. Nedokázal si představit, že tu opravdu někdo bydlel.

Dojel sem s Toni metrem z Londýna, a každý zaplatil za vstupné patnáct eur. K hlavnímu vchodu se dostali přes Hampton Court Bridge. Michaels cestoval už dlouhá léta, a od chvíle, kdy se stal velitelem Net Force, ještě více, ale do Anglie se zatím nikdy nedostal. Spolu s Toni se rozhodli, že si týden strávený na mezinárodní konferenci o počítačové kriminalitě prodlouží ještě o několik dní. Potřebovali si trochu odpočinout. Posledních pár týdnů to v jejich vztahu začalo trošku skřípat.

Teď se tedy nacházeli v tom obrovském sídle králů a královen, ale ať byl Hampton Court sebevětší, nedokázal by pojmout Tonin těžko potlačovaný vztek. Michaels očekával, že Toni každou chvíli vybuchne a on sám i všechny pokoje, jež dosud navštívili, budou spáleny na troud. Nebyli manželé, ale zdálo se, že období líbánek spěje ke konci.

Patnáct eur, to nebylo za několikahodinovou procházku po zatuchlém hradu zrovna málo. Nebýt kalkulačky, kterou měl Michaels zabudovanou do elektronického vircesu za opaskem, nikdy by nezjistil, kolik to ve skutečnosti je. Násobení zlomků nepatřilo mezi jeho oblíbené kratochvíle.

Ukázal na bezpečnostní paprsek v sametových lanech, jež měla zabránit turistům v usedání na starodávná křesla. "Stoupni si za to, zjistíme, jestli jim funguje alarm," řekl Toni.

Nereagovala.

Panebože, co jsem zase provedl? "Je ti něco?"

"Není."

Michaels dlouze a pomalu vydechl. Muž v kostýmu, který vypadal, že pamatuje doby prvního majitele, stál pod obrazem ošklivého páru a dvou mnohem krásnějších psů a vysvětloval skupině návštěvníků poselství portrétu. Muž hovořil se zvláštním přízvukem, typickým pro velmi vysokou třídu společnosti.

Než se Toni a Michaels stali milenci, Alex byl ženatý a rozvedl se. Z toho, když žena říká, že jí nic není, z její Úsečné a rychlé odpovědi, byl schopen vyrozumět, že jí rozhodně něco je. Už pochopil, že je lepší se po příčinách dále nepídit, pokud si ovšem opravdu nepřeje vyslechnout, co se děje, a to často s takovou hlasitostí, jako když se při rockovém koncertě postavíte těsně vedle reproduktorů. Křičela by na něj Toni ve Velké hale? Nebo si počká, až dorazí do menších tudorovských komnat, kde kdysi studoval kardinál Wolsey? Kdyby se jí

Michaels teď pokusil nějak dotknout nebo ji pohladit, určitě by mu uhořely prsty. Byla naštvaná, a Alex nepochyboval o tom, že na něho.

Proč není život jednoduchý? Proč se dva lidi, kteří se mají rádi, nemohou dát dohromady a žít pak na věky věků spolu?

To si možná říkala i Anna Boleynová, když si začala s tím tlouštíkem, pamatuješ? ozval se jeho vnitřní hlas.

Okřikl ho.

Toni vydržela mlčet až k bludišti. Promluvila až venku, když se procházeli po vlhkém a chladném trávníku k severním zahradám. Alex ji koutkem oka sledoval, obdivoval její atletickou chůzi, krásnou tvář a postavu. Pracovala jako jeho asistentka od dob, kdy do Net Force nastoupil, a svou práci dělala velmi dobře. Byla skoro o dvanáct let mladší než on, chytrá, zdatná a pohledná italská dívka z Bronxu, navíc ovládala indonéské bojové umění zvané pentjak silat. Dávala mu lekce tohoto umění, Alex dělal rychlé pokroky, ale kdyby na to přišlo a Toni se hodně rozzlobila, vytřela by s ním podlahu, aniž by se přitom zapotila. Byl to zvláštní pocit, vědět, že žena, kterou milujete, vás může pěkně nakopat, kdy se jí zachce.

Když promluvila, její hlas byl klidný, vyrovnaný, navenek jakoby beze zlosti. "Pročs poslal na konferenci do Kábulu Marshalla?"

Michaels se znovu nadechl. Proč neposlal ji? Protože Afghánistán není místo, kam by chtěl, aby jela. Ženy tam jsou chápány jako bytosti čtvrté kategorie, hned za muži, chlapci a koni, často tam dochází k teroristickým útokům na cizince, zvláště na Američany. Nechtěl riskovat její život. Ale nemohl to říct takhle přímo. "Marshall chtěl jet. Nevěděl jsem, že tys chtěla taky," řekl místo toho.

"Nechtěla jsem," odpověděla.

"No, tak vidíš. Nemuselas. Je to v pořádku, ne?"

Jo, kdepak. "Měla jsem volno. Měla jsem tam jet."

"Ale právě jsi řekla, že se ti nechtělo."

Zastavila se a podívala se na něj. I když se na něho zlobila, byla tak krásná. A v takových chvílích možná ještě o trochu víc.

"O to nejde. Měla jsem volno. Měls poslat mě, ať se mi chtělo, nebo ne. Pročs mě neposlal?"

Měl poměrně dobrou paměť, pro kličkování nezbytnou pomůcku, ale i přesto, když došlo na věc, nebyl Michaels nijak skvělým lhářem. Jistě, dokázal by někomu říct, že má pěkný účes, i kdyby tomu tak nebylo, uměl by kývnout a úsměvem pochválit špatný vkus nadříze-

ného, ale mimo prostých a beztrestných soucitných lží lhaní nikdy nemiloval. Přistihla ho, on se pokusil vyhnout odpovědi, to se mu nepovedlo, takže se nebude snažit z toho vylhat. Zavrtěl hlavou a řekl Toni pravdu: "Protože jsem tě nechtěl poslat do míst, kde by ti mohlo hrozit nebezpečí."

"Myslela jsem si to." Znovu se rozešla.

Alex šel za ní. "Hele, Toni, já tě miluju. Je něco špatnýho na tom, když se tě snažím chránit před nebezpečím?"

"Nevadí, když mě chceš chránit jako můj milenec. Zlobilo by mě, kdybys to nechtěl udělat. Ale jako kolega z rozvědky, jo, je to špatný. Víš, že se o sebe umím postarat."

"Ano," přikývl. Věděl to, už se o tom párkrát přesvědčil na vlastní oči. Dokázala se o sebe postarat lépe než on, ale nebyla všemocná.

"Chci, abys mě bral jako jednoho z mužů."

Usmál se. "To by nešlo. Takhle o tobě přemýšlet nemůžu, a i kdybych mohl, netěšilo by mě to. Mám radši holky. A tebe obzvlášť."

Krátce se na něj usmála. Z toho letmého úsměvu pochopil, že ještě není vše ztraceno. "Já myslela v práci. Když jsme spolu sami, jsem ráda, že mě bereš jako ženu."

"Rozumím."

"Opravdu? To je dobře. Chci, abys mě držel za ruku, když se spolu procházíme při měsíčku - ale ne v práci. Musíš oddělit svůj osobní život od pracovního, Alexi."

"Dobře. Příště, až to přijde, pojedeš, ať je to kamkoli."

Znovu se usmála. "Fajn. Myslíš, že bychom tu někde sehnali čokoládu?"

Oba se usmáli, a Alexovi se hodně ulevilo. Nikdo z nich dříve v Anglii nebyl, ale záhy zjistili, že všude tu jsou automaty na čokoládu. V obchodech, na nádražích i v restauracích. Hledání čokolády se tedy stalo jedním z jejich žertíků. Oba počítali, že až se vrátí do Států, budou mít patnáct kilo navrch a naduté tváře.

Alexův virces zahrál prvních pár taktů písně "Fanfáry pro obyčejného člověka" od Aarona Coplanda. Někdo mu volá. Odepnul přístroj od opasku a zjistil, že hovor je z kanceláře ředitele FBI.

"To je dobrý," řekla Toni o té hudbě. Mávala prstem, jako by dirigovala orchestr.

"Jay se mi musel vloupat do kanceláře a přeprogramovat to. Ale je to lepší než posledně, to mi hrál ‚Prohnilý až na kost' od George Thorogooda."

Toni zazpívala pár taktů.

"Všichni mí spolupracovníci mají vytříbený smysl pro humor," prohlásil. "Alex Michaels, prosím."

"Vydržte, spojím vás s ředitelkou," řekla sekretářka.

Toni se na něj podívala, a on zakryl mikrofon vircesu dlaní. "Šéfka."

"Hrozná škoda že Walt Carver měl ten infarkt," řekla Toni.

"Myslim, že on toho nelituje. Aspoň měl výmluvu, aby mohl odstoupit a věnovat se rybaření. Je to teprve měsíc, měli bychom jí dát šanci-"

"Veliteli, tady Melissa Allisonová. Nerada vás ruším o dovolené, ale nastala tu jistá situace, o níž byste měl vědět."

Na krystalovém displeji se objevil její obličej, takže Alex zapnul vizuální režim a podržel přístroj tak, aby v rohu obrazovky uviděl svůj obličej.

Allisonová byla šestačtyřicetiletá rusovláska s chladným až mrazivým hlasem i chováním. Než byla jmenována do této funkce, vystudovala práva; neměla žádné zkušenosti z praxe, ale zato encyklopedické znalosti o koncích několika desítek politiků. Šuškalo se, že vysocí členové kongresu naléhali na prezidenta, ať jí svěří post uvolněný po Waltu Carverovi, aby nemluvila o věcech, o nichž je lepší pomlčet. Kromě několika schůzí a písemné korespondence s ní Michaels zatím moc do styku nepřišel.

"Poslouchám."

"Před pár hodinami napadla neznámá vojenská síla pákistánský vlak nedaleko hranic s Indií, zabila desítku strážníků a vyhodila ho do povětří. Vlak převážel přísně tajné elektronické součástky pro pákistánský jaderný program."

"Já myslel, že mezi Pákistánem a Indií existuje dohoda o nešíření jaderných zbraní."

"To je pravda, ale ani jedna ze stran ji nedodržuje. Pákistánská vláda je přesvědčena, že útok podnikla Zvláštní jednotka indické armády."

"Mají na to důkazy?"

"Na rozpoutání války to nestačí. Ale zatím - hledají ze všech sil."

Michaels se podíval na obrázek ředitelčiny tváře. "Nezlobte se, paní ředitelko, ale co to má společného s námi? Neměli by se o to starat špioni?"

"To se děje, ale pokud se dá jim i Pákistáncům věřit, neexistuje šance, jak by se někdo mohl o tom vlaku a jeho nákladu dozvědět. Teroristé však měli dostatek času, aby se ukryli na svých pozicích, a Pákistánci tvrdí, že to není možné."

"No, zjevně to možné bylo," namítl Michaels.

"Naše spojka u CIA tvrdí, že o zásilce a její trase věděli jen čtyři lidé. Bedny nebyly označené a dělníci a traťový personál, kteří materiál nakládali a převáželi, neměli tušení, co vezou."

"Že by náhoda? Nezaútočili na náhodně vybraný vlak?"

"Před výbuchem projelo po té trati devatenáct vlaků. Jen jeden převážel náklad strategické důležitosti."

"Tak to někdo vyzradil."

"Pákistánci to vylučují. Nikdo to vyzradit nemohl. Jakmile se operace rozběhla, tři z té čtveřice lidí, co o ní věděli, byli spolu, a ten zbývající

- jde zároveň o šéfa jejich tajné policie - dokázal dešifrovat počítačovou zprávu o zásilce až hodinu před útokem. Počítač mu z nějakého důvodu vypověděl službu. Takže i kdyby to vyzradit chtěl, neměl by na to čas."

"Někdo tedy zprávu zachytil a kód rozluštil."

"A právě proto nás to zajímá," řekla. "Problémem však je, že ten bezpečnostní kód měl být neprůstřelný, šlo o mnohasetciferné číslo. Podle CIA by počítač SuperCray musel pracovat nepřetržitě ve dne v noci asi milion let, aby to dokázal."

Paráda, pomyslel si Michaels. "Pošlu na to své lidi."

"Dobře. Čekám na vaše informace."

Allisonová zavěsila a její obraz zmizel.

Toni, jež rozhovoru naslouchala, zavrtěla hlavou. "To není možný," řekla.

"Správně. Náročné úkoly plníme ihned. Nemožné trvá jen o chvilku déle. Pojď se podívat na bludiště."

"Nezavoláš Jayovi?"

"To počká."

02 KAPITOLA

*****

PÁTEK, 1. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Číšník přinesl na podnosu bombajský gin s tonikem a postavil sklenici na stolek u čalouněného křesla, v němž seděl lord Geoffrey Goswell a četl si Timesy. Japonské trhy letěly k zemi, americké se udržovaly na průměru a cena zlata rostla.

Předpověď počasí pro Londýn oznamovala na zítřek déšť.

Nic, co by stálo za obavy.

Goswell zvedl oči. Všiml si, že číšník chvíli čeká, zda nepotřebuje ještě něco, a krátce na něho kývl. "Děkuji, Paddingtone."

"Milorde."

Číšník se neslyšně vzdálil. Starý Paddington, to je pane kvalitní člověk. V klubu už kolik? - třicet pětatřicet let roznáší noviny a nápoje. Je zdvořilý a bystrý, ví, kde je jeho místo, a nikdy se do ničeho neplete. Kéž by všichni sluhové byli aspoň z poloviny tak vychovaní. Na takového člověka, jako je starý Paddington, se patří pamatovat na Vánoce tučným spropitným.

Na druhém konci tmavého a ošlapaného oválného orientálního koberce potáhl sir Harold Bellworth z kubánského doutníku při četbě nějakých hnusných novin, asi Sun nebo New York Times. Sklopil noviny a podíval se na Goswella. "Nemůžu uvěřit, co dneska řekl americký prezident. Nechápu, proč se tam zabývají takovýma hovadinama. Udělat něco takového náš premiér, vytahali by ho za uši, a patřilo by mu to."

Dvaaosmdesátiletý Bellworth absolvoval v roce 1947, byl tedy o osm let starší než Goswell.

Goswell se na něj vlídně usmál. "No, jsou to Američani, ne?"

"Hm, ano, to jistě." Tato odpověď se hodila na spoustu otázek. Existovala britská cesta a pak... všechny ostatní. No, jsou to Američani, ne? Nebo Francouzi, Němci nebo propánakrále třeba Španělé. Co mohl člověk očekávat od cizinců jiného, než že vše pokazí?

"Hm." Harry zvedl své noviny a znovu se začetl.

Goswell se podíval na velké kulaté hodiny nad knihovnou. Už půl šesté. Měl by Paddingtonovi říci, ať zavolá Stephense. Na jeho pozemek to dnes potrvá, je pátek odpoledne, všichni se pohrnou z města na každotýdenní dva dny volna, ale s tím nic nenadělá. Obyčejně by zůstal až do soboty v Portman House v centru, pak by v klidu odjel do své rezidence v Sussexu, ale na večeři měl přijet ten vědec, Peter Bascomb-Coombs, takže se nedalo nic dělat. Vzhledem k provozu

bude mít co dělat, aby to vůbec stihl. Zavřel ekonomickou přílohu a položil noviny vedle ginu s tonikem. Zvedl sklenici a dlouze se napil. Hm. Postavil sklenici na stolek.

O chvíli později se bez zavolání objevil Paddington. "Milorde?"

"Řekněte Stephensovi, ať přistaví vůz, ano?"

"Samozřejmě, milorde. Budete si přát na cestu čaj a sendviče?"

"Ne, jedu na večeři." Mávl rukou a Paddington odešel pro řidiče.

Goswell se zvedl, vytáhl z kapsy hodinky a srovnal si čas podle hodin nad knihovnou.

Harry znovu odhlédl od svých novin. "Na víkend?"

"Ano, přítel vědec přijede do mého domu na venkově."

"Vědci." Harry to slovo pronesl stejně, jako by říkal "zloději" nebo "šlapky". Zavrtěl hlavou. "No, hezkou zábavu. Mimochodem, nechal jsi už porazit ten příšerný tis za skleníkem?"

"Samozřejmě že ne. Co neviděť tě uložíme k jeho kořenům."

Harry se chraplavě zasmál. "Do hrobu ještě uložím já tebe, ty troufalý mladíku. A ohřeju se u ohně z toho strašného stromu."

Oba muži se zasmáli. Šlo o dávný žert. Tisy se často sázely na hřbitovech, a jelikož na těchto místech vždy dorůstaly do největších výšek, říkalo se, že minerály z rozkládajících se těl jejich kořenům velmi svědčí. Velký tis za skleníkem na Goswellově pozemku měřil pětadvacet metrů a jeho stáří se odhadovalo asi na čtyři sta let. Goswell již dlouhá léta Harrymu vyhrožoval, že ho předhodí právě tomuto tisu.

Podíval se na hodinky. Asi o minutu napřed, ale to jde. Šlo o zlaté hodinky Waltham, neměly velkou hodnotu, ale patřily strýci Patrickovi, jenž zahynul za druhé světové války, a Goswell je získal jako dědictví. Měl i lepší hodinky, které šly na vteřinu přesně, rolexky, cartiery a několik ručně vyrobených švýcarských exemplářů, co stály stejně jako nové auto. Walthamky měly jen jednoduchý strojek. Neukazovaly datum ani informace o burze, ani je nešlo přiložit k uchu a použít jako telefon. Byly to jenom hodinky, a to se mu celkem zamlouvalo.

Zasunul je zpět do vesty a zamířil k východu. Než dojde na ulici, bude tam už čekat Stephens se starým bentleyem z roku 1954. Bentleye měl radši než rollse. Šlo prakticky o stejný vůz, jen bez té okázalé mřížky, ale gentleman si na okázalost stejně nepotrpí, že?

Cestou z města si poslechne zprávy BBC. Zjistí, jestli ty černé huby v Indii a Pákistánu už na sebe začaly střílet kvůli tomu drobnému... povyražení, co jim přichystal. Bylo by příjemné, kdyby se vzájemným bombardováním vrátili do časů britské nadvlády, Británie by se o ně musela znovu postarat, znovu je naučit civilizovanému chování.

Spravedlivé by to bylo, ne?

*****

PÁTEK, 1. DUBNA KDESI V INDII ZA BRITSKÉ NADVLÁDY

Když byl Jay Gridley na síti, připadal si jako pán všeho, nač pohlédl. V tuto chvíli byl ve VR - virtuální realitě - ve scénáři, který si navrhl výhradně pro tento úkol, kvůli němuž mu volal Alex Michaels. V RS - reálném světě - seděl u počítače v centrále Net Force v Quantiku, oči a uši měl překryté senzory navedenými i do rukou a hrudi, aby se i sebemenší pohyby daly převést na příkazy pro program. Ve VR však měl Jay na sobě tropickou helmu, khaki šortky

a škrobenou košili téže barvy, vysoké boty a u pasu revolver Webley Mark III ráže .38. Seděl vedle místního správce na indickém slonu v nosítkách s baldachýnem. Odpolední slunce nad nimi spalovalo všechno živé, nesnesitelným žárem ničilo lidi, zvířata i rostliny. Kousek před nimi bušili snědí domorodci v bederních rouškách tyčemi do kovových plátů, chřestili kameny v plechovkách

a hlasitě volali, aby z vysoké trávy vyplašili tygra, který se tam mohl skrývat.

Jay se té scéně usmál, věděl, že to není zrovna politicky korektní, ale to ho netrápilo. V tomto scénáři nečekal, že narazí na někoho, koho zná, a krom toho, sám je přece napůl thajského původu, ne? Kdysi mohl touto trávou v bývalém Siamu chodit jeden z jeho prapradědů, dělat hluk a modlit se k různým bohům, aby ho tygr minul. Každopádně bylo mnohem lepší seděť na hřbetě třímetrového slona s dvouhlavňovou puškou u ruky než jít po zemi a bušit tyčkou do plátu. A ještě jedno plus - na zadku slona seděl malý chlapec a mával vějířem na konci dlouhé tyče, aby na Jaye a místního správce foukal sice horký, ale přesto příjemný vánek.

Vždy první třída. Jinak necestuji.

Jay ve skutečnosti hledal jistou informaci, ale zadávat příkazy do počítače, ať už klávesnicí, nebo hlasovou linkou, a vyhledávat kódované balíky nebylo tak zábavné jako honit lidožravého tygra bengálského.

Samozřejmě toho tygra ještě nespatřili, ač domorodci bušili a chřestili už poměrně dlouho. Rádža se omlouval. "Je mi to líto, sáhibe." Nemohl za to. Co v křoví není, z něj nevyženete.

Jistě, zahlédli už menší zvířata. Jay viděl jeleny, prasata, všechny možné hady i dvoumetrové kobry, dokonce mladého tygra, ale velkou šelmu zatím ne. Tygr tudy prošel a zmizel - možná se vypařil, mnoho stop po sobě totiž nezanechal - zabil kořist a zmizel. Kořist v tomto případě představoval kozel v kleci z nerezové oceli a titanu s mřížemi o síle kulturistových stehen. Těmito mřížemi by se neprodral ani tyranosaurus, i kdyby měl diamantové zuby, kdepak. Kozel - ve skutečnosti kódovaný soubor s informacemi o čase, místě a dalších podrobnostech železniční zásilky v Pákistánu - měl být v bezpečí. Ale čemusi se podařilo mříže roztáhnout, jako by to byly rozvařené nudle, dostat se dovnitř, a milý kozel už byl minulostí.

Jay tomu zprvu nechtěl věřit. Domníval se, že někdo se dostal ke kopii přístupového hesla, ale když si tu klec - matematický kód - prohlédl, zjistil, že došlo k násilnému otevření a nebylo použito žádné

heslo. Nešlo o nějaký primitivní kód, jímž by si dítě pojistilo pornografický soubor před rodiči, ale o solidní vojenskou šifru, a ačkoli ani ta nebyla při delším snažení neproniknutelná, násilníkovi se to podařilo za necelý den.

A to zkrátka nebylo možné. Nezvládl by to žádný počítač na světě. Deset propojených počítačů SuperCray by to zvládlo za takových deset tisíc let, ale za těch pár hodin od odeslání zprávy po její rozluštění to prostě bylo vyloučeno a basta řidli. Tečka. Už mi nic nevykládejte...

Jay si sundal helmu a jednou rukou si setřel pot z čela. Tady v Paňdžábu bylo horko a stín nestín, ten baldachýn neměl klimatizaci. Mohl to sice samozřejmě naprogramovat, ale k čemu? Program plný nepřesností mohl spíchnout kdokoli. Umělci mají dbát na určitou čistotu. Tedy čas od času to i dělali, aby ukázali, že na to stále mají.

Jak mohlo k tomu průniku dojít? Nemohlo - aspoň ne s využitím jemu známých zákonů.

Připomnělo mu to jeden příběh z dob počátků kosmonautiky, kdy se někteří inženýři rozhodli provést studii čmeláků. Po prozkoumání povrchu křídel čmeláka, jeho váhy a tvaru, po zjištění podílu svalové hmoty a využitelné energie zjistili, že tento tvor zkrátka létat nemůže.

Bzzzzz! Jejda, zase čmelák.

Musel to být hrozný pocit, dívat se na papír zaplněný přesnými matematickými výpočty o plachtění a zdvihu s vědomím, že čmeláci nemohou létat, a zároveň sledovat, jak létají z květu na květ a kašlou na jistotu, s níž lidé dospěli k tomu, že tohle prostě čmeláci nesvedou.

Logickým závěrem tedy bylo, že vědci něco opominuli. Vrátili se tedy k pravítkům a tužkám, provedli další pozorování, zaplnili tucty bloků a konečně

jim došlo, jak může čmelák létat.

Když znáte odpověď, mělo by být přece aspoň trochu snadné uhodnout otázku. Čmeláci létají na světě už miliony let, ať si o tom myslí kdo chce co chce, a tento fakt bylo nutné respektovat.

Jay stál tedy před souborem, jejž nebylo možné násilím otevřít, a přesto ho někdo rozlouskl jako obr skořápku vajíčka. Jak to říkal Sherlock Holmes? "Když jste vyloučili nemožné, vše, co zbývá, ať je to sebenepravděpodobnější, musí být pravda."

Tento průnik nebylo možno provést žádnou metodou, jakou Jay Gridley znal, a skromnost stranou, v oblasti počítačové kriminality nebylo moc lidí lepších než on. Ale jelikož už se to jednou stalo, v té

vysoké trávě se nejspíš pohybuje nějaký nový druh tygra. Teď už zbývá jen zjistit, jak vypadá, najít ho a dopadnout. A nenechat se sežrat.

Znovu se usmál, když si vzpomněl na další příklad lovecké moudrosti. Jak zní recept na králíka na smetaně?

Nejprve si ulovíme králíka.

*****

PÁTEK, 1. DUBNA

STONEWALL FLAT, NEVADA

Michail Ružjo přimhouřil oči v pouštním slunci. Ačkoli měl od přírody poměrně světlou pleť, od doby, kdy se přestěhoval sem, byl mnohem snědší, a teď měl barvu kvalitního pouzdra na pistoli. Ve tváři se mu objevily vrásky, na obnažených pažích vystouplé žíly. Zatím tady v Nevadě nepanovalo takové horko, jaké nastane za několik měsíců. Noci byly stále poměrně chladné, a přesto mu žár připadal hodně silný. Stál před malým přívěsem Airstream, jejž zakoupil a nechal přivézt na svůj pozemek o ploše pěti akrů. Celý pozemek byl samý písek a uschlé plané keře, prohánělse tudy horký vítr. Ružjo byl víceméně sám. Z okolních pětiakrových pozemků stála stavba jen na jednom, ale v tom případě šlo jen o zelenou plastovou kopuli potaženou zřejmě hliníkovou fólií a naplněnou balíky zmrzlých a sušených potravin pro turisty. Pár hodin po zakoupení svého pozemku Ružjo rozlomil jednoduchý visací zámek na dveřích a celý prostor důkladně prohlédl. Jednou za několik měsíců ke stavbě vždy přijel starý muž ve velkém voze GMC, uložil dovnitř několik balíků, zavřel dveře a odjel pryč. Ružjo přemýšlel, proč sem ten stařec mražené potraviny vozí. Chystá se snad na nějakou katastrofu? Bojí se války? Nebo moru? Nebo se jedná o nějaký obchodní tah?

Občas nebylo snadné pochopit, proč Američané dělají to či ono. Doma v Čečně nikdy neviděl, že by někdo shromažďoval takové zásoby jídla. Možná to ale bylo tím, že nikoho nenapadlo, že by takové potraviny stály za skladování. A i kdyby ho to napadlo, nesehnal by je.

Ružjo pokrčil rameny. Na tom nesejde. Onen sklad byl jedinou budovou poblíž. Druhou nejbližší stavbou byl tři kilometry vzdálený srub u říčky, z níž však po většinu roku zbylo jen vyschlé koryto. Srub vlastnila metodistická církev. Za dobu Ružjoova pobytu zde ho využi-

la pouze třikrát, a to nikdy na více než dvě noci za sebou. Žádný z táborících se k Ružjoovi nepřiblížil natolik, aby se s ním dal do řeči.

Zdejší samota Ružjoovi vyhovovala. Od doby, kdy skončil s černotou, hovořil jen s nemnoha lidmi, ještě méně jich musel zabít. V bance měl dostatek peněz, které si mohl vybrat pomocí počítačové karty. Přibližně jednou týdně odjel do bezmála dvě hodiny vzdáleného města, nakoupil vše potřebné v jednom ze supermarketů, kde ho nikdo neznal, s žádným prodavačem se nebavil. Zároveň naplnil nádrž vozu a odjel domů. Minul Údolí smrti na západě a sjel z dálnice na prašnou cestu vedoucí k jeho přívěsu. Nejbližším městem - dalo-li se tak nazvat - bylo Scotty's Junction. Na východ odtud se nacházela vojenská střelnice.

Auto koupil Ružjo za hotové, šlo o použitý, ne však starý vůz Dodge SUV,

stejně koupil i přívěs. Obojí sehnal na inzerát v jednom lasvegaském časopise. Pozemek získal na jedno z falešných jmen, která používal, a aby zamezil nevítanému zájmu, dal prodávajícímu značný úplatek a měsíční poplatky odcházely přímo z jeho účtu prvního každého měsíce. Jen stěží mohl být ještě méně nápadný.

Přívěs měl generátor a baterie, dokonce byl i klimatizovaný, ale chlazení využíval Ružjo jen zřídka. Horko mu vyhovovalo.

Neměl pocit, že by byl šťastný - toho nedosáhl od doby, co mu rakovina vzala Annu, a nečekal, že to ještě někdy zažije - ale mohl říct, že je spokojený. Žil skromně, stačilo mu málo. Jeho největším plánem bylo vystavět kamennou zeď kolem celého pozemku. Mohlo by mu to trvat i deset let, ale na tom nezáleželo.

Vlastně byl spokojený až dodnes. Když se ráno rozhlížel po kamenitém pozemku a vyprahlých kopcích v dálce, začal mít pocit, že tu něco nehraje.

Neviděl žádné konkrétní stopy, z nichž by mohl určit, co se děje. Nad hlavou mu nekroužily žádné helikoptéry, žádný zvířený prach neprozrazoval pokradmu se blížící vozy. Vzal silný dalekohled a pečlivě se rozhlédl po okolní krajině. Jeho pět akrů leželo na svahu mírně nad okolní krajinou, a měl tedy dobrý rozhled. Když se postavil před přívěs, viděl na starcův sklad. Znovu se tam podíval. Nic.

Vyšel pár metrů do mírného svahu za přívěsem, až dohlédl i na střechu metodistického srubu a k vyschlému korytu. Ani zde se nic nehýbalo.

Sklopil dalekohled. Nic neviděl, k obavám neměl žádný důvod, ale ve svých útrobách cítil, že se něco chystá. Zamířil k přívěsu. Pod pod-

lahou ložnice měl ukryté zbraně. Možná je na čase je vytáhnout a připravit se.

Ne. Ještě ne, rozhodl se. Zatím nebylo nač střílet. Možná se mu něco zdá, možná ho v břiše jen tíží špatně strávené jídlo nebo nějaký parazit.

V duchu se usmál. Nezůstal naživu takhle dlouho jen díky tomu, že by se spolehl na podobná zdůvodnění. Ve svých nejlepších časech byl jako šváb, když na něj dopadne světlo. Nejdřív uteč, pak přemýšlej. To ho udrželo při životě, zatímco mnozí jiní v jeho oboru zemřeli. Za dlouhá léta se naučil těmto pocitům důvěřovat. Kdepak, něco se děje. Ať je to cokoli, dříve nebo později se to objeví. Pak si s tím poradí.

Odešel do přívěsu.

03 KAPITOLA

*****

SOBOTA, 2. DUBNA LAS VEGAS, NEVADA

Sotva plukovník John Howard vystoupil z jednoho z těch starých, opravených letounů Learjet, jimiž se jeho jednotka přepravovala ve vnitrozemí, čekala na něj na letišti dvě překvapení. Prvním z nich bylo, že armádní taktická družice - zkráceně USÁT, důvěrně zvaná Velké oko - identifikovala jejich terč jako člověka, po němž Net Force pátrá.

Nebylo to však překvapení nijak závratné, neboť Net Force už jisté podezření měla, jinak by nežádala o vychýlení družice mimo její obvyklou dráhu. Každopádně bylo dobré mít to potvrzené.

Druhé překvapení však Howarda skutečně dostalo: čeká ho povýšení.

Vojenské hodnosti byly v Net Force zvláštní kategorií. Oficiálně tvořili všichni důstojníci a muži sloužící pod ním součást Národní gardy, a to bez ohledu na jejich předchozí zařazení. Šlo čistě o formalitu, záležitost pro byrokraty, aby je měli kam zařadit a zároveň je nespojovali s Národní gardou nebo s armádou. Důvodem byla pravidla o použití vojenských jednotek v

civilních situacích, jež zákon na domácí půdě zakazoval, a jistý vliv měl i nějaký podivný daňový zákon, který se objevil po posledních úpravách právního řádu. Nerozuměl tomu Howard, jeho šéf ani účetní, ale prostě to tak bylo.

Proto byly hodnosti v Net Force de facto zmrazeny. Jako velící důstojník měl sice právo povyšovat muže s nižší hodností, ale ne výš než na poddůstojníky. Howard věděl, že mohl zůstat v armádě až do důchodu a odejít o jeden dva stupně výš, než byl teď. Jeho černošský původ by to usnadňoval, jelikož ve vzduchu se stále vznášel pocit bělošské viny. Nikdy by si nemyslel, že se po nástupu do Net Force dostane výš než do hodnosti plukovníka, i když plat - a hlavně příležitosti dostat se do akce - tu měl lepší. Jeho přímým nadřízeným byl civilista, takže když došlo na rozhodování, mohl si dělat, co chtěl.

Julio Fernandez, jeho nejlepší přítel v Net Force, mu tu novinku sdělil s obligátním úšklebkem.

"Zopakujte to, seržante."

Fernandez stál ve stínu pod přístřeškem vedoucím k hangáru. Usmál se. "Které části pan generál nerozuměl, pane?"

"Dobrá, tak já to řeknu jinak, výstižněji, protože mi tu začíná být hodně horko: o čem to krucinál mluvíte?"

Oba vykročili k hangáru.

Fernandez se usmál. "No, pane, říká se, že pan plukovník bude třicet dní po prvním dubnu povýšen do hodnosti brigádního generála -to je o stupeň výš než plukovník a níž než generálmajor, pane - v téhle zparchantělé jednotce, co mě do ní zatáhl."

"Držel jsem vám pistoli u hlavy, že?"

"Pokud si dobře pamatuji, pane."

Howard se usmál. "Ale no tak, Julio, o čem to hovoříte? Já jsem o žádném povýšení neslyšel ani slovo, ani špitnutí." Snažil se potlačit nadšení v hlase. Fernandez si uměl dělat legraci, ale o něčem takovém by nežertoval. Howarda vždy generálská hodnost lákala, to jistě, ale po odchodu z armády se s ní rozloučil.

"To proto, že nemáte za ženu tu nejkrásnější a nejchytřejší ženskou západní polokoule - a možná i té východní. Ženu, která bez sebevětších potíží počítač rozezpívá, roztančí ho a omotá si ho kolem prstu. Viděl jsem ten rozkaz na vlastní oči, oficiálnější to ani být nemůže."

I přes náhlý nával adrenalinu Howard řekl: "Ale poručík Winthropová by do jistých oblastí nahlížet neměla, nebo snad ano?"

Fernandez zvedl dlaně, roztáhl ruce, jako by se vzdával. "Co s tím nadělám? Já jsem jen seržant, ona má vyšší hodnost. Já o počítačích nevím ani co by se za nehet vešlo. Krom toho, jaký by mělo smysl být členem nejlepšího špionážního týmu na světě a nesmět se podívat, kam člověk chce? Je to pravda, Johne. Blahopřeju."

"Díky, ale uvěřím tomu, až to uvidím." Měl pocit, že se vznáší. Generál Howard. To má pane zvuk.

Fernandez se usmál.

Howard se oklepal, ovládl své vzrušení i pýchu. "A co Joanna?"

"Má břicho jako balón. Narodí se to až v září, ale řeknu vám, že to asi nepřežiju. Jednu chvíli jsem její andílek, všechno je v nejlepším pořádku, a po chvilce mi div neurazí hlavu, protože dýchám moc hlasitě. Na bramborovou kaši si lije kečup a na zmrzlinu si sype sůl. Devětačtyřicetkrát za den chodí čurat."

Howard se usmál. "Dobře vám tak. A kdy z ní uděláte počestnou ženu?"

"Prvního června, aspoň tak to říkala. Raději by počkala ještě rok, tak dlouho prý trvá příprava svatby, tomu já moc nerozumím. Ale chce se vdát, než se dítě narodí, a nechce prý vypadat jako prasnice, takže to musí být brzy. Mě se to netýká, já jsem jen ženich."

"Se svatbami a těhotenstvím už je to holt tak, Julio."
"Ale můžu si vybrat svědka. Neměl byste zájem?"
Howard přikývl. "Děláte si legraci? Za nic na světě bych si nenechal ujít okamžik, až slavný seržant Julio Fernandez vstoupí do manželství. Už víte, co to bude?"
"Kluk." Usmál se.
"A už jste mu vybrali jméno?"
"Hned pět: Julio Garcia Edmund Howard Fernandez."
Howard se zastavil a podíval se na svého přítele. "Jsem poctěn."
"To není můj nápad, to Joanna. Je mezi tím i pár dědečků. Být po mým, jmenuje se Bud a hotovo. Jo, budete i jeho kmotr - další z jejích skvělých nápadů."
Howard se usmál. Má být svědkem svého nejlepšího přítele, kmotrem dítěte, které se bude jmenovat po něm, a povýšen na generála v jednotce Net Force. Takovéhle dny nebývají zrovna často.
"Nerad odbočuji, ale co náš uprchlík?"
"Velmi prosté, pane. Bydlí v obytném přívěsu uprostřed pustiny, úplně sám, ani psa nemá. Jeho nejambicióznějším projektem je výstav-
ba kamenné zdi kolem pozemku. Nikde se neukazuje, nejezdí do společnosti, s nikým nemluví, aspoň pokud víme. Jen staví tu zeď. Těžko uvěřit, že jde o bývalého člena ruských jednotek zvláštního nasazení, který má na kontě čtyřiačtyřicet potvrzených vražd."
"No, pokud se dá Vladimíru Plechanovovi věřit - a podle psychologů prý ano - pak člověk, jenž si říká Michail Ružjo není z těch, co dovedou pouze stavět zídky v poušti. Měli bychom to udělat nenápadně a rychle, sbalit ho tak, aby nám ještě mohl odpovědět na pár otázek."
"To není problém. I když jsem si myslel, že Rusové jsou naši kamarádi."
"To je ale ošklivá připomínka, seržante. Víte stejně dobře jako já, že čím víc toho o svých přátelích víme, tím lépe."
"Amen."
"Dobře. Podíváme se, co pro nás má Velké oko."
"Velitelské stanoviště je v nejchladnějším rohu, jaký jsem našel, pane generále."
"Počkejte s tím povýšením, až to bude potvrzené, seržante."
Howard se usmál.
"Něco k smíchu, pane?"
"Jen jsem si vás představil jako poručíka."
"To snad ne!"
"Kdybych byl generál, museli by mě poslechnout..."
Ztrápený výraz ve Fernandezově tváři byl k nezaplacení.

*****

SOBOTA, 2. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

Major Terrance Arthur Peel - pro přátele Tap - stál u skleníku lorda Goswella za hlavní budovou a díval se, jak přijíždí to oprýskané volvo. Trojice psů - dvě kolie a jeden vlčák - se rozštěkala.
Peel měl psy rád. Raději by si do stanu v buši vzal jednoho psa než nejmodernější alarm. Pes člověka upozorní na nečekanou společnost, a dobře vycvičený pes navíc pozná, přichází-li přítel nebo nepřítel. A když mu to přikážete, prokousne nepříteli hrdlo. Psi jsou na rozdíl od lidí loajální.
Volvo zastavilo a dveře se s vrzáním otevřely. Z vozu vystoupil vysoký hubený šedovlasý muž kolem padesátky, jeho původ byl patrný na
první pohled, ačkoli to z jeho jména poznat nebylo: Peteru Bascomb-Coombsovi kolovala v žilách židovská krev. Peel to věděl, protože jeho původ sám překontroloval.
Bascomb-Coombs měl na sobě drahý, špatně padnoucí světlý oblek, žlutou

hedvábnou košili a modrou kravatu, na nohou ručně šité světlešedé italské kožené boty. Nic z toho, co měl na sobě, rozhodně nebylo laciné. Jen boty určitě přišly na tři čtyři stovky. Jeho lordstvo na svých oblíbených zaměstnancích nešetřilo, a Bascomb-Coombs byl oblíbený bez ohledu na předky.

O vědcův etnický původ však vůbec nešlo. Jeho mozek jím nebyl ani v nejmenším omezen, a ať se Bascomb-Coombsovi dalo vytknout cokoli, byl v první řadě velice chytrý. Naprostý génius, o tolik před ostatními, že se podobal Einsteinovi nebo Hawkingovi - byl sám ve své vlastní třídě - ale nedokázal si zapamatovat nejzákladnější data z kalendáře. Měl přijet na večeři včera večer, ale prostě to spletl. A i kdyby dnes byl ten správný den, dorazil by o hodinu později.

Pokud člověk vycházel od Bascomb-Coombse, prototyp zapomnětlivého profesora měl určitě svou platnost. Goswell na to nedbal. Takové věci musí člověk překousnout. Co by mohl člověk očekávat od dělnické třídy, ať je sebegeniálnější? Goswell nebyl úplně šílený, až na tu svou posedlost impériem, a rozhodně měl dost rozumu na to, aby si uvědomil, že Bascomb-Coombs je příliš cenný, než aby ho zavrhl jen proto, že si spletl, kdy má přijít na večeři.

Peel se usmál a na pravém boku si upravil pouzdro s černou pistolí SIG ráže 9 mm. Byl dostatečně vysoký, takže pistole se pod bílou sportovní bundou krásně schovala. Měřil metr osmdesát pět, vážil kolem devadesáti kilogramů, ale stále neztrácel nic ze své mrštnosti. Jeho lordstvo samozřejmě nemělo zapotřebí, aby jeho pozemek hlídal pobuda v maskáčích se samopalem a zastrašoval hosty. Peel, ačkoli ze služeb Jeho Veličenstva neodešel bez poskvrnky, působil příjemným dojmem. Sloužil v dobré jednotce, vystudoval solidní školy, v pětačtyřiceti byl stále při síle a dokázal se vyznat v přehršli příborů při formální večeři. Vzdělaný civilizovaný muž, který dokázal debatovat s bohatými a slavnými a zapadnout mezi ně. Už by byl plukovníkem, jen nebýt té... nepříjemné události v Severním Irsku ke konci služby. Zatracená země plná hloupých divochů.

V kapse mu zapípala malá vysílačka. To bude asi Hawkins u brány, potvrdí příjezd volva a zkontroluje, zda z kufru vozu nevyskákali nějací teroristé a nechystají se Peela napadnout.

"Tady G-l. Zásilka dorazila?"

"Ano, G-l. U domu je zelená."

"Zelená, rozumím. Tady taky čisto."

Peel se podíval na své hodiny, černé analogové hodinky s tritiem. Dostal je od svých vojáků, když odcházel. Nikdo z nich neměl radost, že je opouští. Zbytek ostrahy by se měl ozvat někdy... teď...

"R-l. Tady se nic neděje."

"R-2. Pár tlouštíkových krav tady přežvykuje trávu, jinak nic."

"R-3. Plot od mříže 4 po mříž 7 bez aktivity."

"G-2. U druhý brány je klid jako o Vánocích."

Peel potvrdil příjem každé zprávy od brány i od plotu. Měl tady deset mužů, samé bývalé vojáky. Kdyby došlo k přestřelce, nestačilo by to, ale většina nepřátel jeho lordstva nebyli lidé, kteří by pozemek Mezi Tisy napadli v plné polní. Spíše by na Goswella zaútočili ostrými akciemi nebo jedovatými burzovními zprávami.

Usmál se. Samozřejmě že jeho lordstvo mělo i nepřátele, kteří však nevěděli, že jsou na seznamu nepřátel, a čas od času bylo třeba je nějak zabavit, samozřejmě velmi diskrétně. A proto se do služeb jeho lordstva dostal i Tap Peel. Bylo to i díky tomu, že Peelův otec a lord Goswell spolu chodili na Oxford, a také proto, že Peel starší dosáhl před smrtí rytířského titulu. Takové věci mají zůstat v rodině nebo, když to nejde jinak, mezi kamarády.

Od severu se asi přižene déšť. V Londýně už prý prší. Menší přeháňka by zdejší zeleni nijak neuškodila, ačkoli Peelovým mužům by to radost neudělalo. Ale takový je úděl vojáků, ne? Když se dá člověk na vojnu, musí bojovat, ať pálí slunce, nebo prší, ať je zima, nebo horko, a hotovo. Bůh ví, že sám

vystál hodně služeb v dešti, kdy mu voda tekla za límec, jak nadával na důstojníky, kteří ho na to či ono místo postavili.

Usmál se. Být vojákem je skvělé. Škoda že už se k tomu nedostane blíž než tady. Tedy pokud by nechtěl odjet do nějaké země třetího světa a stát se žoldákem. To těžko. Za dob jeho dědečka bývalo řemeslo nájemného vojáka jakž takž ctnostné, ale dnes mohl na inzerát v časopise odpovědět jakýkoli šílenec bez vojenské služby a pak odjet

do Afriky hlídat něčí zadek. Ne, díky. Britští vojáci jsou sice zvláštní, ale rozhodně lepší než ti, co člověku odpovědí na inzerát.

Měl pocit, že už by mohl jít dovnitř. Za chvíli bude večeře a ještě před ní aperitiv. Bascomb-Coombs měl rád bílé víno, a jeho lordstvo se necítilo dobře mezi lidmi, kteří nepijí tvrdé, takže Peel půjde dovnitř a svolí ke skleničce whisky.

Jeho lordstvo nerado pije samo.

No, menší, jen na dva prsty, víc ne, aby měl čistou hlavu.

Znovu se usmál. Už zažil i těžší službu.

04 KAPITOLA

*****

SOBOTA, 2. DUBNA WASHINGTON, D.C.

Národní kvalifikační mistrovství v hodu bumerangem se konalo na hřišti Clintonovy střední školy, a Tyrone Howard byl radostí bez sebe už jen proto, že tu je, nemluvě o tom, jaké nadšení v něm vyvolala skutečnost, že byl zapsán jako účastník. Jistě, byl v soutěži juniorů začátečníků, a pouze v jedné kategorii, maximální době letu, ale i tak to něco znamenalo. Házení se seriózně věnoval teprve asi půl roku.

Vedle Tyrona stál jeho nejlepší přítel Jimmy Joe a přes své silné brýle sledoval, jak se ostatní soutěžící rozcvičují. "Ty, kámo, není to jako nebezpečný? Nestane se, že tě ten klacek majzne do kebule? Dyť tohle není VR, tohle je naživo."

Jimmy Joe věnoval veškerý svůj volný čas VR, stejně jako Tyrone před pár měsíci, ale ten začínal mít pocit, že tohle... řádění venku mu docela vyhovuje. Trvalo mu asi měsíc, než svého přítele přemluvil opustit počítač a jít se podívat na závod. "Tak dostaneš pecku a pro-

bereš se s boulí na bedně. Když se ti vyzkratuje REM, taky dostaneš pěknou šlehu, vole."

"To jo, to se stát může. Ale když mám trojitou pojistku, dá to jen asi půl miliampéru. S tím neublížíš ani mravenčí larvě. To není to samý jako dostat do hlavy takovouhle kládou, člověče." Jimmy Joe zavrtěl hlavou. Na slunci jako by svítil. Každé ráno cestou k autobusu se musel chránit proti slunci, a trvalo mu dva týdny, než se opálil ze sněhobílé na bílou. Čímž kontrastoval s Tyronem, který by měl pleť čokoládově hnědou, i kdyby seděl celé dny doma. A toho si poslední dobou moc neužil. Býval sice počítačovým fanatikem, to jistě, navíc se mu hodně dařilo, ale jen do okamžiku, než ho celá ta věc s Bellou přesměrovala z VR do RS. To, že ho Bella hodila přes palubu, s ním pořádně zamávalo. Třináctý rok jeho života nebyl žádné peříčko, pánové.

"No, tak jsi mě sem vytáhnul," řekl Jimmy Joe, když Tyrone nereagoval. "Přeruš hru, vole. Jak vlastně funguje tahle rotující větev?"

Tyrone se usmál. "Předně, existujou dva základní typy bumerangů. Jeden je kus dřeva, co se vrátí, když ho vyhodíš do vzduchu. Při letu tam nebo zpátky to může, ale taky nemusí, udělat spoustu věcí, to podle typu. Vyskytujou se v modelech od základního, kterej připomíná podélně rozřízlej banán, až po vrtulníkovitý typy se šesti nebo osmi ramenama."

"Ten druhej typ vychází z domorodejch válečnejch modelů a nevrací se, letí jen dopředu, dokud nespadne - nebo někoho nepraští do hlavy. Tyhle bojový bumerangy můžou letět mnohem dál než cokoli takhle těžkýho". Jejich let umožňuje gyroskopická precese způsobená asymetrickým zdvihem. Ten zdvih zase způsobuje rotace v kombinaci s lineárním pohybem."

"U posledních dvou vět porušený sdílení, kámo! Hoď to do mý rodný řeči!"

"Letí to, protože se to vlivem otáčení změní v křídlo. Vrací se to, protože úhel křídla je v různejch místech různej."

Kolem nich proběhl hnědočerný německý ovčák a hnal se za silikonovým bumerangem Frisbee jackarang.

Tyrone shodil z ramen batoh a vytáhl svůj klasický model Wedderburn. "Koukni, okraj na tomhle rameni je z vnitřní strany zkosenej. Na týhle straně je ale zkosení opačný. Když se bumerang ve větru roztočí, síla je při každý otočce jiná, takže se ten bumerang začne zvedat. Hodíš to takhle doprava"- Tyrone ukázal Jimmymu uchopení, vyklenutou stranou vpřed a koncem vzhůru - "bumerang se narovná a zatočí doleva."

Jimmy Joe si bumerang prohlížel. Pak ho vzal do ruky. "Hmm. Všechny údaje - váhu, otáčky, rychlost, aerodynamiku a tak - by šlo nacpat do programu, a ve VR by to pak fungovalo úplně stejně."

"Zaspals, vole. Všichni vrhací mají svoje vlastní scénáře už spoustu let. Na každej z mejch bumerangů mám taky zvláštní scénář. Ale program má svý limity. Pořádná akce, to je tohle." Otevřel batoh a ukázal svému kamarádovi další bumerangy. Měl tři klasické a tři ultralehké a slabé, smůlou napuštěné bumerangy ve tvaru písmene L, určené pro co nejdelší dobu ve vzduchu. Jeho favoritem mezi nimi byl Mollerův model "Indický Oceán", standardní typ, na nějž si už hodně zvykl.

Ukázal na něj. "S tímhle půjdu do soutěže."

"Hm. Oproti DinoWarzu je to hračka."

"Opravdová realita je proti virtuální přece jen trochu něco jinýho, vole. Jde o svaly, sílu větru, teplotu a tohle všechno."

Jimmy Joe se nenechal šokovat. "Ty bych naprogramoval během jednoho odpoledne."

"Jo, ale nesvedl bys sem přijít a hodit to tak, aby to letělo."

Pes se vrátil s bumerangem v tlamě a pustil ho na zem k nohám majitele, vysokého chlápka se zelenými vlasy. "Hodná, Cady!" řekl Zelený vlas. "Ještě jednou?"

Pes štěkl a ve výskoku se otočil.

"A který soutěže se zúčastníš ty?"

"Maximální doba letu. Hodíš, bumerang se zvedne nahoru, krouží a rozhodčí ti měří čas. Každej má jeden pokus, a vyhrává ten, čí bumerang je ve vzduchu nejdýl. Když bumerang klesá k zemi, musíš ho chytit, jinak to neplatí, a musí dopadnout do padesát metrů velkýho kruhu. Ideální jsou lehký bumerangy a s velkým zdvihem. Současnej rekord je něco přes čtyři minuty."

"Kecáš! Čtyři minuty se to kroutí ve vzduchu? A bez motoru? Nehoupej."

"To je oficiální rekord. Jsou ale i lidi, co měli ve vzduchu bumerang osmnáct minut, ale neoficiálně."

"Nekecáš? To mi přijde nemožný."

"Už je to tak."

Tyrone zvedl mollera. "Mý maximum s tímhle typem je těsně nad dvě minuty. Kdybych to dokázal i dneska, asi bych se dostal do juniorský reprezentace."

"To by bylo TDD."

Tyrone se usmál. Jo, tok dat dobrej. Škoda jen že tu není jeho otec. Když Tyrone s bumerangem začínal, hodně mu pomohl, dokonce na půdě u dědy našel svůj starý bumerang. Samozřejmě už Tyronovi nestačil, ale to nevadilo. Byl to dobrý táta.

Rozsvítilo se světlo ohlašující Tyronovu kategorii.

Najednou mu vyschlo v ústech. Trénink je jedna věc, závody druhá. Byl to

jeho první závod, a zničehonic měl pocit, že musí na záchod, i když si došel před deseti minutami.

I přes svou bledou pleť se Jimmy Joe začínal rozpalovat atmosférou závodů. "Tak kdy nastupuješ?"

"Jsem osmnáctej. V mý kategorii je přes třicet vrhačů, některý z nich sem přijeli z druhý strany Států, a pár jich je hodně dobrejch."

"Chceš se na ně dívat?"

"Jo, určitě. Mohl bych se něco přiučit. Navíc chci vědět, jakej čas musím překonat."

"Myslíš, že ti pomůže, když budeš vědět, že nějakej moula hodil tři minuty?"

"Stejně jako znát nejvyšší dosažený skóre v DinoWarzovi."

"Už chápu."

Ve stejnou dobu probíhalo několik dalších soutěží - vzdálenost, přesnost, australský styl - a Tyrone s Jimmym Joem si našli stinné místo pod stánkem nějakého prodejce a sledovali juniory.

První soutěžící byl vysoký štíhlý kluk s oholenou hlavou. Rozmáchl se s trojramenným bumerangem - pro tuto soutěž nijak skvělá volba - a Tyrone zmáčkl stopky. Dvaačtyřicet vteřin. Nic.

Druhý byl malý zavalitý chlapec s bumerangem ve tvaru L, připomínajícím typy Bailey MTA Classic nebo Girvinův Nepadák. Také mohlo jít o model vzniklý kombinací obou předchozích. Na takovou dálku se to nedalo přesně určit.

Tyrone mu naměřil minutu dvanáct. Byl si jist, že tenhle nevyhraje. Vítr nebyl nijak silný, foukal od severovýchodu, takže nebude muset na bumerang lepit mince nebo závaží, aby mu ho vítr nesrazil k zemi.

Třetí soutěžící byla dívka, stejně snědá jako Tyrone a nejspíš i v jeho věku. Měla mollera, stejný model jako on. Udělala pár kroků, opřela se do vrhu a vyslala bumerang k nebi.

Bumerang vyletěl vysoko, držel se ve vzduchu skoro celou věčnost, kroužil, plachtil a v kruzích se vracel zpět. Tyrone spustil oči od bumerangu a podíval se na děvče. Sledovala bumerang i stopky a usmívala se.

Aby ne. Když bumerang dokončil svůj pomalý výlet a klesl k zemi, mohla si dívka připsat výkon dvě minuty a osmačtyřicet vteřin. Překonat takový čas nebude snadné.

Sledovali ještě dalších osm účastníků, z nichž se nikdo dívce nepřiblížil na méně než třicet vteřin, pak Tyrone vstal a šel se rozcvičit na svůj vlastní pokus. V ústech měl vyprahlo jako na poušti, v žaludku mu bouřilo a rychle dýchal. Věděl, že se nemá čeho bát, šlo o něco, co dělá pokaždé, když je dobré počasí, jen tím bumerangem hodí jako už mnohokrát. Ale při tréninku ho nesledovalo několik stovek lidí a dnes měl k dispozici jediný pokus.

Ať jsou to aspoň dvě minuty, pomyslel si, když kráčel ke kruhu. Sice to není na vítězství, ale aspoň neskončím poslední a nebudu si připadat jako hlupák. Dvě minuty, jo?

Sáhl do kapsy a mezi palcem a ukazovákem promnul trochu prachu, který mu během pádu naznačoval směr větru. Částečky prachu na slunci zářily a prozrazovaly mu, že vítr se trochu stočil k severu, ale stále byl převážně severovýchodní. Vysypal zbytek prachu, vytáhl stopky, držel je v levé ruce a pravou pevně uchopil mollera. Třikrát se zhluboka nadechl, pomalu vydechoval a kývl na rozhodčího. Kdyby z kruhu vystoupil, byl by diskvalifikován. Rozhodčí na něj kývl a zvedl stopky.

Do toho, Tyrone.

Znovu se zhluboka nadechl, udělal jeden krok, naklonil se, švihl zápěstím a opřel se do vrhu ramenem, jak to šlo nejvíce. Dával si pozor, aby bumerang nenaklonil moc doprava, snažil se mu dát sklon co nejbližší k pětačtyřiceti stupňům.

Stiskl stopky.

Dvě minuty a jedenačtyřicet vteřin poté to bumerang vzdal. Tyrone ho chytil

oběma rukama a bylo hotovo.

Tyrone se usmíval. Zbývalo sice ještě přes deset vrhačů, ale podařilo se mu překonat osobní rekord o více než třicet vteřin, a byl teď na druhém místě. Měl z toho hodu radost.

Když vykročil zpět k Jimmymu Joeovi, přistoupila k němu ta snědá dívka, která vedla. Měla atletickou postavu, v tričku a cyklistických šortkách byly vidět její svaly, na nohou měla kopačky, ale jinak nic moc. Rozhodně nepatřila mezi takové krasavice, jako byla třeba Bella. Jako je Bella.

"Dobrej hod," řekla. "Kdyby ses sklonil trochu víc doleva, přidal bys dalších deset dvanáct vteřin a porazil bys mě."

"Myslíš?"

"Jasně. Moller zvládne šest minut, aspoň se to říká. Já jsem při tréninku hodila tři jednapadesát. Ahoj, já jsem Nadine Harrisová."

"Tyrone Howard."

"Odkud jsi, Ty?"

"Odsud. Z Washingtonu."

"Ne, vážně? Já taky. Právě jsme se přestěhovali z Bostonu. Chodím na Eisenhowerovu střední. Vlastně příští tejden začnu."

Tyrone na ni zůstal koukat. "Nekecáš?"

"Ne. Znáš tu školu?"

"Já tam chodím."

"Super! To je ale náhodička. Možná bysme spolu mohli někdy trénovat. Na mý bejvalý škole neházel nikdo."

"To by šlo, počkej, dám ti svůj e-mail."

Když se Tyrone vrátil k Jimmymu, jeho přítel se rozhlížel po zemi. "Ztratils něco, chlapečku?"

"Ne, jen jsem hledal velkej klacek."

"Klacek?"

Jo, vole, pro tebe. Abych ti pomoh odhánět ty davy ženskejch." Ukázal na vzdalující se snědou dívku a předstíral, že ji mlátí imaginárním klackem.

"Nech toho, magore, to je jen další závodnice."

"No, to vidím."

"Trávíš moc času na nepřístupnejch stránkách, Jimmy Joe. To je na houby, opravdovej život je lepší."

"Já ho nepotřebuju. S tebou si užiju legrace až až."

Tyrone se po něm ohnal, ale Jimmy Joe uskočil stranou. Na to, že byl takový prcek, se pohyboval moc dobře.

Když skončili junioři, Tyrone sledoval výsledky. Věděl, že neoficiálně je třetí. Mezi něj a Nadine se dostal nějaký člověk z Portorika, Tyrona překonal o tři vteřiny. I tak, třetí místo ze čtyřiatřiceti na národním mistrovství a nový osobák k tomu, to není zlé. Dostal se do reprezentace.

Výsledky na displeji začaly blikat a pak zmizely. O vteřinu později se objevila nějaká vlajka vlající ve virtuálním větru.

Tyrone se otočil na svého přítele. "Někdo se jim do toho naboural. Co kdybys jim to šel spravit?"

Jimmymu Joeovi se rozsvítily oči. "Myslíš?"

Tyrone se zasmál.

*****

SOBOTA, 2. DUBNA LAS VEGAS, NEVADA

"Máme tu problém, plukovníku," hlásil Fernandez.

Nacházeli se v základním táboře a nakládali do vozů vše potřebné k výjezdu do pouště. Desítka vojáků, mužů i žen, nosila vybavení a připravovala se na zahájení operace.

"S nepřítelem jsme ještě nenavázali první kontakt, seržante. Není snad nějaký problém s místní policií, že?"

Občas místní policii přivolávali, občas ne, to podle situace. Tentokrát

nebyly u místa pobytu terče žádné policejní oddíly, s nimiž by si museli dělat starosti, a kancelář šerifa v Clark County o tom ani vědět nemusela, protože to bylo její kompetenci na hony vzdáleno.

Fernandez pokrčil rameny. "Jedná se o počítač, pane. Podívejte se."

Howard odešel k počítači, u nějž seděl muž jménem Jeter a klel jako dlaždič.

"Vypadá to na britskou vlajku," poznamenal Howard.

"Ano, pane," přikývl Jeter. "Je to tak. Ale má to být detailní záběr z Velkýho oka s trojrozměrným zobrazením místa pobytu terče." Jeter ukázal jednou rukou na monitor. "Neurazte se, pane, ale takhle to dopadá, když se kupuje elektronika od těch všivejch Novozélanďanů."

Howard se usmál. "Doufám, že to do odjezdu spravíte."

"Rozkaz."

Howard se otočil, zhluboka se nadechl a vydechl. Podíval se na hodinky. Přemýšlel, jak si Tyrone vedl na tom bumerangovém závodě. Cítil pokušení mu zavolat, ale rozmyslel si to. Ačkoli se veškeré spoje kódovaly, nebylo moudré prozrazovat svou pozici v taktické situaci. Zavolá synovi, až terč zneškodní, a pojedou pryč. Tyrone byl hodný syn, ale teenager. Život pro něj přestával být jednoduchý, a ne že by se to mělo brzy zlepšit. Jak by mohl otec svého syna před něčím takovým ochránit? Nijak, a to ho trápilo. Ty časy, kdy táta všechno věděl a nikdy se nepletl, byly už dávno ty tam. Nikdy na to moc nespoléhal, ale teď tomu nemohl uniknout: jeho syn dospívá, mění se, a jestli s ním nechce ztratit kontakt, musí se změnit také on sám. To byl zvláštní pocit.

"Mám to," řekl Jeter. "Už je to zas v čajku."

Starosti o syna si nech na pozdější dobu, Johne. Teď se soustřeď na tenhle problém.

"Dobře. Pokračujte."

05 KAPITOLA

*****

SOBOTA, 2. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Toni Fiorellaová se blížila po úzkých skřípavých schodech do druhého patra čtyřpatrové budovy. Místnost, kam mířila, se nacházela až v posledním patře nad menším obchodem s elektronikou ve čtvrti jménem Clapham, a to mezi indickou restaurací a kanceláří charitativní organizace s okny pobitými překližkou. Všechny budovy v této čtvrti byly hodně oprýskané. Nebylo to tu sice tak zlé jako v nejhorších částech Bronxu, ale nešlo o čtvrť, kam byste po půlnoci vzali babičku na procházku. Pokud ovšem není vaše babička dealerkou drog a není ozbrojená.

Když se přiblížila k místnosti, ucítila vůni potu, starého i čerstvého.

Masivní dřevěné dveře nebyly zamčené.

Uvnitř našla patnáct až šestnáct mužů i žen oblečených do tmavých tepláků, tenisek a bílých triček. Vzadu na triku měli černobílé logo, jeho menší verze byla na levém předním díle: javánská dýka s vlnitým ostřím - kris - zvednutá asi v třicetistupňovém úhlu, na horní i dolní straně byl nápis Pentjak Silat.

Všech přibližně dvacet lidí procvičovalo djuru.

Toni se usmála. Jejich formy nebyly stejné jako její, jelikož nešlo o verzi Serak, ale Tjikalong, tedy západní styl, ale podobnost byla taková, že nebylo možné splést si djuru s katami v karate.

Škola sama o sobě budila pramalý obdiv, tělocvičnám FBI se ani zdaleka nepodobala. Stropy byly vysoké možná čtyři a půl metru. Podlaha byla z tmavého dřeva, stará a odřená, ale nikoli špinavá. V rohu velké místnosti ležely

složené modré žíněnky, i ty byly opotřebované, k tomu ještě boxovací pytle přelepené vrstvami lepicí pásky. Na jedněch dveřích z tmavého dřeva visel nápis označující toalety. Ve výšce asi tří metrů se táhly odhalené trubky nejspíš od vodovodu nebo topení, na různých místech byly červeně, bíle a modře zabarvené. Velká střešní podpěra uprostřed místnosti byla obložená nejspíš starou žíněnkou upevněnou půltuctem červených a modrých horolezeckých lan. Ze stropu visela dvojitá řada zářivek. V jednom z oken se otáčel větrák, který odváděl zápach potu do nočního vzduchu.

Byla to zkrátka velká tělocvična bez zbytečných ozdob.

Studenty obcházel vysoký muž ve stejném oblečení jako oni, pozoroval jejich postoje, opravoval jejich pohyby a chválil všechny, kdo si to zasloužili. Nebyl svalnatý jako kulturista, ale měl široká ramena a úzký pás. Mezi šedivými vlasy ještě stále zbývalo pár tmavých. Na nose měl brýle. Na první pohled by mu člověk hádal asi pětatřicet, ale podle kůže na rukou a vějířků vrásek kolem očí Toni odhadovala, že mu je asi padesát let.

"Dobrý den," řekl s britským přízvukem. "Přála jste si?"

"Dobrý den. Jsem Toni Fiorellaová. Dnes jsem vám volala."

"Aha, ano, návštěva z Ameriky. Vítejte! Já jsem Carl Stewart, tohle jsou mí studenti." Mávl rukou na ostatní. "Právě dokončujeme djuru."

"Nenechte se vyrušovat. Jen si tu stoupnu a budu se dívat, jestli vám to nevadí."

"Ale samozřejmě."

"Děkuji, guru." Toni si našla místo vedle žíněnek.

"Tak dobře," řekl Stewart třídě. "Máte někdo nějaké otázky k djuru?"

Několik studentů zvedlo ruce. Stewart odpovídal na dotazy ohledně různých pohybů. Vše vysvětloval trpělivě, nespěchal a správné cviky ještě sám předváděl.

Byl příjemný, vyrovnaný a přísný. Schopnost zvládnout djuru nevypovídala automaticky o zdatnosti v boji, ale z pohledu na to, jak kdo cvičí, se dalo odhadnout leccos.

Carl Stewart se pohyboval mnohem lépe než všichni, co kdy Toni poznala. A za ta léta viděla bojovníků víc než jen několik.

Zajímavé.

Další asi půl hodiny pracoval Stewart na uplatňování různých forem při sebeobraně, ukazoval, jak je využít proti útočníkovi, a pak studenty rozdělil do dvojic, aby si to mohli procvičit. Jako u většiny forem silatu neexistovaly ani zde žádné pásky označující stupeň, ale po pár minutách nebylo pochyb, kdo ze studentů je pokročilý a kdo teprve začátečník.

Toni věděla, že tohle je její slabina. Její guru - jak Indonésané říkají svým učitelům - jí poskytla hodně lekcí, ale Toni nestrávila dostatek času v práci se skupinou, a to ani jako student, ani jako instruktor. Guru jí stále opakovala, že by měla silat učit, aby ho pořádně pochopila. S tím sotva začala.

Asi po třiceti minutách rozdělil Stewart pokročilé studenty do skupin a nařídil jim, aby procvičovali boj jednoho proti jednomu. Jeden student měl být útočník, druhý obránce. Útočníkům dovolil bojovat vší silou, ale jen proti hrudi nebo stehnům, kde by byl nezachycený úder pouze bolestivý, ale nezpůsobil by vážnější zranění.

Toni sledovala, jak se proti sobě postavili dva studenti. Obránce byl štíhlý muž s dlouhými černými vlasy, útočník naopak menší a zavalitější muž se zrzavými vlasy. Štíhlý se otočil pravým bokem k útočníkovi, chodidla měl daleko od sebe. Levou ruku držel nahoře před obličejem, druhou si kryl klín.

Zrzek se klepl do pravé pěsti, aby ukázal, že to bude jeho útočná zbraň. Stáli od sebe asi dva metry a pomalu kolem sebe kroužili.

Zrzek se vrhl vpřed a vyrazil pěstí na hrudník Štíhlého. Štíhlý se mírně otočil, zablokoval jeho útok a mávl hřbetem pravé ruky, pak ruku znovu vytrčil a provedl sapu, máchnutí, jímž Zrzka rozkolísal, a ten spadl.

Celkem dobré.

Zrzek vstal a uklonil se Štíhlému s pěstí v dlani, načež si role vyměnili.

Nic si nedarovali. Zrzek se sklonil, narazil Štíhlému ramenem do břicha, proklouzl kolem něj a chvatem biset ze dřepu poslal Štíhlého na podlahu.

Vůbec to nebylo špatné. Určitě se jedná o dva pokročilejší studenty.

Stewart mávnutím cvičení přerušil. Pak se otočil k Toni. "Třído, dnes je tu s námi odbornice na silat z Ameriky. Možná by nám mohla předvést svůj styl."

Toni se usmála. Vlastně to očekávala. Jelikož měla na sobě džíny, tenisky a bavlněné tričko, mohla se snadno pohybovat. "Jistě," řekla.

"Josephe, mohl byste, prosím vás?" otočil se Stewart na Zrzka. "Joseph je jeden z mých nejzkušenějších žáků."

Toni přikývla a s pěstí schovanou v dlani se uklonila Stewartovi, pak Zrzkovi. Uvolnila se a ruce nechala splývat podél těla.

Zrzek přešel doleva. Toni se k němu otočila.

Zrzek se vrhl proti ní, úder pravou pěstí blokoval levou rukou připravenou k další ráně, kdyby výpad pěstí nevyšel.

Toni se skrčila k zemi a vrazila Zrzkovi úder do břicha krátkým kopnutím, opřela se pravým chodidlem o jeho pravé koleno a znovu vykopla levou nohou.

Zrzek uskočil vzad, Toni se zvedla a z otočky mu zaútočila na hlavu, pak ho do ní levou rukou udeřila.

Zrzek si počkal, jestli Toni skončila, a když Toni na znamení konce ustoupila vzad, široce se usmál. "Krása!"

I Stewart se usmíval. Její úder byl sice hodně okázalý, ale proti jeho staršímu studentovi to zabralo, takže byl nadšen oprávněně.

"Velmi dobře, slečno Fiorellaová."

"Říkejte mi Toni, guru."

"Mohu vás požádat o předvedení kembanganu?"

Toni přikývla. Samozřejmě. Kembangan znamenalo "tanec květu", a na rozdíl od různých cviků nebo kat ve většině bojových umění šlo o spontánní výraz umění zápasníka silatu, nic předem připraveného. Skutečný odborník nikdy neopakuje tentýž cvik dvakrát. Oproti buahu, což je tanec v plné rychlosti a s plnou silou, se při kembanganu pohyby zjemňují, používají se spíše otevřené dlaně, nikoli pěsti, a pohyby přecházejí do tance vhodného pro veřejná vystoupení, svatby a společenské události.

Když člověk chce vědět, jak dobrý je ten který zápasník, stačí zhlédnout jeho kembangan. Za dávných dob, když se schylovalo k boji, ale soupeři neměli zájem protivníka zranit nebo zabít, došlo namísto skutečného zápasu občas pouze na kembangan. Odborníci pak podle toho odhadli, kdo by v bitvě zvítězil, a k úderům ani nemuselo dojít. Když

člověk utrpěl porážku při kembanganu, omluvil se nebo se spor vyřešil, a tím to skončilo. Bylo by nečestné pokračovat v boji s mnohem slabším protivníkem a šílené vyzvat k souboji protivníka se zkušenostmi mnohem většími. Nejlepší bojovníci ovšem do svých kembanganu občas zanášejí drobné chyby, aby protivník získal pocit, že jsou méně zdatní, než ve skutečnosti jsou. Po přehlídkách kembanganu došlo ke skutečnému zápasu pouze tehdy, když převážil pocit, že zápasníci jsou na stejné úrovni.

Toni se zhluboka nadechla a pomalu vydechovala. Hluboce se guru uklonila, znovu se nadechla, pak ještě jednou a začala.

Jsou dny, kdy je člověk vypnutý, a dny, kdy je tomu naopak. Dnes byla Toni v pohodě, cítila, jak jejím tělem prostupuje energie, a věděla, že její sekvence nebude obsahovat moc chyb. V půlce schválně špatně došlápla, trochu vypadla z tempa a pak se do něj zase vrátila.

Člověk by neměl přivést guru do rozpaků před jeho vlastní třídou tím, že předvede dokonalou sérii. Mohlo by to snížit jeho autoritu před studenty, a to by bylo neslušné.

Minuta stačila. Toni ukončila svůj tanec a znovu se uklonila. Věděla, že se jí to povedlo zatím asi nejlépe. Její guru by měla radost.

Třída se dala do spontánního potlesku.

Toni se rozpačitě začervenala.

Stewart se na ni usmál. "Krásné. Naprosto dokonalý kembangan. Děkuji... guru."

Toni se krátce uklonila. Její umění ocenil tím, že ji nazval "učitelkou". Ale hlodala v ní zvědavost. Uvědomovala si, že je to trochu troufalé, ale řekla: "Ráda bych viděla i váš kembangan, guru."

Studenti ztichli. Nešlo o přímou výzvu, ale bylo v tom jisté pobídnutí: Já jsem vám ukázala svůj, teď mi ukažte váš.

Usmál se ještě radostněji. "Samozřejmě."

Formálně se uklonil, jeho úklona se od její lišila provedením, ale význam byl stejný. Nadechl se a začal. Toni věděla, že v padesáti už má Stewart nejlepší dny za sebou. Nejspíš už překonal vrchol svých fyzických sil a dál se to bude jen zhoršovat. Taková je lidská fyziologie. Jeho znalosti se mohou stále rozšiřovat, ale tělo za nimi o krůček zaostává, a pomalu, ale jistě se situace bude zhoršovat. Její guru byla úžasná, ale když s ní Toni začala, byla už starou ženou, a určité momenty tedy nedokázala zvládnout. Stewart byl stále v dokonalé

kondici, určitě v lepší než většina mužů v jeho věku, ale jistě už trochu ztrácel. Toni si vyčítala, že do svého tance nepřidala víc chyb.

Jakmile se ale dal Stewart do pohybu, Toni si uvědomila, jak moc se mýlila.

Když člověk hraje na kytaru a zahlédne Segoviu při cvičení, má chuť se vším praštit, protože ví, že takhle dobrý nikdy nebude.

Stewart byl v bojovém umění to, co Segovia ve hře na kytaru.

Toni ho užasle sledovala. Pohyboval se, jako by neměl v těle žádné kosti, jako by byl kapkou žhavého tuku stékající po čisté tabuli okenního skla - ladně, bez většího úsilí a naprosto úžasně. V životě neviděla lepší kembangan.

Přibližně ve stejnou chvíli, kdy Toni udělala ve svém tanci chybu, se zakymácel i Stewart. Došlápl trochu neobratněji a musel rychle přesunout váhu, aby mohl pokračovat.

Toni mu na to neskočila. Tenhle muž, který by mohl být jejím otcem, by podobnou chybu neudělal. Dal jí to ale jako dárek, aby Toni nezahanbil.

Toni nevycházela z úžasu. Kdyby došlo k zápasu, Stewart by ji překonal. Byl dokonalým protivníkem, takovým, proti němuž ji guru vždy trénovala: větším, silnějším, nejspíš i rychlejším a technicky o třídu výš než ona. V silatu se necvičí boj proti útočníkům bez dovedností, člověk se učí přemoci ty, kdo jsou stejně dobří nebo lepší než on sám. Komu se podaří v těchto situacích vyniknout, pochopil základ tohoto indonéského stylu.

Kdyby se Toni se Stewartem utkala, vyhrál by on. O tom nezapochybovala ani na okamžik.

Jakmile ji to napadlo, měla chuť to zkusit, chtěla ho vyzkoušet a sebe též - a poučit se z toho.

Stewart skončil a uklonil se. Studenti se překonávali s výkřiky nadšení a potleskem, ale on zvedl dlaň a umlčel je. Vojensky se k Toni uklonil.

"Zůstanu v Londýně asi týden, možná o něco déle," řekla Toni. "Bylo by mi potěšením, kdybyste mi dovolil navštěvovat vaše hodiny, guru."

"Potěšení," odpověděl Stewart, "bude na mé straně."

No páni!

*****

SOBOTA, 2. DUBNA KDESI V INDII ZA BRITSKÉ NADVLÁDY

Jay Gridley si velkou stříbrnou mačetou klestil cestu porostem. Nebyla to lehká práce, a horko a vlhký vzduch se kolem něj vznášely jako omamný mrak, v němž se neustále potil. Na dlaních měl puchýře od dřevěné rukojeti, a vůně posekaných větví a keřů byla tak silná, že zcela pronikala jeho póry.

Tento postup džunglí nebyl vůbec snadný, ale scénář nešlo zjednodušit. Kdyby utvořil kupku sena, musel by v ní najít malinkou jehlu. Kdyby šlo o

pláž, musel by pátrat po pískové skvrně na malinkém zrnku písku. Bylo to těžké a basta, jinak to však nešlo.

Ale navzdory tomu postupoval kupředu.

Na velké větvi nalevo se vyhřívala tlustá krajta, byla daleko od cesty, tedy žádné nebezpečí. Gridley se usmál. Na tuto cestu ho navedla právě absence problémů. Ten, kdo rozlouskl tu šifru v Pákistánu, byl lepší než všichni dosavadní Gridleyho protivníci. Lepší než ten blázen z Georgie, lepší než ten pomatený Rus a - jakkoli se mu to nechtělo přiznávat - lepší než on sám. Šlo o nesporného machra, jinak by takovou práci nesvedl, aniž by po sobě zanechal jedinou stopu.

Tedy ne tak docela. Tygr za sebou zanechal stopu, koncept, který nemohl pochopit ten, kdo není ve VR jako doma, ale i pro odborníka to bylo nadmíru složité. V mnohém to připomínalo snahu pochopit subjadernou fyziku - bylo to proti intuici. Tygr, který sežral toho kozla, tudy musel projít, protože tu nebyly žádné stopy a... protože by se sem nikdo nepustil.

Gridley usekl větev s tmavými listy ve tvaru srdce a o velikosti talíře. Větev dopadla na zem. Na rameni ho hrozně tížila puška, u opasku měl pouzdro s revolverem Webley. Usekl další větev a odkopl ji stranou.

Nemýlil se. Tygr tudy skutečně prošel.

Gridley ho zahlédl jen koutkem oka, když už se tygr odrazil. Zahlédl oranžovou a černou srst, obrovské zuby a tlapu velkou jako dračí.

Pak tygr udeřil Jaye Gridleyho svou obrovskou tlapou do hlavy, a všechno kolem zrudlo - a zmizelo.

06 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 3. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Alex Michaels se probral z nepříjemného snu za zvuků fanfár od Aarona Coplanda. Posadil se a podíval se na virces v dobíječce vedle postele. Co dokáže potěšit odpoledne, může ve dvě v noci vyvolat reakci diametrálně odlišnou, i když se díky tomu člověk probere z příšerného snu o bývalé manželce.

Toni vedle něj sebou trhla.

Michaels vstal, vzal virces, vypnul vyzvánění a zamířil do koupelny. Tam rozsvítil, zavřel dveře a pustil telefonní okruh. Když se na sebe podíval do zrcadla, nezapnul obrazový režim přístroje. Byl nahý, obličej měl pomačkaný a vlasy rozcuchané, vzhled tedy žádná sláva.

Volal mu kdosi z kanceláře ředitelky Allisonové.

"Prosím, Alex Michaels."

"Chce s vámi mluvit paní ředitelka, vydržte prosím."

No jasně. Vzbudí ho uprostřed noci, ale nemůže mu zavolat osobně.

Ozvala se téměř ihned.

"Michaelsi, došlo tu k závažné situaci. Jeden z vašich mužů, nějaký... Jason Gridley?... utrpěl mrtvici a je teď v nemocnici."

"Cože?"

"Našli ho, když se u jeho počítače měnila směna."

"Mrtvici? Ale jak je to možné? Vždyť je to ještě mladý kluk! V jeho rodině nikdy nikdo mrtvici neměl!"

"Na to se musíte zeptat lékařů." Odmlčela se. "Tenhle Gridley je prý vaším špičkovým odborníkem na scénáře ve virtuální realitě."

"Ano." Páni, mrtvici?Jay? Pořád to nedokázal pochopit. Jayovi bylo něco málo přes dvacet.

"Mohlo by to nějak souviset s vyšetřováním té situace v Pákistánu?"

O čem to hovoří? "Ne, kdepak. Počítač vám ve VR nic neudělá, ani při maximálním výkonu to nevyprodukuje tak silný výboj. Proč se vlastně ptáte?"

"Protože jeden odborník britské rozvědky a jeden Japonec utrpěli mozkovou příhodu podobnou té, jaká porazila Gridleyho, a k oběma došlo v posledních několika hodinách."

"Vyloučeno. Víte, není možné, aby to způsobily počítače."

"Nicméně, veliteli, zůstává velmi zvláštní shodou náhod, že k těmto událostem došlo. A doneslo se mi, že ti druzí dva počítačoví odborníci také pátrali po původcích událostí v Pákistánu."

"Ježíši."

"Možná byste měl zkrátit dovolenou."

"No, ano, máte pravdu. Zkusím se vrátit prvním letadlem."

"Dobře. Ozvěte se."

Michaels se díval na svůj odraz v zrcadle. O práci není nouze.

"Alexi?"

Otevřel dveře. Toni, stále ještě rozespalá a nádherně nahá, stála před koupelnou. "Kdo to byl?"

"Šéfka."

Načež jí oznámil tu špatnou zprávu o Jayovi.

*****

NEDĚLE, 3. DUBNA LAS VEGAS, NEVADA

"Potvoro blbá!"

"To doufám nemyslíte na mě, seržante, viďte?"

Howard se na Fernandeze usmál, ale výraz v jeho tváři byl strnulý a nucený. Velmi dobře chápal zklamání svého přítele; i on měl vztek.

Taktický počítač jim vypověděl službu. Od chvíle, kdy se na obrazovce rozsvítila britská vlajka, se ho už několikrát podařilo zapnout, ale ztratili signál z družice a spojení se nedařilo obnovit. Technici pátrali po příčině a zjistili, že chyba není v jejich přístrojích, ale v družici. Howard promluvil s tamním palubním důstojníkem, ale nepomohlo to. Major Philips byl slušný, ale úsečný: jeho přístroje prý nefungují a nezlobte se, pane plukovníku, má plné ruce práce, určitě však sežene někoho, kdo vám později zavolá, ano?

To mu řekl před několika hodinami, ale záběry z družice stále nepřicházely.

Howard se podíval na hodinky a pak na Fernandeze. "No, a je to. Můžeme se jít klouzat. Ať se všichni stáhnou."

Fernandeze tím přesně podle očekávání zrovna nepotěšil. "Plukovníku, údaje z družice přece nepotřebujeme. Ten chlap je uprostřed pouště. Na to stačíme s vlastníma očima."

"Kdepak, seržante, naše rozkazy znějí jinak."

"Pane, vojáci obsazují území bez pomoci družic už tisíce let. Je tam jenom jeden člověk v přívěsu. Máme tu dvě čety a kupu vybavení. To bude hračka."

"Ale no tak, Julio, znáte přece rozkazy. V téhle situaci nesmíme improvizovat. Jak jste říkal, je to jen jeden člověk. Je tam už celé měsíce a neví, že tu jsme. Navíc kontrolujeme všechny příjezdové cesty k němu. Nikam nám neuteče, a i kdyby chtěl, nemohl by. Máme ho prakticky na lopatkách."

Fernandez cosi zabrblal.

"Zopakujte to, seržante."

"To je kravina, pane. Jestli dvacítka vojáků nedokáže sundat jednoho člověka bez pomoci družice, měli bysme vrátit uniformy a jít do důchodu. Pěkně si kecnout na břeh rybníka, topit v něm žížaly a čekat na smrt, pane."

Howard se upřímně usmál. "Rozumím, Julio, ale naše rozkazy to zkrátka nedovolují. Armáda dřív nebo později svůj systém znovu nahodí. Řekněte mužům, že mají do rána volno. Ať jdou do kasina, do kina, ať si užijí Las Vegas. V šest nula nula všichni zpátky a zkusíme to znovu."

Fernandez pokrčil rameny. Nečekané volno nikdy neškodilo a koneckonců, jsou

přece v Las Vegas. Člověk s trochou peněz v kapse se mohl dostat do spousty potíží, aniž by se musel moc snažit. "No, pane, když říkáte, myslím, že si to čekání holt budeme muset vytrpět."

"A nezapomeňte, seržante, že jste skoro ženatý muž."

"Ano, pane. Ale ještě nejsem po smrti. Pořád se můžu dívat."

Oba se na sebe usmáli.

Howard zamířil k nedalekému motelu, kde Net Force ubytovala své muže. Stále měl divný pocit, že nespí ve stanech pod hvězdami, ale v klimatizovaném hotelu. Ovšem bylo to rozumnější. Vojenský oddíl tábořící někde v okolí by přitáhl větší pozornost, než když jsou jeho vozy v garážích a vojáci pěkně mimo dohled.

Howard se chystal zavolat domů ženě a synovi, osprchovat se, smýt ze sebe žár a prach a možná zajít na večeři do restaurace. V Las Vegas je, aspoň v některých kasinech, kvalitní kuchyně. Není ani drahá. Počítá se tu s tím, že z vás vytáhnou peníze u hracích stolů, takže proč vás nenalákat na jídlo. Hrát se dá navíc hned u stolu, kde člověk jí. Na většině míst se podává snídaně, oběd nebo večeře čtyřiadvacet hodin denně. Jakmile člověk překročí práh Hazardlandu, jako by se zastavil čas. Nevisí tu ani moc hodin, které by vám mohly připomenout, že je čas vrátit se domů.

Howard tu nebyl už několik let, ale nečekal, že se to příliš změnilo. Mohli jste uložit děti do hlídárny, poslat je k Warner Brothers nebo do Hard Rocku, kde utratí své kapesné - užije si celá rodina. A mafie už tu taky nemá takovou moc jako kdysi.

Motel nijak nevyčníval a byl i poměrně levný. Net Force se v tomto ohledu chová podobně jako ostatní vládní úřady, jejichž zaměstnanci nepřespávají za peníze daňových poplatníků v nejlepších hotelích. Nevypadá to dobře, zejména před volbami.

Vedle nápojového automatu stál obstarožní hrací automat. Howard ho míjel a zavrtěl hlavou. Nebyl žádný hazardní hráč. Jistě, čas od času si koupil los, vsadil pětku na fotbal nebo baseball. Fandil družstvu Orioles, sem tam i na ně vsadil, ale sázecí horečka ho nezachvacovala.

Při hraní vždycky vyhraje kasino, a jediné, co mu vyhovovalo, bylo sázení pro zábavu. Jestli chcete hrát v kasinu, vezměte si pár dolarů a utraťte je, jako byste hráli jen tak. Jakmile o ně přijdete, konec, nechte toho a běžte pryč. Nešmátrejte po kapsách ve snaze vyhrát zpět, co jste prohráli. Když se vám podaří mít v určitý okamžik víc, než s čím jste přišli, vraťte se domů a výhru uložte do banky.

To ho naučil otec. Když hrajete hru někoho jiného, většinu času bude vyhrávat on. Lepší je peníze utratit za něco, co přinese nějaký užitek.

Howardův pokoj byl malý, čistý a tlak vody ve sprše ho příjemně potěšil. Když se umyl, rozbalil batoh, oblékl si khaki kalhoty a košili s krátkým rukávem, natáhl si čisté ponožky a pohodlné boty. Při práci nedaleko od měst se mu vždy vyplatilo přibalit i civilní oblečení. Chvíli byl voják a za chvíli z něj byl civilista. S ohledem na množství různých účesů už to dnes nikdo nepozná.

Takže zavolá domů, zjistí, jak se má rodina, a zajde si na něco k jídlu. A pak? Možná se vrátí do pokoje a bude si číst. Musí brzy vstávat, a ačkoli ta infekce, kvůli níž se před časem cítil starší a unavenější, už pominula, ty časy, kdy mohl celou noc oslavovat a pak vyrazit rovnou do práce, aniž by to mělo vliv na jeho výkon, už byly dávno pryč. Jestli má být v šest ráno co k čemu, musí jít do postele nějak slušně.

Usmál se na sebe v zrcadle. Možná má Fernandez pravdu; třeba by vážně měl odejít do důchodu a topit žížaly v bahnitém rybníku.

Houby. Ještě ne.

*****

NEDĚLE, 3. DUBNA QUANTICO, VIRGINIA

Když se Jay Gridley probudil, na okamžik se jej zmocnila panika: kde to je?

Do levé paže mu vedla hadička, další vedla z penisu do sáčku vedle postele, na čele i na hrudi měl bezdrátové snímače. Levou ruku mu obepínala nějaká manžeta. Byl oblečen do nemocniční košile s otevřenými zády.

Nemocnice, fajn, to pochopil. Muselo se mu něco stát, jinak by tu nebyl. Že by nehoda?

Nevzpomínal si. Začal si prohlížet své končetiny o něco pečlivěji, chtěl zjistit, jestli má něco zlomeného nebo jestli mu něco nechybí. Ne, žádná z končetin mu nechyběla, necítil ani žádnou bolest-

Vedle postele se zastavila vysoká žena s krátkými tmavými vlasy v zeleném plášti. Uchopila Jaye za pravé zápěstí a podívala se na hodinky. Mohlo jí být kolem třiceti a byla velmi pohledná. Usmála se na něj. "Dobrý den," řekla.

Jay necítil její prsty na zápěstí. Necítil vlastně celou paži. Připadal si, jako by ji neměl. Jako by to byla ruka někoho jiného. Co se-

"Jste na neurologii na základně," řekla žena. "Měl jste mozkovou příhodu. Mrtvici. Jmenuju se Rowena. V téhle směně sloužím jako sestra. Rozumíte mi?"

Mrtvici? A jak k tomu mohlo dojít? "Rozumím," řekl.

Ale zvuk, který vyšel z jeho úst, byl přišernou zkomoleninou: "Uohu-wiw."

Počáteční panika se změnila v čiré zděšení.

Sestra mu položila ruku na levou stranu hrudi. To cítil. "Klid. Paní doktorka už sem jde, všechno vám vysvětlí, poslouchejte ji, nic se nebojte. Pravou stranu máte dočasně ochrnutou. To přejde. Nestalo se vám nic hrozného. Léky, jež jsme vám nasadili, to spraví. Potrvá to pár dní, možná pár týdnů, jasné? Budete zase v pořádku."

Gridley měl pocit, že panika trochu ustoupila. Bude prý v pořádku. Na té větě lpěl, snažil se ji nezapomenout. Bude v pořádku.

Jen jestli to neříká jen proto, abys to hned nevzdal, ozval se hlas kdesi uvnitř.

Do místnosti vstoupila další žena, menší a zavalitější blondýna. I ona měla na sobě zelený plášť a v ruce notebook. "Jsem doktorka Westová," řekla hned. "Včera odpoledne jste utrpěl menší cerebrovaskulární příhodu - mrtvici. Naše přístroje neodhalily žádné větší sraženiny ani krvácení do mozku. Příčina je idiopatická, což znamená, že přesně nevíme, co to způsobilo. Vaše životní funkce jsou normální, tlak krve, dýchání a pulz, to vše je v pořádku, stejně tak i váš krevní oběh. Kromě té příhody se nic nestalo. Domníváme se, že máte přechodnou hemiplegii nebo hemiparézu, ale očekáváme, že ta zcela pomine. Rozumíte mi?"

Gridley přikývl, nechtěl však znovu slyšet svůj hlas.

"Dobře. Budete tu ještě tak den dva, pak vás pustíme domů. Dnes odpoledne začnete s rehabilitací. Někdo za vámi přijde a ukáže vám pár cviků."

Lékařka se podívala na hodinky. "Už musím letět. Podívám se za vámi později se skupinou studentů medicíny. Přijde sem sestra, vezme vám krev a dá vám léky. Snažte se odpočívat."

Doktorka Westová podala notebook Roweně a odešla.

Odpočívat?

No to tak. Půlku mozku má na maděru a má odpočívat? Kdepak. Ani náhodou. Vůbec se mu nechtělo jen tak tu polehávat a užírat se tím, ale co mu zbývá jiného? Je samá hadička, samý snímač a neudělá ani krok.

Panebože. Jak k tomuhle došlo?

07 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 3. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

Applewhite donesl Goswellovi tác a položil ho na stůl. Z hubičky stoupala pára - tady na zahradě bylo přece jen poněkud chladno, ale stále celkem příjemně. Goswell přikývl. "Děkuji, Applewhite."

Vrchní sluha mu nalil šálek čaje, přidal kostku cukru a citrónovou šťávu. "Ještě nějaké sušenky, pane?"

"Asi už ne. Ale telefon, kdybyste mohl."

"Zajisté, milorde."

Applewhite vytáhl z kapsy své bundy mobilní telefon, ještě než se Goswell vůbec stačil napít. Zavrtěl hlavou. Technika. Má výhody i nevýhody, ale zatím mu posloužila víc než dobře, finančně i jinak.

"Jak že se jmenuje ten náš přítel vědec?"

"Peter Bascomb-Coombs, milorde."

"Aha, ano, samozřejmě." Goswell zopakoval jméno do telefonu a přidržel jej u ucha. Třikrát to zazvonilo.

"No, co je?" ozval se zlostný hlas. Tihle lidi jsou vždycky naštvaní, když je člověk vyrušuje.

"Tady Geoffrey Goswell."

"Á, lord Goswell." Tomu říkám rychlá změna tónu. "Co pro vás můžu udělat?"

"Nic zvláštního, příteli. Jen jsem se chtěl informovat, jak pokračuje ta, ehm... ta drobnost, o níž jsme nedávno mluvili u večeře."

"Aha, ano, postupuje to kupředu, pane. Vyskytlo se několik menších potíží, ale zvládl jsem je, všechno už by mělo jít podle plánu."

Dává si pozor, vědec. Ačkoli ho Peel ujistil, že on sám i vědec mají mobilní telefony zajištěné proti odposlechu, Goswell o podobných záležitostech nerad hovořil otevřeně.

Přikývl, načež si uvědomil, že ho druhý muž nevidí, protože tento telefon nemá zabudovanou kameru a bůhvíco ještě. "Tedy dobrá. A co ti, hm, ti zvědavci, o nichž jste mluvil?"

Jejich zvědavost už pominula, milorde. Teď už mají úplně jiné problémy."

"To rád slyším. To je všechno."

Applewhite přišel, vzal telefon a uklidil ho. "Ještě něco, milorde?"

"Ano. Zkuste sehnat Peela, ano? Rád bych si s ním promluvil, jestli má ovšem čas."

"Hned to bude, milorde."

Applewhite odešel pro majora. Goswell se aspoň bude moci napít, než mu čaj úplně vystydne.

Koutkem oka zahlédl nějaký pohyb. Otočil se za ním a uviděl, že na trávníku sedí zajíc a okusuje zeleň. Potvora jedna! Není ani patnáct metrů daleko! Samozřejmě se ti proklatí zajíci neukážou nikdy, když má v ruce pušku; mají dostatek rozumu, aby pochopili, že to není zrovna moudré. Goswell už neměl tak dobrý zrak jako kdysi, ale proboha na patnáct metrů by snad dokázal skolit svou ptáčnicí toho zajíce, jakpak by ne. Přemýšlel, jestli nemá zavolat Applewhitea a říct mu, ať donese ještě pušku, ale pak si to rozmyslel. Bylo příliš krásné ráno, než aby ho kazil výstřelem z pušky, ačkoli by mu udělalo radost, kdyby mohl dát tomu hlodavci za vyučenou. O to se ale postará spíš správce domu a jeho psi. Ti sice chytí zajíce jen málokdy, ale honit se za nimi je hodně baví, a zajíci se pak nějakou dobu neobjeví.

Popíjel čaj. Když se přiblížil Peel, zajíc se rozhodl zmizet sám od sebe. Možná nějak vytušil, že Peel je skvělý střelec, pistoli má neustále po ruce, a tudíž by nebylo radno zůstávat.

"Přál jste si, pane?"

"Dobré ráno, majore. Posaďte se a dejte si čaj."

"Děkuji, pane." Peel se posadil. Je to solidní chlap, stejně jako jeho otec, Starouš Ricky. Nalil si šálek čaje, pil ho bez mléka a bez cukru.

"Přemýšlel jsem o tom našem učeném příteli."

"Bascomb-Coombsovi," řekl Peel.

"Přesně tak. Napadlo mě, že bychom ho třeba mohli sledovat, jestli mi rozumíte. Má velkou cenu, ale má toho v hlavě až příliš, a my bychom neměli riskovat jakýkoli omyl, viďte?"

"Nemyslím si, že by nějaký omyl byl pravděpodobný, milorde."

"No, to asi ne. Ale je třeba být opatrný a připravený na vše, ne?"

"Úplně vás chápu. Vlastně jsem jaksi předvídal, že byste mohl mít takové obavy, takže jsem na našeho pana Bascomb-Coombse nasadil hlídku."

"Opravdu? No skvěle. Jste šikovný mladík, Peele."

"Děkuji, milorde. Cením si vaší důvěry."

Goswell se usmál a napil se čaje. Těšilo ho, že má kolem sebe lidi, jako je Peel, kteří vědí, co mají dělat, aniž by je pořád musel vodit za ručičku. Muže se solidním původem, u nichž nehrozí společenské znemožnění ani neuvážené jednání. Být takových víc, impérium by nikdy nekleslo takhle hluboko.

"Kdyby nám pan Bascomb-Coombs začal být na obtíž, milorde, jsme samosebou připraveni adekvátně s ním naložit."

"Hm, nuže dobrá. Dejte si sušenku."

Peel se usmál a přikývl. Je to fajn človíček. Škoda té lapálie v Irsku. Ale co ztratila armáda, získal Goswell. Mít jich tak deset. Dobrého pomocníka aby dnes člověk pohledal.

"Výtečné sušenky, milorde."

"Řeknu Applewhiteovi, aby vyřídil kuchařce, že vám chutnají."

Takhle má vypadat gentlemanova snídaně. Za slunného nedělního rána na venkovském sídle popíjet čaj, přikusovat kvalitní sušenky, a to vše ve společnosti příjemných lidí. Tak, tak.

*****

NEDĚLE, 3. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Toni seděla s Alexem v malé restauraci nedaleko hotelu, pili kávu a snídali. "V poledne nám letí letadlo z Heathrow," řekla. "Nesehnala jsem letenku na concorde nebo přímý let, takže na Kennedyho letišti budeme muset přesedat."

Alex se napil kávy a řekl: "Ty tady můžeš zůstat. Není nutný, abys přerušovala dovolenou."

"Mám tu zůstat sama? To bych si užila."

"No, třeba ty hodiny silatu nejsou asi nejhorší, ne?"

"To jsou dvě hodiny večer. Když letíš ty, poletím taky. V práci mě budeš potřebovat."

Zamíchal si vidličkou vajíčka na talíři, moc se mu do nich nechtělo. "Skvělý jídlo," řekl. "Kdyby je smažili ještě o chvíli dýl, dal by se s nima hrát hokej."

"Je mi líto Jaye," řekla Toni.

"Podle doktorů bude v pořádku. Snad bez následků."

"Ale stejně."

"Nemůžu uvěřit, že leží v nemocnici kvůli něčemu z VR." Alex upíral oči do talíře.

"Četls zprávy od Britů a Japonců. Jejich lidem se stalo totéž, oba se zajímali o stejnou oblast jako Jay."

"Pořád mi to připadá neskutečný."

"Stejně jako rozluštit kód tý pákistánský zásilky. Ten, kdo to udělal, je mnohem dál než my. Ví věci, o nichž my nemáme ani ponětí."

"Ty umíš člověka povzbudit."

Podívala se na něj. Vypadal velmi zasmušile. "Něco tě trápí, Alexi?"

Naposledy bodl do vajíček, pak vidličku odložil. "No, jo. Nechtěl jsem tě tím otravovat."

"Ale do toho, otravuj mě. Co je?"

"Právník mý bejvalý ženy mi dneska ráno nechal vzkaz."

"A...?"
"Megan se chce soudit o plný opatrovnictví Susan."
"Ale ne."
"Ale jo. Možná jsem neměl toho jejího novýho přítele praštit."
"Říkals přece, že se chtěla soudit i bez toho."
"Jo, ale tím se to jen uspíšilo. Nebo tím, že jsem jí řek, že jestli její přítel přespí v domě, když tam bude Susie, podám na ni žalobu."
"Byls naštvanej."
"Hm, a blbej. Není to zlá ženská, ale zná moje slabiny."
"Neomlouvej ji. Je to potvora."
Usmál se. "Tahle potvora je bohužel matkou mýho jedinýho dítěte, a to mi chce sebrat. A místo mě se tátou stane ten fousatej učitel."
"A co na to tvůj právník?"
"To, co právníci říkají vždycky. Neboj se, zvládnu to, Megan nevyhraje."
Toni natáhla ruku přes stůl a vzala ho za ruku. "Nějak to dopadne. Jsi hrozně hodnej člověk. To každej soudce pozná."
Znovu se usmál, obrátil dlaň vzhůru a stiskl její ruku. "Díky. Miluju tě."
"Proto jsem tady."
Toni milovala Alexe už dlouho, ačkoli ji uměl i naštvat, zejména tím, jak nedával najevo své pocity a nechtěl se jí s ničím svěřovat, ale to byly jen takové drobnosti. A i přes ně se jednou dostanou. O tom nepochybovala.

*****
NEDĚLE, 3. DUBNA LAS VEGAS, NEVADA

Navzdory svému předsevzetí jít brzy spát stál John Howard uprostřed noci na parkovišti před hotelem Luxor a kasinem a pozoroval nebe. Rozhodl se, že se trochu projde. Foukal svěží suchý vítr a vířil prach mezi auty. Kolem parkoviště rostly palmy a další vegetace, která sem vůbec nepatřila. Léta v Nevadě jsou dostatečně horká, aby stromy získaly dojem, že se jim tu bude dařit - pokud je někdo zalije - ale palmy vypadaly poněkud neutěšeně. Vyrůstaly z betonu a kývaly se ve větru, jako by si uvědomovaly svou nepatřičnost.
Z vrcholku obří černé pyramidy hotelu Luxor tryskal k nebi těsný svazek reflektorů, sbíhal se do jediného paprsku a zářil vzhůru. Ten sloupec byl tak žhavý, že do sebe nasával prach a vystřeloval ho do kosmu ve spršce fotonů. Tma musela zůstat za branami Las Vegas, město samotné nikdy nezhasínalo.
Howard sledoval žhavý paprsek. Kdyby se k němu přiblížila můra, byla by velmi rychle spálena na troud a pak vystřelena k Měsíci.
Na celém Las Vegas bylo něco neuvěřitelně dekadentního, a Luxor byl toho dobrým příkladem. Nabízel přes čtyři tisíce pokojů, nejméně šest odlišných restaurací, kasino s nepřetržitým provozem, padesátimetrový plavecký bazén, přímo z atria odplouvaly loďky na výlety do říše mrtvých. Šlo o starý Egypt podle Walta Disneye, za dolar jste mohli zatáhnout za paži jednoho z egyptských bohů a doufat v tučnou odměnu. Račte sázet, dámy a pánové, račte sázet...
Vešel dovnitř a rozhlédl se kolem. Všechny ty atrakce ho udivily a ohromily zároveň. Teprve tady, u té monumentální stavby s obřím obeliskem, který by zahanbil i Kleopatřinu jehlu v Londýně, a u sfingy v mnohem lepším stavu, než je ta v Egyptě, Howard pochopil, jak bohaté Spojené státy ve skutečnosti jsou. Když nějaký národ postaví něco podobného, co má sloužit jen pro volné chvíle, pro zábavu, a vytvoří to pro miliony lidí, kteří si mohou dovolit sem přijet a zahrát si, to o takové zemi něco vypovídá. Sotva mohl obviňovat majitele, jejichž cílem nebylo nic jiného než obrat lidi o peníze. Odváděli skvělou práci. Jenže ať vypadalo Las Vegas ze všech stran jakkoli lákavě, pořád v sobě mělo i cosi... odpudivého.
Las Vegas oslovuje tu stránku lidské psychiky, jež má ráda večírky, řídí se

heslem carpe diem a nemyslí na zítřek, protože se žije dnes. Ale zároveň oslovuje i temnější, zoufalé, nenasytné, závislé stránky lidské duše. Tato Amerika je z plastu, neonu, je to laciný brak. Ale je to zábava.

Howard se usmál a zamířil do svého pokoje. Na stará kolena ses dal na filozofování, Johne? Od toho je už jen krůček k tomu, aby ses uzavřel do temné místnosti a přemýšlel o svém pupku.

Znovu se usmál. To počká.

*****

NEDĚLE, 3. DUBNA STONEWALL FLAT, NEVADA

Ružjo se probudil z neklidného spánku a okamžitě procitl, což se naučil před lety v oddílech Spetsnaz. Napínal uši, ale nic neobvyklého neslyšel. Po pár minutách se zvedl a odešel do koupelny, pak zamířil ke dveřím přívěsu a otevřel je. Nahý se rozhlížel po poušti.

Bylo jasno a na obloze viselo nepočítané hvězd, připomínaly mihotavé špendlíkové hlavičky. Foukal vítr, který povíval keři a vířil písek; jinak byl všude klid. Žádné známky života.

Podrbal se na bradě. Několik dní se neholil, a možná by už měl.

Po chvíli dveře zavřel. Něco se mu nezdálo. Za dveřmi cítil nebezpečí. Ačkoli ho neviděl ani neslyšel, věděl, že tam je.

Vzdychl. Nejvyšší čas vytáhnout a připravit zbraně. Bude muset zkontrolovat i další věci, obhlédnout vše, co udělal od chvíle, kdy sem přijel poprvé. Jestli si pro něj přišla smrt, nehodlal se tím rmoutit, ale má-li prohrát v boji, ze všech sil se pokusí vývoj zvrátit. Dlouho své dovednosti neuplatnil, ale na nic jiného se spolehnout nemohl. Rozhodl se jich využít co nejlépe.

Ružjo se vrátil do koupelny. Chtěl si umýt obličej a oholit se; pak se oblékne a připraví na boj.

08 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 3. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Michaels a Toni se odhlašovali z hotelu, aby stihli taxík na letiště, ale zastavil je recepční. "Možná byste měli zavolat společnosti, s níž letíte, pane."

"Myslíte?"

"Ano, pane. Právě jsme se dozvěděli, že v Heathrow se vyskytly nějaké problémy s odlety. V Gatwicku také."

Ukázalo se, že recepční je mistr eufemismů. Všechny Michaelsovy pokusy spojit se s British Airways byly neúspěšné. Ze záznamníku se jen dozvěděl, že všechny linky jsou dočasně přetížené a že to má zkusit za chvíli znovu.

Když to zkoušel, Toni ho vzala za ruku a odvedla k televizní obrazovce v hotelové restauraci. BBC vysílala zvláštní zprávy: počítačové systémy na největších světových letištích se zjevně pomátly. Netýkalo se to jen počítačů pro prodej letenek a rezervace, ale i systémů řízení letů a autonavigačních přístrojů. Po zběžném prozkoumání byly zjiš-

těny tytéž problémy v Los Angeles, New Yorku, Dallasu, Denveru, Sydney, Aucklandu, Jakartě, Dillí, Hong Kongu, Moskvě, Paříži a Londýně. Osobní letecká doprava na hlavních terminálech po celém světě se během několika málo minut prakticky zastavila. Zaměstnanci leteckých společností se snažili situaci zvládnout, ale bez počítačů bylo jejich snažení takřka zbytečné. Na mnoha místech nebylo možné koupit nebo rezervovat letenku. Když to šlo, těžko se dalo čekat, že bude k dispozici letadlo - za předpokladu, že by člověk

našel správný východ - a i kdyby ho člověk našel, stejně by nikam v dohledné době neodletěl.

Alespoň dnes nebylo člověku dopřáno vzlétnout.

"Ježíši," vrtěl Michaels hlavou.

"To je panečku zmatek. A víš, co si myslím?"

Alex trpce přikývl. "Jo. Budeme se o to muset postarat my."

Věděl, že to neměl říkat. Věděl, že ten nezdolný bůžek, který sleduje všechny pošetilce světa, číhá právě na takovéhle věty. Odpověď na sebe nedala dlouho čekat.

"Velitel Michaels?"

Michaels se otočil a uviděl vysokou asi třicetiletou ženu se zelenýma očima. Měla krátké, špinavě blonďaté vlasy, na sobě tmavý klasický kostým se sukní sahající téměř ke kolenům a na nohou lodičky na nízkém podpatku. Když k němu vykročila, měl pocit, že je to gymnastka. Nebo tanečnice. Velmi pohledná... . "Ano?"

Jmenuji se Angela Cooperová, jsem z MI-6." Vytáhla průkaz s holografickou fotografií a ukázala mu ji. "Mohl byste vy a slečna Fiorellaová jít se mnou? Ministr Wood a ředitel Hamilton by si s vámi rádi promluvili."

"To nám ale uletí letadlo," namítl Alex.

Cooperová kývla hlavou k televizi a usmála se. "To nejspíš v dohledné době nehrozí, pane. A pokud máme tento problém vyřešit, mohli byste nám s tím pomoci. Už jsme to domluvili s vaší ředitelkou."

Michaels se otočil na Toni. Její zvednuté obočí jako by říkalo, proč ne.

No, proč ne? Možná je to lepší než sedět v přeplněné hale na letišti. O budově MI-6 navíc hodně slyšel; nebude na škodu, když si ji prohlédnou.

*****

Toni na Angele Cooperové něco nesedělo. Když ujížděli v jejím dodgi ulicemi Londýna k Vauxhall Crossing, přemýšlela co. Cooperová je pohledná, zdvořilá a slušná. Je jí možná tolik jako Toni, plus minus rok, a pokud je agentkou MI-6, mají asi hodně společného. Na povrchu tedy nebylo nic, proč by jí Cooperová měla být proti srsti. Možná za to může instinkt. Nebo snad výraz v Alexově tváři, když se k nim ta žena připojila. Ten rychle potlačený výraz zájmu. Alex Toni říkal, že ji miluje, a Toni mu věřila, ale muže člověk pochopí jenom stěží. Jak by asi Alex na tu vysokou blondýnu reagoval, kdyby tam stál sám? Začal by s ní flirtovat? Nebo i něco víc?

Netěšilo ji, že žárlí. Neměla žádný důvod domnívat se, že je jí Alex nevěrný, ani v myšlenkách, ale zkrátka se tak cítila. Láska přece není nic logického. A kdo tvrdí opak, lže.

"Tohle je Vauxhall Bridge Road," řekla Cooperová. "Odsud je to k nám přímo přes řeku. Kousek od téhle zastávky metra." Ukázala na zastávku a Toni se naklonila dopředu, aby se podívala ze svého zadního sedadla.

Budova MI-6 byla velká a - na Londýn - poměrně nezvyklá stavba. Stavební kámen měl krémovou barvu, byla tu spousta oken i trochu zeleně.

Alex, který seděl vepředu vedle Cooperové, řekl: "Myslel jsem si, že za vnitřní bezpečnost zodpovídá MI-5 a MI-6 má na starosti mezinárodní otázky."

"Něco jako FBI a CIA?" zeptala se Cooperová. "No, v jistém smyslu ano. Ale jejich pravomoci se překrývají. Za posledních pár let se MI-5 v mnoha ohledech zaměřila na Severní Irsko, organizovaný zločin a finanční podvody. Na velitelství panuje názor, že tato počítačová aféra přišla nejspíš ze zahraničí, takže jsme se do toho zapojili i my. Jsme jeden tým."

Alex se usmál. "To moc jako FBI a CIA nevypadá."

Cooperová jeho úsměv opětovala a odhalila svůj dokonalý chrup. "Ano, i mezi námi samozřejmě existují neshody. A MI-5 - my jim říkáme Security Service, SS

- se na nás vždycky naštve, když vstoupíme na jejich území. Ale naši vládu tahle záležitost s počítači hodně rozčílila, takže SIS - to znamená my v MI-6, Secret Intelligence Service - jim s tím vypomáháme. Faktem je, že náš počítačový systém je lepší než jejich, takže nás povolali právem. Ale obávám se, že v téhle

oblasti jsme za vámi ve Státech trošku pozadu. O organizaci tam u vás jsme se doslechli několik hodně zajímavých informací. Patříte pod CITAC, ne?"

CITAC byla zkratka Střediska pro počítačovou kriminalitu a odhad kontroly veřejného ohrožení, jež vznikla v FBI v polovině devadesátých let a zabývala se počítačovou kriminalitou.

"Ne tak docela," řekl Alex, "ale je tam jistá spojitost. Koukám, že jste se na nás připravila."

Cooperová se znovu velmi vřele usmála, znovu vystavila na odiv své rovné, sněhobílé zuby.

Toni rozhodně nepadla do oka, tím si byla jistá, a jestli se Alex nepřestane šklebit jako blázen na všechno, co slečna Cooperová vypustí z úst, něco uvidí.

Připravila se na nás. Jo. To jo.

*****

NEDĚLE, 3. DUBNA
STONEWALL FLAT, NEVADA

Pokud šlo o pistole, Ružjo dával přednost menšímu kalibru, takovému, na jaký si zvykl během své služby v oddílech Spetsnaz. Tyhle pistole jsou ve skutečnosti stejně účinné jako větší typy, které přitahují Američany; stačí jen umět pořádně zamířit. Zásah nábojem ráže .22 do oka má stejný účinek jako kulka ráže .357 do hrudi. Navíc je mnohem jednodušší naučit se pořádně ovládat menší zbraň: nemá prakticky žádný zpětný ráz, vydává malý hluk, od hlavně nešlehají plameny a prodloužená hlaveň přesnost zbraně ještě zvýší.

Američané se obyčejně učí střílet do středu těla, kde je větší kulka vzhledem k relativní slabosti všech pistolí výhodou, ale není nic jednoduššího než si o tom přečíst něco od Izraelců nebo ruských oddílů Spetsnaz. Po kratší praxi člověk střílí na hlavu takřka automaticky.

Když se Ružjo přesunul sem do pouště, koupil si dvě pistole, obě z druhé ruky. První z nich byla terčová pistole, model Browning IMSA Silhouette, vzešlý z typu Buck Mark. Šlo o poloautomatickou pistoli s deseti náboji v zásobníku, na vrchní straně devítipalcové hlavně byla elektronická mířidla Tasco ProPoint. Díky nim viděl v zorném poli malou červenou tečku. Postup byl velmi snadný: vložit náboj do

komory, zapnout mířidla, umístit tečku na terč, a když se opatrně stiskne spoušť, dopadne kulka na místo, kde jste viděli tečku. Na deset metrů šlo s tímhle browningem prostřelit pětník. Kdyby si člověk opřel ruku o pevnou podložku, dokázal by na sto metrů trefit terč o velikosti dlaně. Ružjo ve skutečnosti zasáhl terč o velikosti člověka ze vzdálenosti tří set metrů, stačilo jen zaostřit a vědět, o kolik kulka klesne, nebo bude nadnesena. I tak malá kulka jako z tohoto modelu dokázala na velkou vzdálenost hodně znepříjemnit život. Při střelbě na vzdálený terč to nebyla nejlepší zbraň, ale teoreticky by munice, již Ružjo používal, CCI Minimag, mohla doletět jednu a půl míle. Puška je samozřejmě lepší, ale pistoli lze ukrýt pod kabátem, a ještě jí lze zastřelit člověka ze vzdálenosti, z níž se většina střelců střílet neodváží.

Druhou zbraní v jeho malé zbrojnici byla puška Savage Model 69 Series E. I tu koupil na inzerát, navíc v jiném městě než pistoli, ale nešlo o tak kvalitní zbraň jako dražší typy s dvoukolejnicovým zasouváním. Nabíjecí mechanismus byl připojen jediným konektorem, takže při zaseknutí nebyla tato puška tak účinná, ale vešlo se do ní pět nábojů - Ružjo měl nejraději velké

broky - a měla zkrácenou hlaveň, podle níž ji Američané nazývají brokovnice pro boj s výtržníky. Tomu, co Ružjo hledal, se hodně blížila.

Mohl si koupit kvalitní loveckou pušku a dalekohled. Kdyby se ho však nějaký ostřelovač pokusil zasáhnout z pěti set metrů svou vylepšenou puškou, Ružjo by měl k dispozici lepší obranu než jen kvalitní pušku. Obešel přívěs a zjistil, že jeho příbytek je dobře vidět pouze z několika míst, odkud by ho mohl kvalitní střelec zahlédnout a zasáhnout. Označil je a nainstaloval na nich účinná protiopatření. Mohli by ho sice chtít zastřelit, až bude mimo přívěs, ale člověk se prostě může připravit jen na několik eventualit.

Včera v noci vyčistil a promazal obě zbraně, pak je nabil čerstvou municí. K pistoli si připravil ještě čtyři náhradní zásobníky a za opaskem měl připraveno deset náhradních střel do pušky. Kdyby se musel při sebeobraně spolehnout na pušku, bylo by to asi hodně špatné, a možná by ani nedostal příležitost znovu nabít; ale jeden nikdy neví. V tom okamžiku půjde o to, prodat se co nejdráž. Prohrát může, ale má-li k tomu dojít, vítěz neodejde bez škrábnutí.

Udělal vše, co bylo v jeho silách. Mohl se pokusit o útěk, ale na to už bylo asi pozdě. Ať se má stát cokoli, určitě se to stane, a Ružjo byl v maximální pohotovosti. Nyní už mu zbývalo jen čekat.

A čekat uměl. Rozhodl si jít zdřímnout. Bůh ví, kdy se mu to znovu poštěstí. Třeba je to naposled.

Šel si lehnout, pušku i pistoli položil na podlahu a vedle ještě malou vysílačku. Natáhl se. Párkrát se zhluboka nadechl, co nejvíc se uvolnil a za pár minut už spal.

Zdálo se mu o Anně.

09 KAPITOLA

NEDĚLE, 3. DUBNA LAS VEGAS, NEVADA

"Jak je daleko?" zeptal se Howard.

"Asi dvacet minut," řekl Fernandez.

"Stáhněte trochu klimatizaci. Není takové teplo."

"Ale není moudré dovolit horku, aby vás předběhlo, Johne. V poledne tu bude kolem pětačtyřiceti, a víte sám, jaká jsou tahle auta pak."

"Jestli všechno proběhne podle plánu, v poledne budeme všichni v letadle do D.C."

"Nemůže škodit, když se trochu připravíme," opáčil seržant.

Howard zavrtěl hlavou. Byli s Fernandezem sami ve velicím voze, pískově zabarveném Humvee Special. "Automatická převodovka, posilovač řízení, klimatizace, a vy se bojíte, že nás horko předběhne? Vy snad na stará kolena měknete, Julio."

"Možná by příště pan generál jel raději v koňském povoze, ne? Myslím, že stará klisna by k panu generálovi pasovala lépe."

"No, aspoň by nenadávala na horko."

"A kdyby ano, mohl byste procvičit váš starý bičík. Určitě jich máte v předním kastlíku spoustu."

Howard se usmál. "No, tak si to znovu poslechneme."

Fernandez zvedl oči k nebi. "Rozkaz. Máme v téhle sauně tři dvojice, všichni jsou ukrytí a čekají. Jestli ten Rus vystrčí hlavu ze dveří, což by nás potěšilo, odpráskneme ho jako veverku. Máme k dispozici záběry z družice pro začátek operace v osm ráno, helikoptéra Národní gardy je připravená nám pomoci - úplně zbytečně - v Nellis. Ve vozech před námi i za námi jsou dvě čety unavených a znuděných vojáků. Naším protivníkem je bývalý člen oddílů Spetsnaz, co se skrývá v přívěsu uprostřed pustiny. Nemůže nikam utéct, nemá

se kde ukrýt."

Howard přikývl. "Dobře."

Fernandezovi neunikl náznak obav v jeho hlase. "Copak, Johne? Sami dva bychom dokázali na toho gaunera udeřit, sebrat ho, a vy byste klidně mohl zůstat v autě. Je sám, ať je jak chce dobrý."

"To si možná Němci mysleli o seržantu Yorkovi taky," řekl Howard.

"Panebože. Moc si to berete." Fernandez stáhl klimatizaci o několik stupňů. "Možná vám zamrzl mozek. Jak si vedl Tyrone v tom bumerangovým závodě?"

Nebyla to nejelegantnější změna tématu, jakou Howard kdy slyšel, ale možná má Julio pravdu, neměl by se toho jednoho muže uprostřed pouště tolik obávat. Mohli by na něj vlítnout, sbalit ho, odvést do centrály a nechat psychology, ať si s ním poradí. "Skončil třetí."

"Vážně? To je napoprvý celkem solidní výsledek, ne?"

"Ano, to je. Překonal svůj osobní rekord, a to ho potěšilo víc než umístění."

"Aby ne. Na starého člověka nejste tak špatný táta. Jakmile se změní můj status v téhle oblasti, možná vás přijdu požádat o radu."

Howard se usmál. Uměl si představit, až Juliovo a Joannino dítě dostane první náhlou horečku, vykucká něco zeleného nebo ho bude bolet bříško. Sám takhle několikrát v panice volal své matce, když byl Tyrone mimino.

"Něco k smíchu, Johne?"

"No samozřejmě. Představil jsem si, jak ve dvě ráno držíte v ruce brečící dítě. Budu muset říct Joanně, ať to natočí na video."

Howard se zhluboka nadechl a pomalu vydechoval. Šlo o obligátní trému před operací, vždycky před akcí samotnou. Nikdy ho neminu-

la. Možná kdyby prošel skutečnou válkou a měl nějaké zkušenosti z boje, bylo by to jiné. Určitě by to tak bylo, pomyslel si.

*****

NEDĚLE, 3. DUBNA QUANTICO, VIRGINIA

Jay Gridley seděl na elektrickém vozíku a díval se na dva muže hrající ping-pong. Představa, že když se člověku něco stane, může v nemocnici proležet celé týdny, ho vůbec nelákala. Byli tu muži, co včera podstoupili operaci srdce a dnes už mohli chodit. Co se týče následků vážných nemocí, určitě je lepší, když se člověk může pohybovat, než když musí jen ležet. Aspoň u některých to tak určitě je.

Dozvěděl se, že se za ním vydali jeho rodiče. Mají dorazit dnes odpoledne, a na to se Jay zrovna dvakrát netěšil. Budou v rozpacích, budou se o něj chtít starat a on... on...

O čem to přemýšlí?

Po zádech mu znovu přeběhl mráz a zanechal za sebou další vrstvu studeného a lepkavého potu. To, co se mu stalo, je prý vážné, ale ujišťují ho, že po léčbě to zmizí, zase prý bude tím, kým býval předtím, bude umět chodit, mluvit, vařit; ale měl pocit, že mu mozek nefunguje tak, jak by měl. Myšlenky se mu vždycky smíchaly, v hlavě měl galimatyáš a pak je najednou všechny ztratil.

To ho děsilo přímo pekelně. Před VR se může postavit i se zlomenou rukou nebo nohou, vlastně i bez nich, ale jestli jeho mozek nebude... jestli jeho mozek nebude...

Nebude co?

Měl strach, a chvilku ani nevěděl proč, pak se ale vše vrátilo. Mozek. Jeho myšlenky. Nedokázal udržet myšlenky. Měl pocit, jako by se snažil počítat těsně před usnutím. Nedokázal se soustředit, stále mu vykolejoval mozek, nedokázal... nedokázal nic udržet!

Bude se muset podívat na VR. Musí se přesvědčit, jestli ještě zvládne tu nejdůležitější věc na světě. VR nepředstavovala jen jeho práci, ale celý jeho

život. Neuměl si představit, že by se nemohl posadit před počítač.

Mávl na jednu sestru procházející pooperačním oddělením. Nepromluvil na ni, z toho měl pořád strach, ale prsty naznačil, že mu jde o VR: ukazováčky přidržel nad očima a palci si zakryl uši.

Přikývla. "Jistě. Je to rovně a doleva. Pojďte, zavezu vás tam." Její nabídku odmítl a zdravou ruku položil na ovládací páku vozíku. Počítač najde sám. Připojí se a uvidí, co dokáže. Jestli vůbec něco.

*****

NEDĚLE, 3. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

Major Peel se opřel o opěradlo koženého křesla za stolem v kanceláři, kterou mu jeho lordstvo zařídilo v bývalém příbytku správce. Tato budova byla postavena asi před třemi sty lety, za reformace, a to jako katolický kostel. V oněch dobách, kdy se anglikánská církev dostávala na vrchol, mohlo člověka stát krk, když ho přistihli při vyznávání katolické víry, a tak si bohatí věřící stavěli u svých usedlostí malé svatyně a tajně se tam scházeli k obřadům s několika vyvolenými. Pokud vše probíhalo v tajnosti a majitel pozemku byl dostatečně bohatý a dobře zapsaný na úřadech, byly jejich obřady trpěné.

Skutečnost, že králi se zachtělo rozvodu, nebyla důvodem k tomu, aby se lidé ze dne na den vzdali víry a rituálů dlouhých generací.

Okno nad Peelovým stolem bylo sice bez vitráží, ale mělo tvar klasického kostelního okna, a jeho stůl stál na místě, kde stával oltář.

Peel se podíval na monitor a poslouchal hlášení poručíka Wilsona, jednoho ze svých nejlepších mužů. Wilson vedl tým, který hlídal Bascomb-Coombse.

"Určitě neví, že ho sledujete?"

"Určitě, pane. Je možná chytřejší než všichni profesoři z Oxfordu, ale v opravdovým světě se moc nevyzná. Drželi jsme se daleko od jeho počítačů - má je pojištěný programama, se kterýma nechceme mít nic společnýho - ale celej jeho dům a kancelář jsme obsadili kamerama. Ve stropě v laboratoři máme přístroje zaostřený na jeho klávesnici a monitor. Může mít sebelepší systém, ale nám už stačí jenom sledovat, jak do svýho počítače ťuká nebo hlásí kódy. Zároveň nahráváme všechno, co se mu objeví na obrazovce."

"A nemůže tu záležitost s letišti nikdo vystopovat?"

"Nikdo. Všechno, do čeho se ten člověk pustí, je krytý. Povedlo se mu nějak znásobit napětí v zařízeních pro virtuální realitu - nemáme

ponětí, jak to dokázal - a pár slídilů se pak ocitlo v nemocnici s něčím jako mrtvicí."

"Vážně?"

"Ano, pane. Narazili jsme jen na jednu nepříjemnost. Zdá se, že MI-6 kontaktovala šéfa oddělení FBI pro boj s počítačovou kriminalitou, Net Force. Je tady v Londýně a začal s nima spolupracovat."

"Už? To šlo tedy rychle."

"Zjevně byl ve městě a účastnil se nějaký konference."

"Hm. To by se mělo zkontrolovat. Informujte mě o vývoji."

"Rozkaz."

"Ještě něco?"

"Nic, co by se týkalo našeho projektu. Ale možná by vás zajímal jeden fakt. Pamatujete si na Plechanova?"

"Toho Rusa, co se chtěl zmocnit Asie? Samozřejmě." Bylo pro ně zajímavým rozptýlením, když pro Plechanova cvičili jednu z jeho skupin.

"Když ho zavřeli, objevilo se několik nedostatků," pokračoval Wilson. "Nejzajímavějším z nich bylo to, že nechytli jednoho z bývalých agentů Spetsnaz, jménem Ružjo."

"Aha, ano. To si vzpomínám. On jim utekl, že?"

"Zjevně jenom dočasně, aspoň podle toho, co zjistil Bascomb-Co-ombs. Zdá

se, že kdesi na americkým západě se chystá jeho dopadení."
"To je mi ho líto."
"Myslel jsem si, že by vás to mohlo zajímat, pane."
"Ano. No, informujte mě o všem, co zjistíte."
Když hovor ukončil, podíval se na to staré okno. V jejich věci došlo k zajímavému vývoji. Ačkoli to tu není jako v jejich regimentu, i tady jsou zajímavé okamžiky. To se musí nechat.

*****

NEDĚLE, 3. DUBNA STONEWALL FLAT, NEVADA

"Je všechno připraveno?"
"Ano, pane," odpověděl Fernandez. "Ostřelovači jsou na místech, pozemní skupiny se blíží na svá stanoviště. Prostor je obklíčen a útočný tým se přibližuje k přívěsu. Jedou mimo cestu, to pro případ, že by
ji podminoval." Fernandez se usmál, aby naznačil, že tuto možnost vylučuje.
Oba stáli v uniformách vedle hummeru zaparkovaného kilometr na hlavní cestě - jediné cestě - která vedla k Ružjoovu přívěsu. Howard měl zvednutý štít a rozhlížel se dalekohledem Leupold, desetinásobně zvětšujícím a silikonem vyztuženým přístrojem. "Nevidím ho. Určitě není žádné ranní ptáče."
"Jeho chyba," ušklíbl se Fernandez. "Naši hoši tam budou za minutu, párkrát si vystřelí, vypustí trochu plynu, a náš vrah se probudí oslepený, vyzvrací včerejší večeři a bude po kolena ve vlastních výkalech. Měl jste mě nechat vést naši skupinu, nemá smysl, abychom o tu podívanou přišli oba dva."
"Zanedlouho z vás bude ženatý muž s dítětem, Julio, a jestli si myslíte, že budu vysvětlovat Joanně, proč se vám něco stalo, tak se pletete. Radši si zvykněte na život za stolem."
"Až naprší a uschne."
"Možná dříve, než si myslíte, seržante."
Podíval se k přívěsu. Jen tak dál.

*****

Když Ružjo zaslechl motor blížícího se vozu, už nespal. Vstal, připnul si pás s náhradními náboji, pak zvedl pušku a přehodil si ji přes rameno. Zvedl pistoli a vysílačku a odešel k oknu nad dřezem. Položil browning na stůl, připevnil si vysílačku k pásku a podíval se ven.
K přívěsu se rychle přibližoval hranatý pískově zbarvený vůz. Jel deset metrů vedle silnice, rovnoběžně s ní. Za ním se k nebi zvedal mrak bledého prachu.
Armádní útok? Řidič se drží mimo silnici, aby se vyhnul minám? Chytré. Jestli jsou to vojáci, asi budou mít lehké pancíře, takže mu jeho zbraně moc nepomohou, pokud nebude střílet velmi přesně. Na to nesmí zapomenout.
Párkrát se zhluboka nadechl, vzal skleničku, napustil do ní trochu vody, napil se a vodu vyplivl do dřezu. Pak sklenici postavil, zasunul si pistoli za opasek a odešel ke dveřím.
Ohlásili se hosté, a je tedy na čase roztáhnout červený koberec.
Vytáhl vysílačku od opasku. Byly na ní čtyři knoflíky, z nichž každý ovládal signál zesílený zesilovačem v satelitní anténě na střeše přívěsu.
Vydechl a stiskl první knoflík.
"Co to sakra je?" zeptal se Howard.
Kolem přívěsu se zvedl kruhový mrak prachu a stoupal ke stále ještě chladnému rannímu nebi. Během několika málo vteřin zahalil celý přívěs.
"Má tam kouř," řekl Fernandez zbytečně do vysílačky v helmě. "Zpomalte."
"To je fakt," ozval se velitel útočné skupiny.
Howard tento rozhovor registroval, ale zároveň si sklopil štítek a přepnul si helmu na snímač infračerveného záření.

Moc to nepomohlo; to, co vyrábělo ten kouř, vyrábělo i spoustu tepla, kvůli kterému nic neviděl.

Vyvolal si záběry z družice, ale uprostřed kouře nebylo vidět kromě přívěsu vůbec nic.

"Je pořád uvnitř," řekl Howard. "Zatím. Přibližujte se opatrně."

"Rozumím," řekl velitel útočné skupiny.

*****

Ružjo se podíval oknem nade dveřmi. Kouřové bomby zahalily přívěs. Za dalších pár vteřin přestanou kouřit a vybuchnou v podobě žhavých bílých plamenů, jež by měly oklamat všechny senzory na přívěs namířené.

Podíval se na druhý knoflík. Kývl. Už dlouho nikoho nezabil, ale za tímto útokem stála zjevně od počátku armáda a ti muži a ženy, ukrývající se na ostřelovacích pozicích, jsou vojáci a jsou připraveni ho rozstřílet, jakmile k tomu dostanou rozkaz. Vědí, co riskují. A jestli ne, tak to brzy poznají.

Na devíti místech, kde by se mohl ostřelovač ukrýt a zamířit na přívěs, bylo sedmadvacet nálož uložených ve velkých papírových pohárcích otočených dnem nahoru a zakrytých slabou vrstvou písku a hlíny. Šlo o typ podobný starým kuličkovým bombám; menší nálož se stlačeným vzduchem vyhodí bombičky o velikosti krabičky cigaret metr a půl do vzduchu, kde dojde k odpálení druhé, silnější nálože, jež kolem sebe rozhodí ničivé ocelové střepiny. Člověk bez pancíře, který by se ocitl několik metrů od exploze, by zemřel nebo by utrpěl velmi vážná zranění. A s neprůstřelnou vestou by se střepiny mohly dostat do švu nebo na nechráněné místo a způsobit vážné nebo dokonce smrtelné zranění.

Stiskl knoflík.

Howardovi se ve vysílačce rozezněly udivené výkřiky a volání, za nimiž bylo slyšet menší výbuchy. Nejprve vše slyšel ve vysílačce, a o dvě vteřiny později se tento zvuk roznesl i po údolí.

"Ohlaste se!"

"Máme tady minu, plukovníku, Spalding je zasažen a krvácí!"

"Bod dva hlásí napadení, pane, pořádně nám tu zatopil, ale žádní zranění."

"Readerová to dostala, má obličej na kaši."

"Johne - podívejte se."

Howard se podíval na kouř a viděl jasné záblesky pronikající prachem. Co se to tady hergot děje?

*****

Když první z kouřových bomb prohořely až do nádob s hořčíkem a vyšlehly z nich záblesky, Ružjo otevřel přívěs a vyšel ven. Měl před sebou jen patnáct metrů, ale musel se na své stanoviště dostat dříve, než v celé oblasti bude z družice nebo z letadla vidět jen jeho teplo.

Pospíchal.

Ukryt zakrývala překližková deska potažená tepelnými reflektory. Na vrchní stranu nalepil hlínu a kameny, a když ležela na místě, byla prakticky neviditelná a dalo se po ní chodit. Prostor pod ní měl rozměry pouze jedenkrát dva metry, ale Ružjo tu nechtěl zůstávat nijak dlouho.

V úkrytu rozsvítil a ve slabém světle objevil televizní monitor na baterie. Kamera na střeše přívěsu - i ta se skrývala v satelitní anténě - a druhá kamera v odpadové jámě za vozem mu poskytovaly zakouřené, zrnité, ale použitelné záběry přívěsu a okolní oblasti, včetně jeho vozu Dodge SUV.

Právě ve voze byly další věci, které Ružjo potřeboval, aby vše ostatní klaplo.

Jen počkat pár vteřin, až se kouř rozestoupí.

*****

"Kouř ustupuje," slyšel Howard ve vysílačce.
"Přibližujte se s maximální opatrností," varoval je Howard.
"Pořád ho chcete živého?"
Howard skřípal zuby. Měl čtyři zraněné - zatím - a dva z nich byli podle lékaře zasaženi tak vážně, že by měli co nejdříve odletět do nemocnice. Helikoptéra už sem letí.
"Ano. Pokud možno. Ale braňte se. Nechci, aby dostal ještě někoho, rozumíte? Jestli budete muset střílet, neváhejte."

*****

"Rozkaz."

*****

Teď, pomyslel si Ružjo. Stiskl třetí ze čtyř knoflíků na vysílačce.

*****

"Pozor!" řekl Fernandez.
Howard se otočil. Z kouře vyjel vůz a blížil se k silnici. Ružjoův dodge.
"Chce ujet!"
Ozvaly se výstřely ze samopalů. Howard otočil svůj dalekohled a namířil jej na ujíždějící vůz. Všiml si, že na místech, kde do vozu narážely střely, se Odlupovala barva. To je blázen! Copak si myslí, že jen tak naskočí do auta a odjede?

*****

Ružjo stiskl poslední knoflík.

*****

Než Howard stihl zamířit dalekohled a prohlédnout si řidiče, vůz vyletěl do povětří. Země se mu zachvěla pod nohama a přes něj se přehnala vlna horkého vzduchu a hluk jako při konci světa. K nebi se zvedl houbovitý oblak připomínající miniaturní atomovou bombu. Určitě nešlo pouze o explozi palivové nádrže; vůz musel být plný silných výbušnin.
"Do hajzlu!" křikl Fernandez. "Co to tam sakra měl?"
Když se kouř rozptýlil, zbyla z vozu jen část rámu a dvě hořící a kouřící pneumatiky. V okruhu sta metrů byly poházené další hořící kusy.
Howard nevěřil svým očím. Ježíši Kriste! To je průser!
"Zdá se, že vaše obavy byly oprávněné, plukovníku. Měním svůj názor."
Howard jen zavrtěl hlavou.

10 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 3. DUBNA LHASA, TIBET

Jay Gridley seděl na zemi v tureckém sedu, zahalen do oranžové látky, v chladném vzduchu se vznášela silná vůně pačuli. Slabá červená deka pod ním ho nemohla ochránit před chladem stoupajícím z dlaždic na zemi, na oholenou hlavu mu bylo zima. Otevřeným oknem viděl třímetrovou vrstvu sněhu, peřinu, jež

pokrývala všechno ostrou a zářivou bělobou. Odkudsi se nesl chorál beze slov, zněl hlubokým a pulzujícím rytmem; celý velký pokoj osvětlovaly stovky svíček.

Na nízkém dřevěném pódiu v přední části pokoje seděl v poloze lotosu hlavní mnich, Sojan Rinpoche. Bylo mu kolem sedmdesáti, měl holou hlavu a kolem koutků očí nemizící vrásky. Po několika minutách, kdy Gridley guru poslouchal, zjistil, proč tomu tak je. Muž se neustále usmíval.

Právě teď hovořil o nějakém buddhistickém bohu: "...v sanskrtu se jmenuje Yamantaka. V Číně se mu říká Jen-an-te-čchia. V Tibetu mu říkáme Gshin-rji-gshed. Po celém světě je znám jako Ten, kdo

poráží smrt, je jedním z Osmi strašlivých, drag-shed, Strážce víry, patron Dge-lugs-pa."

"Na toto zosobnění Maňjusri bódhisattva je hrozný pohled. Před mnoha lety, během krutého boje v Tibetu, na sebe vzal Gshin-rji-gshed svou podobu, aby se utkal s Yamou, Bohem smrti, a porazil ho. Má devět hlav, třicet čtyři rukou a šestnáct noh. Je to učiněná příšera, budí hrůzu, pokořuje démony."

"Není to někdo," pokračoval muž stále s úsměvem, "koho by člověk chtěl nasrat."

Gridley se při té poslední větě poněkud zarazil. Připadalo mu zvláštní slyšet takový výraz od tibetského mnicha.

Vzdychl. Byl to scénář toho starce - pokud to ovšem byl stařec, a ne někdo, kdo si na něj jen hraje - a jemu se moc nelíbil. Přílišná askeze. A teď, když tu seděl, moc nechápal, proč tu je. Co tu vlastně chtěl najít?

Ta sestřička. To ona mu řekla, ať vyhledá tohohle člověka. Předtím si strhl zařízení na připojení k VR a hodil ho na zem, protože se nedokázal delší dobu soustředit. Svedl s VR pracovat, ale už jen pasivně, jako zákazník. Nemohl nic tvořit. Nemohl ji ovládat. Vždycky začal celkem v pohodě, ale po minutě dvou byl jinde, a všechny obrazy byly ty tam.

Počítačový odborník, který nemůže používat počítač. Má VR v popisu práce, ale neumí s ní zacházet. Je v háji. Jeho život skončil.

Ale ta sestra - byla asi buddhistka nebo co - mu dala webovou adresu toho starce a řekla mu, ať se za ním podívá. Už prý pomohl mnoha lidem.

Gridley neměl co ztratit, takže vyrazil. Ale nechápal, jak mu tenhle Gshin-rji-bůhvíjakdál může pomoci.

Jako by mu stařík četl myšlenky, jednou tleskl, a všichni mniši kromě Gridleyho zmizeli. Místnost se zavlnila a změnila a Gridley se ocitl v pohodlném křesle naproti guru. Místo oranžových oděvů měl na sobě košili a džíny, pulovr a motorkářské boty, stařec byl oblečen do džín a flanelové košile. Na překřížených nohách měl tenisky. Znovu se zářivě usmíval. Vypadal jako čísi hodný dědeček, co právě přišel na návštěvu.

"Je to lepší?" zeptal se.

Gridley zamrkal. "Hm, ano, asi ano."

"Spousta lidí vyžaduje záběry z kláštera. Mají pocit, že našli to pravé. Ale tenhle Tibet je dnes už jen ve filmech."

Zadíval se na Jaye přímým a upřeným pohledem. "Něco vás trápí."

"Ano."

"Máte porušenou auru."

Ježíši, auru ?! Nejvyšší čas zmizet-

"Tedy, zdá se, že máte nějaké potíže se soustředěním. Drogy? Nebo zdravotní problém? Nádor? Nebo mrtvice?"

Jak to poznal? Ve VR není nic takovýho vidět!

"No..."

"Nespěchejte. Jestli se chcete jen podívat a vrátit se později, klidně můžete."

Jay zavrtěl hlavou. "Nevypadáte jako žádný guru, co jsem kdy viděl."

"Mám vrátit ten klášter?"

"Ne, já - já jenom, že-"

"Nečekal jste to," řekl stařec. "To je strašně silné. Máte nějakou

představu, čekal jste, jak budu vypadat, takže vždycky, když zmizím a udělám něco, co do toho nezapadá, vás zmatu. A další zmatení už asi nepotřebujete, že?"

"No, to ne, no."

"Tak se na to podíváme. Pěkně popořadě. Jak vám mám říkat?"

"Chcete webový jméno nebo skutečný?"

"To je jedno, něco, na co slyšíte."

Jay."

"Fajn. Mně říkejte Saji. Přišel jste si pro vysvětlení, že?"

"No, víte, možná."

Saji se zasmál. "Chcete říct, že jste si nepřišel pro ty buddhistický bláboly, démony, svatý pravdy a tak. Ale chcete vysvětlení."

"Jo."

"No, buddhismus tomu vůbec nestojí v cestě. Ve skutečnosti spíše pomáhá. Ale k tomu se ještě dostaneme. Začneme od začátku. Co se vám stalo?"

"Prý jsem měl mrtvici."

"Dobře, s tím si poradíme."

"To jsem rád, že to zvládnete."

"Ne já, Jayi, my." Ukazováčkem se poklepal do pravého spánku. "V mozcích máme spoustu zbytečností. Když vám vyzkratuje jedno místo, není vůbec složité přesměrovat signál do míst s lepším vedením. U vás to možná nebude ani potřeba, ale to uvidíme. Chci vám položit několik otázek, a vy odpovězte podle chuti."

"Dobře."

"Kolik je osmdesát sedm bez třinácti?"

Páni - aritmetika?

"Ano, aritmetika. Pro začátek." Usmál se.

Jay vzdychl. Když je člověk na dně, může jít už jen vzhůru.

"Sedmdesát čtyři," odpověděl.

"A kdo je prezidentem Spojených států...?"

*****

NEDĚLE, 3. DUBNA STONEWALL FLAT, NEVADA

"Tak co tu máme, Julio?"

"Nic moc, pane. Našli jsme pár ohořelých kostí, něco, co vypadá jako spálený vlasy, a několik zubů. Ať měl v tom autě cokoli, pořádně ho to zpracovalo. Pochybuju, že ho najdou celýho."

Howard vzdychl. No jistě. Netěšil se, až bude psát hlášení,

"Fajn. Dokončete ten přívěs, nechte na místě dva muže a pošleme sem lidi z laborky. Spakujeme se a pojedeme domů."

"Rozkaz, pane."

Howard se díval na kráter, kde ten vůz vybuchl. Takhle jejich plán nezněl, ale aspoň Ružjoa zlikvidovali. Ten muž býval profesionálním zabijákem. Kromě všech ostatních, jež měl na svědomí, hodně ublížil Readerové, v nemocnici si poleží i další tři. Zasloužil by si být vyslýchán a odsouzen na tisíc let, ale tohle bude muset stačit. Rychlá a rázná spravedlnost, s tím Howard může žít.

Otočil se a zamířil k vozu. Julio udělal dobře, že tu klimatizaci nevypnul. Bylo tu horko a teplota stále rostla.

Sakra, jak tohle nemá rád.

Ružjo se ve svém úkrytu snažil usnout. Bylo horko, cítil se vyčerpaný, ale nedokázal se uvolnit natolik, aby mohl spát. Přemýšlel, jestli nemá k tomu autu připojit i přívěs, aby vyletěl do povětří spolu s ním, ale pak to zamítl. Možná se někomu bude hodit. Vlastně mu poskytl dobrý domov. A navíc všichni, kdo tu zůstanou, se ukryjí v jeho stínu, nebo dokonce vejdou dovnitř a pustí si klimatizaci.

Žádné okno z něj nevedlo přímo k Ružjoovu úkrytu; na to si dal pozor.

Teď už určitě našli zbytky toho, co pro ně přichystal ve vakuově zabalené plastové krabici: odpad od holiče, k tomu několik kostí, syrové maso a krev smíchanou s antikoagulantem, to vše z prasete. Nakonec ze střední školy ukradl lidskou lebku, zabalil ji do prasečí kůže a dovnitř nacpal prasečí mozek. Takovéhle věci žádného patologa neoklamou ani na okamžik. Ale někdo, kdo před chvílí viděl, jak to auto vyletělo do vzduchu, by si mohl myslet, že ty kosti, krev i mozek jsou lidské. A mohl by si to myslet tak dlouho, aby se Ružjoovi podařilo utéct.

Jistého není nic, ale naděje zůstává.

Kamery ukazovaly muže, jak nastupují do vozů a odjíždějí. Postaví tu hlídky, možná ne víc než dva až tři vojáky. Bude jim horko, sundají si helmy, část neprůstřelných vest nebo půjdou do přívěsu. A až to udělají, bude Ružjo připraven. Prohledají přívěs, jestli v něm nejsou nějaké výbušniny, a když žádné nenajdou, budou mít pocit, že jsou v bezpečí.

Ružjo držel v dlani pistoli a snažil se usnout. Stačilo by i pár minut. Byl tak unavený.

*****

NEDĚLE, 3. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Velitelství MI-6 vypadalo jako jakákoli moderní kancelářská budova. Michaels si to tu představoval jinak, zejména proto, že velitelství Net Force se také podobalo jakékoli obchodní stavbě; ale přesto zpola očekával, že uvidí Jamese Bonda, doktora Q nebo někoho, kdo se plíží po chodbách na cestě sloužit králi.

Seděli na pohodlné pohovce v kanceláři ředitele Matthewa Hamiltona. Byli zde ještě Angela Cooperová, ministr Clifton Wood a Michaels. Toni odešla zavolat ředitelce FBI.

"... je v zájmu obou stran vyřešit tuto záležitost co nejdříve," dodal ministr.

"Souhlasím," přikývl Michaels. "Ale nechápu, v čem vám tu můžeme pomoci. Máte vlastní tým."

Wood s Hamiltonem na sebe rychle pohlédli. Hamilton si odkašlal a začal. "To sice ano, ale to je další problém. Brousí si na to zuby MI-5 i MI-6, a dochází k určitým... profesionálním neshodám."

Cooperová se na Michaelse usmála. Její snaha zakrýt tyto problémy tím padla.

Jsme toho názoru, že spojená síla vedená šéfem Net Force by mohla postupovat kupředu rychleji. Ani bezpečnost, ani rozvědka nechtějí přijít o svou samostatnost ve prospěch toho druhého, ale kdyby existoval nějaký třetí spojenec..." Větu nedokončil, jen zvedl obočí a rozpřáhl ruce.

Michaels přikývl. Politika. Co jiného. A i teď mu něco smlčeli, jestliže se snaží uklidnit situaci tak, že přizvou ke spolupráci zahraniční službu. Neuměl si představit, že by FBI a CIA pozvaly britskou rozvědku, aby vedla jejich společnou operaci. Kdepak, děje se tu mnohem víc, než co mu sdělili.

Otevřely se dveře, Toni vešla do místnosti, a než došla k pohovce, připnula si k opasku virces. Krátce na Michaelse kývla.

A je to. Ředitelka souhlasí.

Alex kývl na Toni a pak se podíval na Hamiltona. "Samozřejmě vám rádi pomůžeme, jak jen to půjde."

Po těch slovech se všichni tři Britové usmáli.

Michaels litoval, že mu není do smíchu. Nejvíc ze všeho chtěl jet domů. Jay je v nemocnici, bývalá manželka hrozí soudem a kdovíco na něj ještě čeká.

Zazvonil jeho virces. Michaels se zamračil. Nastavil ho, aby odmítal všechny hovory kromě těch nejnaléhavějších. Volá plukovník Howard. "Pánové, omluvíte mě na chvilku?"

Ministr a ředitel MI-6 se usmáli a přikývli.

Michaels vyšel do chodby. Možná je to dobrá zpráva.

11 KAPITOLA

*****

PONDĚLÍ, 4. DUBNA WASHINGTON, D.C.

Tyrone Howard mířil ke své skříňce a opatrně vyhlížel Metodika, před nímž ustupovali všichni. Od té doby, co ho Bella opustila, se trochu oslabilo Tyronovo spojení na Kostilama LeMotta, Bellina přítele z vysoké školy. Metodik věděl, že jeho šance proti Kostilamovi jsou nulové, takže být Belliným přítelem s sebou neslo i určitý stupeň imunity vůči tomu tupému rváči. Metodik - podle iniciál M.D., což znamenalo mameluk debilní, případně mastodont - nikdy nešel pro ránu daleko a Tyronovy šance proti němu byly také pod bodem mrazu, takže stálo za to dávat si pozor.

Došel ke skříňce, aniž by na Metodika narazil. Možná ho z Eisenhowerovy školy znovu vyhodili za kouření. To by bylo fajn.

Když cpal tašku do skříňky, přestal dávat pozor, a vtom zaslechl něčí hlas: "Nazdar, Tyrone!"

Otočil se a uviděl Nadine Harrisovou, tu ze závodů.

"Ahoj, Nadine."

Přešla chodbu velmi ladným krokem, pohybovala se jako plavec ve vodě. "Ty máš školu taky ráno? To je fajn."

"Jo. Kdo je tvůj třídní?"

"Peterson," odpověděla.

"Ten je v pohodě. Já ho měl na média jedna. Jakej máš rozvrh?"

"Angličtina dvě, matika tři, biologie jedna, média dva, tělák tři, děják dvě."

"To máš trimestr pěkně nabitej," řekl Tyrone.

Pokrčila rameny. "Nijak zvlášť. Zkoušky se mi celkem povedly, protože moje bejvalá škola byla o pár kroužků dál. Co ty?"

"Angličtina dvě, matika tři, média tři, počítače čtyři a VD jedna."

"Ty mi něco povídej o narvaným trimestru! Počítače čtyři? Já myslela, že to si lidi můžou zapisovat až pozdějc. A VD? Nejsou to náhodou Vojenský dějiny?"

Teď pokrčil rameny Tyrone. "Můj táta je voják. Chtěl jsem se něco dozvědět. Vyprávěl mi zajímavý věci. Taky házel bumerangem, a v tomhle předmětu je i kapitola o vrhacích zbraních."

"Nekecáš? No teda. Tvůj táta že hází? A je dobrej?"

"No... zrovna ne. Spíš ho to bavilo, když byl malej, měl pár dřevěnejch bumerangů, základních překližkovejch typů. Ale vyzná se ve všech možnejch bojích a ví, jak bumerangy používali domorodci."

"To je super."

Jak si povídali, Tyrone měl zvláštní pocit, že ho někdo sleduje. Opatrně se rozhlédl, aby to nebylo moc nápadné. Možná se k němu přiblížil Metodik a zaměřil ho.

Chodbou se však nesla Belladonna Wrightová v doprovodu dvou kamarádek a dívala se přímo na Tyrona.

Tyronovi ztuhla ramena, obličej mu zahořel, útroby se sevřely. Měl chuť utéct a schovat se pod nějaký balvan.

Bella byla krásná jako vždycky, možná ještě víc, a když si Tyrone vzpomněl, jak seděl na její posteli a líbal ji, jak hladil její tělo...

Nepouštěj se po těchto představách, Tyrone. Neutajíš to. A to by bylo několikanásobně nepříjemné.

Ale už bylo příliš pozdě. Spustil tašku níž a nechal ji houpat před klínem.

"Jseš v pořádku, Tyrone?" zeptala se Nadine. "Vypadáš, jako bys právě

spolknul brouka nebo co."
"Co, ne - vlastně, jo, jsem v pořádku. Jen jsem si vzpomněl, že jsem něco zapomněl. Úkol. Nechal jsem ho doma."
Chabý, Tyrone, nic chabějšího sis vymyslet nemohl!
Bella plula kolem jako bitevní loď se dvěma doprovodnými torpédoborci, pohled na její krásu byl k nevydržení. Když jej minula, nepodívala se na něj.
Nadine si musela něčeho všimnout, protože se ohlédla.
"Ty jo. Kdo to je?"
"Belladonna Wrightová," řekl Tyrone. Ze všech sil se snažil, aby mu nepřeskočil hlas. Skoro se mu to podařilo.
"Na tu nemám," řekla Nadine. "Vražednej obrázek."
"Obrázek?"
"Jo, nemá na práci nic jinýho než viset a bejt hezká. Určitě ji všichni zvou, jen aby se na ni mohli dívat. Znáš ji?"
"Moc ne," řekl Tyrone. Kdysi si myslel, že ji zná, ale to se spletl. Odhodila ho jako špinavou ponožku.
"Krásný lidi maj všecko zadarmo. Když je ale člověk jako já, musí se ke všemu dopracovat."
"Cože, jako ty? Ty přece vůbec nejseš ošklivá."
Nadine znovu krátce pokrčila rameny a otočila se. "Postav mě vedle týhle"- kývla směrem k Belle - "a jsem vzduch."
Tyrone mlčel, ale věděl, že Nadine má pravdu.
"Doufám, že aspoň není chytrá. To by bylo na odstřel - krásná a ještě chytrá."
Tyrone věděl, že o to se Nadine bát nemusí. Bella sice nebyla úplně hloupá, ale nešlo o nejbystřejší potůček. Ale přesto to říct nechtěl. I potom, co mu udělala, mu to připadalo... nečestné. Navíc kdyby se Kostilamovi doneslo, že Tyrone se o Belle nevyjadřuje zrovna lichotivě, bylo by zle. Kolem Belly možná krouží půl tuctu mladíků, ale jedním z nich je rozhodně Kostilam. A ten si svou přezdívku nevysloužil pro nic za nic.
"Ty, už musím jít," řekla Nadine. Ještě si zavoláme, jo? Někdy bysme spolu mohli jít házet."
"Jo," řekl. "To bysme měli."
Díval se za ní. Její krok vypadal atleticky a ladně, ale co do vzhledu nemohla s Bellou soupeřit.
No dobře. Bella byla pro něj historií; pryč, passé, basta, po žádné náhradě netouží. Možná se s Nadine sejdou a zaházejí si, to je v pohodě.
Nadine to umí, možná by se od ní mohl něčemu přiučit. Nebylo by špatné trénovat s někým, kdo se v bumeranzích vyzná, i když je méně atraktivního vzhledu. Má sílu v ruce a ví, jak pořádně hodit. O to jde. Nemusí ji přece líbat.

*****

PONDĚLÍ, 4. DUBNA QUANTICO, VIRGINIA

"Pane plukovníku?" ozval se Julio.
Howard zvedl oči od holoprojektoru na stole, na němž se lopotil se zprávou. Neexistovala šance dát té akci v Nevadě dobrý závěr. Jedinou útěchou mu bylo, že nepřišel o žádné členy svého týmu. Readerová sice bude potřebovat rozsáhlejší plastickou operaci obličeje, ale dostane se z toho. Když zaslechla odpálení, ležela na zemi čelem dolů, tedy od bomby, ale pak se otočila za zvukem. Měla sklopený štít, ale protože byla z úhlu, pár střepin prolétlo pod štítem. Kdyby otočila hlavu o jeden dva centimetry víc na stranu, štít by střepiny zastavil. Takhle měla štěstí, že střepiny nepronikly hlouběji do lebky. Mozek poškozen nebyl-
"Nerad to říkám, Johne, ale máme tady opravdový problém."
"Horší než včera?"

"Ano, pane, bohužel ano."
"Skvěle. Vyklopte to."
"Lindholm a Hobbs jsou po smrti, oba byli zastřeleni na malou vzdálenost do hlavy střelami malé ráže."
"Cože?"
"Jejich vůz se ztratil. Ve vzduchu máme lidi, celou oblast prohledává státní i místní policie, ale zatím jsme ho nenašli."
Howard na něj nevěřícně zíral. Jak je tohle možné?
"Laboratoř tvrdí, že zuby a lebka jsou lidské, ale patří někomu, kdo je po smrti už hodně dlouho. Krev, kosti i kousek mozku patří jednomu z domácích zvířat - praseti."
Význam těchto slov udeřil na Howarda velmi rychle a důrazně. "On žije. Vůbec v tom autě nebyl."
"Ano, pane, jinak to nedává smysl. Musel se někde ukrýt - celou oblast prohledává průzkumný oddíl - počkal si, až naše hlídky přestanou dávat pozor, pak je zastřelil a ukradl jim auto."
"Do háje," řekl Howard.
"Já to cítím stejně. Hloupě jsme toho chlapa podcenili, Johne. Přelstil nás."
"Kdepak. Nepodcenili jsme ho my, ale já sám. Tak to je."
Fernandez klopil oči k zemi. Věděl, že je to pravda.
Howard upíral oči do prázdna. To bylo strašné. Za ta léta, co vedl ozbrojenou složku Net Force, zažil, že se jeho lidé zranili při přestřelkách, ale nikdy nikoho z nich nezabili. A teď, protože to zvoral, přišli o život dva vojáci. Tohle ne!
A ten, kdo to udělal, je na svobodě.
Co s tím udělá teď?

*****

PONDĚLÍ, 4. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

"Určitě nepůjdeš?" zeptala se Toni.
"Rád bych, hrozně rád," řekl Alex, "ale musím se tímhle vším prokousat." Ukázal na laptop na nočním stolku. "Můžu tady zůstat a pomoct ti."
"To bys byla hodná, ale přečíst si to musím stejně sám, takže si radši vydechni. Běž si zacvičit, to tě uklidní. Budeš se cítit líp a vystřídáš mě. To cvičení ti prospěje. Viděl jsem, jak ses tvářila, když ses vrátila. Jen jdi. Měj se."
Přikývla. Rozuměla mu. Měla chuť si jít zacvičit, a Alex měl pravdu, po cvičení se jí vždycky přemýšlelo líp. "Tak dobře," řekla. "Budu tu asi za tři hodiny."
Naklonil se a políbil ji na rty. Usmál se. "Nemusíš spěchat. Nikam nepůjdu."
Cesta taxíkem přes celý Londýn do školy v Claphamu bylo dobrodružství samo o sobě, a než tam Toni dojela, byla už skoro tma. Přijela ale o čtvrt hodiny dříve, takže měla dost času se převléct a protáhnout. Uvnitř se procvičovalo osm nebo deset studentů, prováděli djuru a trénovali boj jednoho proti jednomu. Toni odešla do šatny, převlékla se, obula si zápasnické boty, vzala si sportovní podprsenku a tričko. Pak šla za ostatními a začala si protahovat nohy. Stále se jí dařil provaz i rozštěp, ale než se zahřála natolik, aby je mohla udělat, trvalo jí to déle než v patnácti. Ohebné nohy byly výhodou - v Bukti tolik
ne, ale v Seraku rozhodně. Základní otočka spočívala v poklesu z vysokého postoje dolů, a čím níže, tím lépe. Při ztuhlých tříslech to nebylo nic snadného.
Objevil se guru Stewart, už byl převlečený na trénink. Došel až k Toni. "Jsem rád, že jste se sem dostala, guru. Určitě se máme jeden od druhého hodně

co učit."
Toni se usmála. "Nevím, co můžu já naučit vás, guru, ale vy mě určitě hodně."
Také se na ni usmál a Toni pocítila náhlý záchvěv radosti, že se jí povedlo vyloudit na jeho tváři úsměv.
Stewart odešel dopředu a otočil se. "No tak dobře. Můžeme začít?"
Toni cítila velkou radost, když se s ostatními ukláněla. Až dosud cvičila jen v soukromí. Nikdy neprošla skutečným kurzem od začátku až do konce. Možnost zkusit si to ji naplňovala nadšením.

*****

Michaels se probíral informacemi o britském vyšetřování toho počítačového vloupání. Nebylo to nic jednoduchého, ztěžovaly mu to i drobné rozdíly mezi pravopisem v Anglii a v Americe. Neustále rozdílná slova opravoval, a každá taková změna jeho postup zpomalovala.
Zazvonil mu virces.
"Volá Angela Cooperová," ohlásil hlasový čip v přístroji. Alex už přepnul Jayův hudební žert na hlasové ohlašování; nesnesl poslouchat fanfáry, když věděl, že Jay leží v nemocnici.
"Spojit," řekl Michaels.
"Velitel Michaels? Tady Angela Cooperová. Mám pro vás nějaký tajný materiál. Mohla bych vám ho zanést?"
"Jistě. Budu tu celý večer."
"Tak dlouho by mi to trvat nemělo. Jsem dole v hale."
Usmál se. "Tak pojďte nahoru."
O dvě minuty později zaslechl zaklepání na dveře do pokoje. Otevřel je a všiml si, že Cooperová vypadá dobře i v neformálním oblečení. Měla na sobě těsné džíny, martensky a černé tričko s výstřihem. V ruce nesla notebook, ale jestli byla ozbrojena, Michaels netušil, kam by schovala pistoli. Velmi jí to slušelo.
"Dobrý večer."
"Pojďte dál."
Vešla a podala mu notebook. "Nejde o nic převratně nového, ale dostali jsme od Pákistánců pár zpráv, možná byste se na ně měl podívat."
Vzal od ní notebook. "Jak postupuje ten chaos na letištích?"
"Už je to lepší. Většinu zasažených počítačů se podařilo znovu napojit. Nedoporučuje se sice létat do Ria, pouze pokud máte hodně dobrého pilota, ale celkově je situace mnohem lepší. V Aucklandu sice spadlo jedno letadlo, tři mrtví, ale další smrtelné nehody hlášeny nejsou."
Přikývl.
Agentka MI-6 se rozhlédla po pokoji. "Pěkný pokoj. Slečna Fiorellaová je tady?"
"Ne, šla na trénink jednoho bojového umění."
"Aha. To bych si ji měla předcházet. No, už půjdu, nechci vás zdržovat od práce. Je pro nás velkou radostí, že jste tu s námi, pane."
"Jmenuju se Alex, prosím. Velitele a pána si nechte do kanceláře."
"Fajn. Já jsem Angela."
Podívala se na hodinky.
"Spěcháte na schůzku?"
Zamrkala. "Cože? Aha, ne, kdepak. Jen jsem přemýšlela, jestli mám čas zajít někam na jídlo, než budu muset odjet k sestře. Dneska večer jí mám pohlídat dceru. Je jí osm."
Michaels se znovu usmál. "To je jako mé dceři."
"Nevěděla jsem, že jste ženatý."
"Rozvedený."
"To je mi líto."

"Nemusí. Je dobře, že k tomu došlo. Až na Susan - to je má dcera - jsme na tom všichni mnohem lépe."

"Rozumím. Také jsem byla chvíli vdaná. Příšerná zkušenost, od začátku do konce. Naštěstí nemám děti, i když je mám hodně ráda. Moje sestra to zařídila za mě. Teď jsem teta Angie, nosím dárky a rozmazluju neteř, což je mnohem větší zábava. Jaké je jídlo tady v hotelu, dá se to jíst?"

"Ve zdejší restauraci dělají dobrý rostbíf a sendviče," odpověděl Alex. Podíval se na oba notebooky s tajnými informacemi. "Taky by mi neškodila pauza. Můžu jít s vámi?"

"Ale jistě, samozřejmě."

Usmála se a Michaels na chvíli pocítil nejisté bodnutí. Toni je pryč, a on se chystá odejít na večeři s překrásnou Angelou Cooperovou.

No co, přece se nechystá pochutnat si na ní. Jdou jen na sendvič, víc nic. Jíst se přece musí, ne?

No jistě. To víš, že jo.

Zvedl druhý notebook. Bylo by mu nepříjemné nechat je oba v místnosti, ačkoli oba chránila hesla. S ohledem na některé zloduchy, s nimiž se v Net Force už setkal, mu to však připadalo jako ochrana nedostatečná.

Angela odešla ke dveřím, otevřela je a znovu se na něj usmála. Její úsměv ho zahřál.

Jen sendvič, víc nic. Má přece Toni, miluje ji, a víc rozhodně nepotřebuje.

12 KAPITOLA

*****

ÚTERÝ, 5. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Peel se zastavil u bufetu na Oxford Street. Měli tu otevřeno dlouho do noci, takže když měl člověk chuť, mohl tady poobědvat i o půlnoci. Proti příděl̊m jídla v armádě vypadalo všechno na relativně čerstvém chlebu velmi lákavě, a Peelovi moc chutnal zdejší vaječný salát.

Vzal sendvič, balík čipsů a plechovku koly a šel si sednout k malému kruhovému stolku u okna. Jedl a pozoroval kolemjdoucí, civilisty ženoucí se za svými povinnostmi. Ženy za oknem se mu líbily a všiml si, že vysoké podrážky jsou nejspíš zase v módě. Některá z dospívajících děvčat za oknem měla podrážky vysoké dobrých patnáct centimetrů. Co všechno lidi neudělají kvůli módě.

Peel nebyl proti sexu, naopak, ale nebavilo ho trávit čas se ženami po něm. Nebo před ním. V místech, kam se stahují vojáci po službě, je děvčat vždycky dost, a když si člověk dá pozor na různé nemoci, lze si užít tolik ženské společnosti, na kolik člověk má. A se svým současným platem si mohl dovolit skoro tolik, kolik i snesl, což, převedeno

na přibližně hodinová setkání, znamenalo jednou až dvakrát týdně. Pokaždé jinou holku na telefon, aby nějaký nepřítel nemohl vystopovat žádný vzorec jeho jednání. Ten, kdo příliš používá přirození, může velmi snadno přijít o krk.

Když se pustil do druhé půlky sendviče a hlavou se mu stále ještě honily erotické představy, zaznamenal jedno nepříjemné překvapení. Vedle něj se objevil Peter Bascomb-Coombs. Usmál se a řekl: "Nevadí, když si přisednu, majore?"

Aniž by si počkal na odpověď, posadil se na jednu z chromovaných židlí s vysokými plastovými opěradly. Ukázal na sendvič. "Dá se to jíst?"

Pro Peela to byla velmi nepříjemná shoda náhod. Jak se sem Bascomb-Coombs dostal? Za celou dobu, co ho Peelovi muži sledují, sem ani jednou nevkročil, a to už je několik týdnů. No dobře, Peel se rozhodl brát to jako shodu

okolností-

"Kdepak, příteli, nepřišel jsem sem jen tak náhodou," řekl vědec, jako by mu četl myšlenky. "Přišel jsem za vámi."

"Vážně? A kvůli čemu?" vypravil ze sebe Peel. Položil zbytek sendviče na stůl, náhle ho přešla chuť. Otřel si rty ubrouskem. Instinkty mu říkaly, aby se měl na pozoru. Jak mohl tenhle člověk vědět, že tu je?

"Kvůli oboustranně výhodné nabídce."

"Asi vám nerozumím."

"Ale no tak, Peele. Copak jste se vážně nechal zmást mou hrou na pomateného vědátora? O tom pochybuji. Stejně jako já od začátku vím, že mě sledujete."

"Profesore, já vůbec nevím, o čem to-"

"Přestaňme si hrát na schovávanou, ano? Kolik?"

"Promiňte?" divil se Peel a snažil se pochopit tuto nenadálou a příliš vědoucí návštěvu. Měl pocit, že nemůže jít o nic příjemného.

"Za kolik budete hrát pro mě, majore. Víte stejně dobře jako já, že Goswell je úplně mimo s tím svým projektem vrátit zpět zářné dny Britského impéria. Opravdu si myslí, že stačí proti sobě poštvat země třetího světa, poškádlit Američany, Číňany a Rusy, a Británie získá zpět svou moc. Tomu snad nevěříte."

Peel nebyl žádný hlupák. Základy jeho práce otřáslo nepředvídané a zvláštní zemětřesení. Byl pragmatik; nejlepší by bylo zjistit, co tohle znamená. "Ne, jistěže ne," řekl.

Bascomb-Coombs se široce usmál. "Myslel jsem si, že na to neskočíte. Jeho lordstvo mě má ve svém upraveném holubníku jako nepoužitelné-

ho vědce, hloupoučkého génia, který si zapomene zapnout poklopec, když vyjde ze záchodu, a tuto iluzi je třeba mu ponechat. V současnosti ovládá můj projekt, ale to se velmi brzy změní. Dříve nebo později by se mohly vaše hlídky dostat do střetu se mnou, takže jsem se rozhodl spojit přímo s vámi. Vaši muži jsou vám loajální, že?"

"Ano," přikývl Peel.

"Dobře. Takže jedinou otázkou zůstává, co požadujete za to, abyste dál podporoval Goswellův názor, že jakmile odsednu od počítače, jsem úplný blb. Tuto hru nebude nutné hrát nijak dlouho, ale právě v této chvíli na správném načasování velmi záleží."

Peel byl armádní důstojník; zúčastnil se boje. Bývaly doby, kdy si člověk mohl dovolit ten luxus posadit se a zamyslet, naplánovat útok i obranu, ale byly i doby, kdy šlo o to, rychle zvednout pušku a vystřelit, na přemýšlení byl čas až později. Rozhodl se velmi rychle. "Podíl z vaší akce," řekl.

Vědec se usmál ještě víc. "Aha, jste chytřejší, než jsem si myslel. Ani nevíte, o jakou akci se vlastně jedná."

Když už jsme začali, musíme pokračovat. "O to přece tolik nejde, ne? Goswell mi dává solidní plat, ale mé povolání nelze dělat věčně. Nemůžu říct, že se nějak moc těším na vejminek někde ve Fanhamu nebo Dorkingu za nějakých dvacet let, kde dožiju při zalívání záhonů a ošetřování růží. To můžu čekat od Goswella. Když budu pracovat pro vás, mé vyhlídky budou asi lepší, že?"

"Samozřejmě, majore. Budou mnohem, mnohem lepší. Dám vám tolik, abyste si mohl postavit celé město chatiček, na každý den jinou. A k tomu armádu služebníků, kteří za vás budou každý den ošetřovat růže."

"Získal jste si můj zájem," řekl Peel. "Prosím, pokračujte."

*****

ÚTERÝ, 5. DUBNA JACKSON, MISSISSIPPI

Ružjo seděl na posteli v hotelu Holiday Inn a díval se na zprávy v televizi. O něm ani o smrti těch dvou vojáků v nevadské poušti se v nich neříkalo vůbec nic. To se dalo čekat. Organizace zodpovědná za útok na jeho přívěs se bude ze všech sil snažit celý neúspěch zakrýt, alespoň před veřejností. V tom jsou Američané stejní jako Rusové. Co

veřejnost neví, nemůže způsobit rozruch. Jistě po něm budou pátrat a budou ho chtít živého, aby za své činy pykal. Přišli na něj, protože věděli, o koho jde. Možná by bylo lepší, kdyby velitele Net Force zastřelil, když měl příležitost.

Ale ne, tenkrát by to bylo neprofesionální. Plechanova dopadli, a nemělo by žádný význam zničit muže, který ho zajal. Po jeho smrti by ho jistě rychle nahradil někdo jiný a celá organizace by měla mnohem větší snahu dopadnout vraha jednoho z nich než jen nějakého stoupence toho Rusa - jenž navíc ani nemusí zůstat v Americe.

Takže byl znovu na útěku, o krok před pronásledovateli, kteří se už určitě vydali na cestu. Byl unavený.

Zároveň však cítil i určité zadostiučinění. Ještě zcela nezapomněl své staré dovednosti. Když bylo třeba, uměl stále ukázat, co dovede. Už nebyl sice tak dobrý jako před pěti, nebo dokonce dvěma lety, ale když měl formu, udrželo s ním krok jen pár lidí. I po oslabení byl lepší než většina z nich. Nešlo o žádné vychloubání, ale o holý fakt.

Vzdychl. Zbývalo mu několik pasů, peníze měl schované na různých místech, a to jak na účtech, tak v hotovosti. Co udělá teď?

Možná by se měl vrátit domů. Do Čečny. Podívat se ještě jednou, než zemře, na ten starý dům.

Už ho to kdysi napadlo, ale nikdy se k tomu neodhodlal. Americká poušť mu připadala vhodnější. Ale konec se stále blížil, cítil to. Ačkoli umřít se dá kdekoli, možná není úplně od věci počkat si na Smrtku tam, kde mu vzala Annu. A jestli je jedno, kde to bude, proč ne na té farmě?

Domů. Pojede domů. A jestli ho tam najdou, bude po všem.

*****

ÚTERÝ, 5. DUBNA POVRCH MĚSÍCE

"Měsíc?" zeptal se Jay. "Vy jste mě vzal na Měsíc?"

Saji se usmál, což bylo přehnané, protože tu nebyl žádný vzduch, který by se dal dýchat a v němž by se nesl zvuk. Tak je to aspoň ve skutečném světě. "Moc klidnějších míst neexistuje," řekl. "Musíte se co nejvíc oprostit od všech vjemů. Nebo byste radši temnou jeskyni? Nebo nějakou nádrž?"

Jay zavrtěl hlavou. "Ne, to je asi jedno."

"Přesně tak. Najděte si pohodlné místo, sedněte si a začneme."

Jay zavrtěl hlavou. Pohodlné místo na Měsíci? To tak.

Ale vykročil v tom šedém prachu, při každém kroku se vznesl do vzduchu - vlastně ne, do vzduchu ne, že? - než došel ke kupě kamení, jež měla překvapivě tvar křesla. Posadil se.

Saji zmizel, ale zůstal po něm široký úsměv, i ten však zmizel, jakmile řekl: "Nezapomeňte na má slova."

Jay zůstal na Měsíci sám, všude kolem bylo velké, nekonečné ticho. Měl tu jen sedět a nechat plynout myšlenky, pak je ovládnout meditační technikou, kterou ho Saji naučil. Ta technika vypadala na první pohled velmi jednoduše. Měl jen počítat své dýchání. A co bylo ještě snazší, pouze výdechy. Jakmile dojde do deseti, má začít znovu. Na tom přece nic není.

Jay zavřel oči. Jedna... dvě... tři...

Připadal si jako hlupák. Copak Saji nemohl přijít s lepším scénářem než s Měsícem? Je to tu tak... sakra. Nesoustředí se. Saji ho před tím varoval. Jakmile se před ním vynoří nějaká myšlenka, má se zhluboka nadechnout, vyčistit si mysl, myšlenku odsunout a pak znovu začít počítat. Jo. Jo. To zvládne. Do toho.

Jedna... dvě... tři... čtyři... pět...

Copak tohle může něco vyřešit, když bude jen sedět a počítat? K čemu to je? Vůbec ničemu to nepomůže, když - do háje, zase odbočil.

Jedna... dvě... tři...

Uviděl toho tygra, jen malý záblesk, a přestal počítat, protože k dalšímu výdechu nedošlo. Ježíši, ten tygr!

Otevřel oči. Neviděl nic jiného než ten mrtvý a suchý povrch Měsíce, slyšel jen bušení svého srdce. A to se zrychlovalo. Sakra. Je to těžší, než si myslel.

Píp! Zaslechl rázný tón.

Někdo mu volá, a může to být jen někdo ze tří lidí: matka, otec nebo šéf.

Měsíc zmizel. Jay seděl na pohovce v nemocničním pokoji. Natáhl se pro přístroj.

*****

ÚTERÝ, 5. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

"Jak ti je, Jayi?" zeptal se Michaels.

"Už mi bylo i líp, šéfe," odpověděl Jay. Následkem mrtvice však zněla jeho odpověď nezřetelně, téměř mu nebylo rozumět.

Michaels zapnul vizuální režim a hotelový přístroj mu poskytl poměrně kvalitní obraz Jaye. Nevypadal o moc jinak, možná až na mírně ochablou tvář.

"Promiň, že jsem nezavolal dříve. Byli jsme s Toni povoláni MI-6, máme jim s tím pomoct. Slyšels o těch dalších, co byli zraněni jako ty?"

"Slyšel."

"Nepamatuješ si něco, co by nám mohlo pomoct?"

"Promiň, šéfe, nepamatuju. Pamatuju si jenom nějakýho tygra." Zavrtěl hlavou. "Ani nevím, jestli se to k tomu nějak vztahuje."

"Fajn, netrap se tím."

"Chci na tom pracovat, šéfe, ale..."

"Až ti bude líp, a jestli do tý doby toho člověka nechytneme. Pátrá po něm celej civilizovanej svět. Dostaneme ho."

"To si nemyslím, šéfe. Nikdy jsem... nikoho tak dobrýho... neviděl..."

Michaels si všiml, že Jaye vyčerpává i takhle krátký rozhovor. "Odpočiň si, Jayi. Zase se ti ozvu."

Vypnul přístroj. Páni, to je strašný.

Zazvonil mu virces. Podíval se, kdo volá. Cooperová.

"Ano, haló?"

"Dobrý den, veliteli, vlastně Alexi. Mám pro tebe novinku. Naši technici přišli s vysvětlením, jak může maska pro VR poškodit mozek."

"Vážně?"

"Ano. Teoreticky to nejspíš jde. Nevyznám se v elektronice ani matematice natolik, abych tomu úplně rozuměla, ale zjednodušeně jde o to, že určité pevné součásti hardwaru lze naprogramovat, aby se chovaly jako kondenzátory. Mohou tak skladovat mikroelektrický proud jako blesk u foťáku a pak ho naráz všechen vypustit. Kdyby došlo k namíření a zacílení tohoto vypuštění, mohlo by to způsobit zkrat nervových drah. Je to ale teorie, protože prakticky to nemůžou ověřit."

"Copak má někdo před zbytkem počítačového světa tak velký náskok?"

"Zřejmě ano."

"Moc se mi to nelíbí."

"Nám taky ne. A zatím ani nevíme, jak toho člověka vystopovat. Doufáme, že vaše zkušenosti nám v tom pomohou."

Michaels vzdychl. Jasně. Jeho nejlepšímu odborníkovi zničil mozek ten, za kým se ženou. Tím se všechno jen zkomplikovalo.

"To je všechno," řekla Cooperová. "Uvidíme se na ústředí."

"Jistě, zajdu tam."

Jakmile virces vypnul, znovu se ozval zvonek. Najednou se svět zblázní. Tentokrát Melissa Allisonová.

"Veliteli?"

"Dobrý den, paní ředitelko."

"Máte nějaké informace?"

Ano, jistě, nevíme tomu hlavu ani patu. "Ne, zatím nemáme nic podstatného. MI-5 i MI-6 nám poskytly své zařízení, a začínáme se do toho dostávat."

"Informujte mě, jak to postupuje."

"Samozřejmě."

Vrátil virces do nabíječky, když se otevřely dveře do koupelny a ze sprchy vyšla Toni zabalená do ručníku, kolem ní se vznášela pára. "Někdo volal?"

"Jo, volal," řekl. Podíval se na ni a usmál se. "Ale řeknu ti to až potom."

Usmála se na něj. Rozmotala ručník a nechala ho spadnout. "Po čem?"

"Pojď ke mně."

"A co kouzelný slovíčko?"

"Rychle pojď ke mně!"

Zasmála se.

Když k němu došla, objal ji a všechny myšlenky, které ho předtím možná pronásledovaly, zůstaly po několik následujících minut daleko před branami jeho vnímání.

13 KAPITOLA

ÚTERY, 5. DUBNA QUANTICO, VIRGINIA

Na překážkové dráze bylo prázdno, a John Howard se ani po stovce sklapovaček, padesáti klicích a dvanácti shybech necítil o moc lépe než předtím. Stále se mu nedařilo spálit zlost, ale nechtělo se mu vyběhnout na dráhu. Byl příliš napjatý, příliš naštvaný, příliš... všechno. Měl chuť někoho udeřit, praštit ho tak, až by mu vyrazil zuby a krev by se rozstříkla na všechny strany, pak by sledoval, jak klesá k zemi, pokud možno na něco ostrého. Uvědomoval si ale, že největší zlost má sám na sebe. Podělal to na celé čáře, a to povýšení, jímž se nechal unést, se nejspíš rozplyne dřív, než ho vůbec uvidí.

Škoda, ale když o tom přemýšlel, nevadilo mu to tolik jako smrt těch dvou vojáků. Přijít o muže v boji, v přestřelce, to je něco jiného. Přijít o ně na zdánlivě bezpečném území kvůli jedinému muži, který z člověka udělá hlupáka, to rozzuří. Vůbec o ně přijít...

Stál tu a sledoval jednoho nováčka z FBI nebo z námořní pěchoty, který se před ním vydal na dráhu; připadal si naprosto neschopný.

Po Ružjoovi jako by se slehla zem. Před nějakým supermarketem v Las Vegas sice našli ukradený vůz, okýnka byla stažená a klíčky v zapalování. Touhle dobou ale už mohl být kdekoli ve Státech nebo i po celém světě. Všichni zaměstnanci Net Force zpracovávali na nejlepších počítačích informace o všech letech, vlacích a autobusech, o půjčovnách aut, prodejích vozů a motorek, dokonce o ukradených autech v okolí Las Vegas, ale zatím nenašli nic, co by se na jejich uprchlíka hodilo.

Chtěl ho najít, už dlouho si nic tolik nepřál. Kdyby se Howard dozvěděl, kde je, neváhal by sednout na letadlo, oficiálně i neoficiálně, stůj co stůj, a vyrazit pro toho ničemu.

"Plukovníku?"

Setřásl ze sebe ty krvavé myšlenky a otočil se. Julio.

"Mám něco, co by vás mohlo zajímat."

Usmíval se.

Sakra. Konečné dobrá zpráva.

*****

ÚTERÝ, 5. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

Televizní zprávy byly jako vždycky poslední dobou nechutné. Americký prezident hovořil o "morální síle", tedy o něčem, o čem toho určitě sám mnoho neví. Prezidenti Spojených států se proslavili nedostatkem sebekontroly, a to od Warrena G. Hardinga přes Kennedyho až po Clintona. Představa, že představitel státu s tak pochroumaným charakterem a morálním profilem může kázat o tom, jak by se měli chovat ostatní, byla od samého počátku úplně směšná. Když je navíc o vůdci známo, že má sexuální zdrženlivost králíka. Současný prezident byl stejný jako jeho předchůdci - jen ho ještě nepřistihli.

Goswell kývl k televizi. Ano, bude s tím muset něco udělat. Zavolá svého člověka a zeptá se, jestli by šlo tou novou hračkou zjistit, co pan prezident dělal. Jestli jsou v nějakém počítači na světě nějaké záznamy - jako že určitě jsou - vědec je najde. Poskytnou Američanům další skandálek, jejich šéf bude mít co dělat, aby svou rádoby čest obhájil, a nebude mít čas strkat nos jinam.

Ale ještě musí někam zavolat. "Applewhite?"

Sluha se objevil vedle něj. "Milorde?"

"Doneste mi telefon, prosím. Ten s číselníkem."

"Ano, milorde."

Applewhite odešel pro telefon. Goswell to neděl rád, ale aby se člověk udržel nad vodou, byl občas nucen dělat věci, jaké by jinak neděl.

Applewhite se vrátil. Přístroj, který přinesl, vypadal jako jeden ze starých bakelitových telefonů s otočným číselníkem, jimiž telefonoval, když byl malý, ale tohle byla jen replika. Uvnitř se skrývalo velké množství elektroniky a od těla přístroje nevedl žádný tlustý kabel. Bezdrátový model.

Když zvedal sluchátko, řekl: "Viděl někdo toho zajíce?"

"Kuchařka říkala, že ho viděla, když šla dnes ráno do zahrady, milorde."

"Aha, dobře. Doneste mi tedy pušku. Půjdeme se projít a dáme té bestii námět k zamyšlení."

"Ano, milorde."

Když Applewhite odcházel ke skříňce s puškami, Goswell vytočil číslo. Na druhém konci to jednou zazvonilo a ozval se hrubý hlas s velmi ledabylou výslovností: "Co je, pořád?"

"Tady Goswell. Máte pro mě nějakou informaci?"

"Jasan, šéfe, to víte, že mám."

"Tak na obvyklém místě. Třeba... v sedm?"

"Jo."

Goswell zavěsil, vzdychl a zavrtěl hlavou. Škoda že musí pracovat s takovým člověkem, ale nikomu jinému to svěřit nemohl.

Applewhite se vrátil, v jedné ruce držel otevřenou pušku, v druhé nesl dva na zakázku vyrobené brokovnicové náboje. Víc než dvě střely si Goswell nepovoloval. Když mine, zajíc dostane další den k útoku na jeho zahradu. Je to přece fair.

Puška byla ručně vyrobená ptáčnice Rigby Bros. Sice malá, ale na zajíce použitelná s hlavněmi z damascenské oceli. Byla nádherně zdobená, ale nešlo do ní použít moderní munici, takže Goswell si u zbrojíře objednával náboje, při jejichž používání nehrozilo, že se puška rozletí. Zápach z nich byl ovšem hodně výrazný. Zbrojíř George Walker říkal, že střelný prach by mohl nahradit jinou chemikálií, čímž by kouře ubylo, ale Goswellovi to zase tolik nevadilo. Pár broků vyřadí zajíčka ze hry - jestli na něj narazí. Právě v tom byla ta potíž, protože zajíc jako by vždycky vycítil, kdy je Goswell ozbrojen, a kdy ne.

Applewhite mu podal sluchátka. Goswell na něj nechápavě hleděl.

"Lékař na tom trvá, milorde."

Goswell přikývl. "Dobrá, dejte to sem." Potají však za ně byl vděčný. Šlo o elektronický typ, vyráběla ho jedna z Goswellových továren ve Francii - čert vem žabožrouty - a musel uznat, že jsou to užitečné věci. Vnitřní obvod analyzoval hluk a nepouštěl ho dál, takže hlasitý výstřel se změnil v drobné puknutí. Když ale nezaznamenal žádný výbuch, zesiloval běžné zvuky, takže

člověk s těmi sluchátky slyšel lépe než bez nich. Po pravdě řečeno, Goswell už neslyšel tak ostře jako kdysi, a celkem vážně tedy přemýšlel o implantátech, jež by mu vrátily sluch, protože tento smysl ho pomalu opouštěl. Implantáty prý vydrží dobrých pět šest let, používají se do nich mikrobaterie, a ty se dobíjejí vibracemi zvuků, které na ně dopadají. Znal pár mužů a jednu starou dámu, kteří tu operaci podstoupili, a všichni byli s výsledky navýsost spokojeni. Možná by si to mohl nechat voperovat. Už byl na laserové operaci očí, a brýle teď používal, jen když byl unaven. K technologickému pokroku měl sice jisté výhrady, ale čas od času přinášel i kvalitní věci.

"Až trefím toho zajíce, řekněte Stephensovi, ať přijede s autem. Pojedu do klubu."

"Ano, milorde. Lovu zdar."

Goswell se usmál. "Děkuji, Applewhite. Toho vetřelce dostanu, to mi věřte!"

*****

ÚTERÝ, 5. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Peel mířil k místu, kam ho Bascomb-Coombs navedl, stále se cítil tak nějak nesvůj z toho, jak se situace vyvinula. Usmálo se na něho štěstí. Bascomb-Coombs mu dnes ráno otevřel účet v nějaké indonéské bance, odkud mohl Peel čerpat peníze. Byla na něm suma v indonéských rupiích odpovídající jednomu milionu eur.

Peel se tedy zčistajasna stal milionářem, a pokud odvede kvalitní práci, čeká ho prý ještě víc.

Ta malá kancelářská budova ležela kousek od Old Kent Road, nedaleko bývalých Jihovýchodních plynáren. Peel by si takové místo nevy-

bral, ale to bylo možná dobře, protože žádný z Peelových průzkumníků na tuto budovu nepřišel.

Zatočil na parkoviště, vypnul motor a odešel k dvoupodlažní krabicovité stavbě. Okna byla zamřížovaná a za stolem ve vstupní hale seděl hlídač. Podíval se na monitor, porovnal Peelovo jméno a obličej a stiskl bzučák, aby mohl otevřít dveře ke schodišti.

Peel rychle stoupal po schodech, vystoupal až do druhého patra, kde zatočil chodbou k poslední kanceláři. Když míjel další kanceláře, z nichž některé měly prosklené dveře, všiml si, že jsou většinou prázdné.

Poslední dveře vpravo nebyly zamčené, takže otevřel a vešel dovnitř.

"Aha, majore, právě včas. To mě těší. Pojďte dál, ukážu vám to tu."

Nebylo moc co vidět. V jednom rohu stál stůl, na něm holoprojektor a počítač, před ním kožené houpací křeslo. Na jedné straně stála malá ledničk a sporák, vedle rozkládací pohovka. Na dveřích u pohovky visel štítek, z něhož bylo zřejmé, že jde o toaletu.

Peel zvedl obočí, jako by se chtěl zeptat, co že mu to chce ukázat?

Bascomb-Coombs se usmál. "Nevypadá to nijak úchvatně, že? Opravdový poklad je samozřejmě jinde, v počítačové továrně lorda Goswella v Chelmsfordu. Telefonicky jsme se tam napojili, a abych předešel vaší otázce, vězte, že ano, byl by velký problém to odhalit. Odsud mohu udělat totéž co z Chelmsfordu, a nikdo na to nepřijde."

"Omlouvám se za svou natvrdlost, pane Bascomb-Coombsi, ale co přesně děláte? Abyste mi rozuměl, vím o tom přístroji jen to, co mi o něm prozradil Goswell, a viděl jsem i výsledky, ty zcela jistě zaslouží uznání, ale moc nerozumím tomu, jak to vlastně funguje."

Vědec se usmál. "Vážně pochybuji, že bych vám to dokázal vysvětlit. Turnerův zákon říká, že 'Problém lze vysvětlit velmi jednoduše, pokud ten, kdo ho vysvětluje, věci plně rozumí'. Já ale nevím, jestli tomu do detailu rozumím. A neurazte se, prosím, ale pochybuji, že máte takové znalosti matematiky a fyziky, abyste to pochopil, i kdybych tomu rozuměl já. V této fázi je můj počítač něco jako zápalka. Celkem snadno s ní zapálím oheň, ale

nejsem moc dobře obeznámen s procesy, které ten oheň způsobují."

Usmál se a Peel se usmál též. Nechtěl tím vlastně říci, že Peel je hlupák?

Jestli chcete, poskytnu vám základní kurz. Vyznáte se aspoň trochu v běžných počítačích?"

"Trochu ano."

"Pak tedy víte, že většina počítačů jsou samočinné počítače používající booleovskou algebru založenou na binárních operacích. Máte jedničky a nuly - v kvantové informatice zvané qubity - a nic jiného. Volit můžete jen mezi nulou a jedničkou a hotovo. U kvantových počítačů může oproti tomu nastat superpozice obou, a to zároveň. Na povrchu to moc logicky nevypadá, ale v kvantové rovnoběžnosti můžete díky tomu použít najednou všechny možné hodnoty vstupních registrů."

Peel přikývl, jako by všem těm žvástům rozuměl.

Vědec pokračoval. "Při použití Shorova kvantového faktorizačního algoritmu lze na kvantovém počítači rozložit velké číslo za pouhý zlomek času, jaký by to trvalo běžnému počítači. Problém, s nímž by se velmi výkonný počítač mořil několik milionů let, zvládne můj kvantový počítač za pár vteřin. Takže pro praktické záležitosti, jako je pronikání do kódů, je kvantový počítač daleko vpředu."

Peel přikývl. "Když je tomu tak, proč nejsou tyhle kvantové počítače rozšířenější?"

Bascomb-Coombs se znovu zasmál. "To by všichni moc chtěli! Jenže není to něco, co by si mohl člověk sbít z pár hřebíků v kůlně. Problém je v tom, že integrita kvantového počítače se naruší při každém vystavení okolnímu prostředí. To znamená, že jakmile počítač zapnete a pokusíte se do něj vstoupit, zničíte ho. Není snadné se s tím vypořádat. Za uplynulá léta se po celém světě zkoušela různá opatření. Lasery, excitované fotony, iontové lapače, optické lapače, jaderná magnetická rezonance, polarizace a dokonce i něco jako kvantová magie."

"Wineland a Monroe přišli s jedinou funkční kvantovou bránou tak, že zachytávali ionty berylia. Kimble a Turch polarizovali fotony a došli k témuž závěru. Další týmy dospěly k úspěchům s jadernou magnetickou rezonancí, Chuang a Gershenfeld aplikovali na model 2Q Groverův algoritmus za použití atomů uhlíku a vodíku z molekuly chloroformu. Klíčovým problémem ale stále zůstává mnohočetnost a stabilita. Až na můj přístroj."

"A jak se to povedlo vám, když je to tak náročné?"

"Protože jsem chytřejší než oni," řekl. Neznělo to jako chvástání a s ohledem na výsledky to chvástání ani nebylo. "Asi jsem vás ztratil hned poté, co jsem řekl slovo qubit, že?"

"Obávám se, že ještě dříve," přikývl Peel.

Bascomb-Coombs se usmál. "Nic si z toho nedělejte, majore. Na celém světě není ani hrstka fyziků, kteří by rozuměli tomu, co jsem udělal, a to i kdybych před ně postavil fungující přístroj. Vy jste zase talentovaný pro jinou oblast. Nechtěl bych vás přepadnout v potemnělé uličce nebo proti vám stát na bitevním poli."

Peel přijal lichotku s přikývnutím.

"Nicméně tohle všechno znamená, že mám k dispozici počítač, který dovede obrovské věci a jehož prioritou je otvírání zámků. Na síti neexistuje žádný počítač, do jakého bych nedokázal proniknout. Peníze neznamenají v této fázi vůbec nic. Máme k dispozici vojenská tajemství. Nikdo před námi nemůže nic schovat."

"Vážně? Proč už nejste pánem světa?"

Muž se znovu zasmál. "Líbíte se mi, Peele, je to tak osvěžující po tolika letech, kdy jsem se stýkal jen s těmi suchými vědci. Stručně řečeno, tenhle počítač ještě není dokonalý. Má pár much a čas od času klekne. Ve skutečnosti asi v polovině případů. Takže nemám zájem plýtvat časem, kdy funguje, na věci tak povrchní jako moc či peníze -aspoň dokud nebude trochu stabilnější.

Veškerou svou energii teď orientuji jiným směrem, k systému. Protože majitelem toho přístroje je Goswell a poměrně bedlivě jej střeží, nemůžu zatím odmítat jeho požadavky. Dlouho už to ale trvat nebude. A k tomu budu potřebovat muže vašich schopností."

Peel rozjímal o milionu eur v té indonéské bance. Už teď je bohatší, než si kdy myslel. Jeho otec byl bez ohledu na svůj titul chudý podomní obchodník, co před svou smrtí přišel úplně o všechno. Nad milionem eur se nedá ohrnovat nos, ale jestli se spojí s tímhle podivínem, naděje na větší majetek jsou očividné.

"Jsem vám k službám, pane Bascomb-Coombsi."

"Prosím, ode dneška jsem Peter, Terranci. Nepochybuji, že spolu budeme dobře vycházet."

14 KAPITOLA

*****

STŘEDA, 6. DUBNA SEATTLE, WASHINGTON

Ružjo seděl v podzemním vlaku jedoucím pod letištěm k jeho východu. Měl letenku na let British Airways do Londýna. Z Mississippi do New Orleans jel autobusem, odsud letadlem Stretch-727 do Portlandu a pak na palubě letounu Dash 8 dorazil až sem. Kdyby ho někdo dokázal sledovat až do Mississippi, narazil by na podobný postup z Las Vegas do Jacksonu: pronajal si auto a dojel do Oklahoma City, kde nasedl na první ze tří krátkých letů na jihovýchod. Pronásledovatelé by očekávali, že bude pokračovat dál na východ nebo na jih, třeba do Miami, ale on místo toho letěl na opačnou stranu. Jakmile dorazí do Londýna, odletí do Španělska nebo Itálie, odsud do Indie či Ruska a domů.

Když je člověk na útěku, není rozumné běžet nejkratší cestou, zejména jsou-li psi rychlejší.

Vlak byl plný, a když zastavil, aby nabral další cestující, Ružjo vstal ze svého místa a uvolnil je těhotné mladé ženě se dvěma taškami. S Annou též chtěli mít děti, ale osud jim je nedopřál.

Žena mu poděkovala a sedla si. Držel se tyče a pozoroval ubíhající stěnu za oknem.

Vlak zastavil, cestující se zvedali a Ružjo zamířil k východu. Měl ještě několik hodin čas, ale nikam jinam se mu nechtělo. Najde si nějaký bufet; zajde na toaletu, sedne si a možná se i prospí. V armádě se člověk naučí usnout, jakmile to příležitosti dovolí, a usnout v pohodlné židli není nic těžkého.

Let do Heathrow byl přímý, asi devět deset hodin, Ružjo měl letenku do střední kabiny, jakou by asi zvolil i člověk na služební cestě. Na sobě měl středně drahý oblek, světle modrou košili a kravatu, v ruce držel kufřík s časopisy a čistými papíry, aby byla iluze ještě dokonalejší. Byl jen dalším kolečkem v obchodním soukolí, nikdo, za kým by se člověk otočil.

British Airways nebyly o moc horší než ostatní, ale rozhodně byly lepší než vnitrostátní linky v Rusku nebo Číně. Když letěl s Brity naposled, let byl nudný až na přistání. Přistáli totiž tak tvrdě, že se otevřely přihrádky s maskami a všechny cestující zasypala zavazadla. Nikdo nebyl zraněn, ale všechny to překvapilo. Asi nechali letušku, ať si zkusí přistát. Nebo pilot usnul.

Pokrčil rameny. Už zažil i tvrdší přistání. Jednou za monzunu přistáli v Japonsku tak tvrdě, že se zlomil přední podvozek, takže kolem okýnek létaly jiskry, ačkoli na přistávací ploše stála vrstva vody. Jednou, když letěl do Moskvy, přistáli se starým turbovrtulovým letadlem bez potíží, ale při rolování k východu narazilo letadlo do cisterny s palivem. Řidič cisterny zemřel a desítka cestujících, co někam spěchali a už stáli v uličce, spadla na

zem. Někteří z nich si zlomili ruce či nohy. A jednou, když vystoupil z malé cessny na odlehlém poli v Čečně, odjelo to malé letadlo k ranveji, šedesát metrů od něj najelo na minu a vyletělo do povětří.

Takové věci ho přestaly trápit už před hodně dlouhou dobou. Když osud vytáhne váš los, nedá se s tím nic dělat. A do té doby se spoléhal na staré rčení: všechna přistání, po nichž můžeš odejít po svých, jsou dobrá.

V terminálu zašel k bufetu, objednal si jeden sendvič a pivo. Televize byla naladěná na nějaký sportovní kanál. Na pódiu ukazovaly své svaly přímo odporné ženské nafouklé jako ropuchy a natřené něčím nahnědlým. Vypadaly jako muži v bikinách. V zákulisí zpovídali jednu z nich, a když promluvila, měla hlas jako basbarytonista.

Je k nevíře, co se sebou lidé neváhají udělat. Ružjo kdysi trénoval ruské atlety, takže o chemikáliích, jimiž zlepšovali svůj výkon, něco věděl. Steroidy, jakými se tyto kulturistky cpaly, zanechaly na jejich těle trvalé změny: zhrublý hlas, akné, chlupaté tváře i tělo a zvětšené pohlavní orgány. Když je člověku pětadvacet, je fajn si zaposilovat, trochu se předvést, ale jak budou tyhle ubožačky vypadat v šedesáti? Zavrtěl hlavou. Vůbec nemyslí na budoucnost.

"Sakra, nemůžete ten hnus vypnout?" řekl jeden z mužů barmanovi. Několik dalších souhlasně zvedlo sklenky. Výčepní pokrčil rameny a přepnul televizi.

Ružjo popíjel pivo a přikusoval sendvič.

*****

STŘEDA, 6. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

MI-6 poskytla Alexovi s Toni solidní kancelář a volný přístup do svých počítačů. Tedy aspoň pro tento případ. Jinak Toni narazila na spoustu nepřístupných souborů.

Alex byl na schůzi s Hamiltonem. Toni seděla sama v kanceláři, probírala se informacemi z leteckých společností, když na otevřené dveře zaklepala Angela Cooperová.

"Pojďte dál," řekla Toni.

"Promiňte, že vás ruším, slečno Fiorellaová, ale Alex mě poslal, jestli byste nešla na chvíli k řediteli."

Alex? Ona mu tyká?

Jistě," přikývla Toni. Vypnula počítač. Cooperová tam stála, čekala na ni, usmívala se, ale vypadala nějak netrpělivá.

"Tudy, prosím."

Toni si vedle té blondýny připadala malá a obtloustlá; Cooperová měla na sobě tmavozelený kostým, sukně jí končila snad až příliš vysoko nad koleny, na nohou měla střevíce na vysokém podpatku. Měla pěkné nohy, a možná kdyby Toni byla vyšší a měla delší nohy, taky by je vystavovala na odiv; dnes měla na sobě jen modrou hedvábnou blůzu, džíny a polobotky. Neplánovala, že tu bude pracovat, tak co. Oba kostýmy, které si s sebou vzala, poslala po konferenci do čistírny, takže valná většina oblečení, co jí zbyla, byla poměrně neformální. Přijela sem ale na dovolenou, ne? Rozhodla se zavolat do čistírny

a nechat si kostýmy poslat. Nelíbilo se jí, že vedle Cooperové vypadá mnohem hůř, než by chtěla.

"Je mi líto, že jste museli takhle přerušit dovolenou."

Toni zaplašila myšlenky na oblečení. "Prosím? Aha, ne, není to přece vaše vina. I tak jsme si stihli prohlídnout kousek vaší země."

"Je to tu jiné než ve Státech, že?"

"Už jste tam byla?"

"Ano, samozřejmě. Několikrát služebně. A když jsem byla na škole, strávila jsem léto na univerzitě v Kalifornii. Je tam nádherné počasí, tam jsem se poprvé opravdu opálila."

0 tom nepochybuju. Toni si představila Cooperovou v bikinách. Určitě je k

nakousnutí. Fronta mužů, kteří by si s ní rádi začali, se pod jihokalifornským sluncem jistě utvořila velmi rychle. Beztak je musela odhánět holí - pokud jí ovšem jejich pozornost nebyla příjemná, a možná i byla. To by k ní sedělo.

"Alex říkal, že vy jste z Bronxu."

Aha, vážné? Jak na to mohl Alex narazit? "Ano, ale New York se od Kalifornie dost liší."

"Jednou jsem byla na týden na Manhattanu, koncem srpna. Horko a vlhkost byly celkem nesnesitelné."

"V červenci je to ještě horší."

Dalších deset kroků ušly beze slov. Ticho začínalo dostávat poněkud trapný nádech, když Cooperová řekla: "Alex říkal, že je rozvedený a má dcerku. Už jste se s ní setkala - s tou dcerkou?"

Ježíši, co to Alexe popadlo, povídat jí takovéhle věci? A kdy na to vůbec narazili? Zanedlouho bude dávat téhle ženské fotky, jak je s Toni v posteli! "Ne, ještě jsem se s ní nesetkala," řekla. "Párkrát jsem s ní mluvila telefonem. Viděla jsem ji na fotkách. Bydlí s matkou v Idahu."

"To je na západě, že?"

"Ano. Na západě."

"Tak, a jsme tady." Jednou rukou ukázala na dveře.

"Vy tam nejdete?"

"Bohužel ne. Mám jiné úkoly. Uvidíme se později."

Cooperová se otočila a odešla, při chůzi lehce kroutila boky.

Kráva.

Uvnitř stál Alex s Hamiltonem u stolu, oba si v ostrém světle prohlíželi fotografie. Alex se otočil na Toni. Neusmál se. "Ahoj. Pojď se podívat na tohle."

Došla až k němu. Na fotografiích viděla družicové záběry nějakého vojenského prostoru, počítačově zvětšené a dobarvené. Zdálo se, že na jednom konci komplexu je na odpalovacím voze několik mezikontinentálních balistických střel. "Co to je?"

"Zkušební raketová základna u pobřeží východní Číny. Čína tu vyvíjí novou dalekonosnou jadernou střelu," řekl Hamilton a klepl na fotografii v místě, kde bylo vidět střely. "Včera večer jeden z počítačů uvedl dva z funkčních prototypů do stavu pohotovosti a zahájil devadesátiminutové odpočítávání. Střely mířily na Tokio."

"Panebože!" zhrozila se Toni.

"Přesně tak. Počítač se odpojil, nešlo ho odblokovat. Obě válečné hlavice byly naštěstí jen atrapy, a technikům se díkybohu podařilo manuálně proces přerušit. Číňané, ačkoli nejsou v těchto otázkách příliš vstřícní, se hodně polekali. Někdo obešel jejich bezpečnostní ochranu a kódy a zvenčí zapálil rozbušky. Americké špionážní družice oblast neustále sledují, a když zaznamenaly pohyb, americká armáda uvedla do pohotovosti své stíhací bombardéry ze základny na jihokorejském ostrově Cheju-do. Kdyby ty čínské střely vzlétly, letouny by se je pokusily sestřelit, a je velmi pravděpodobné, že by se pokusily bombardovat celou oblast, aby se předešlo dalším odpálením."

Toni se otočila na Alexe. Vypadal zasmušile.

"Kdyby na centrum Tokia dopadly dvě takhle velké rakety, způsobilo by to značnou škodu i bez jaderné nálože," řekl Alex.

‚Je to ten samý člověk, co zaútočil na letištní počítače?" zeptala se Toni.

"Buď, anebo někdo hodně podobný. Ale nevěřím, že je jich víc."

Toni zavrtěla hlavou.

"Musíme ho dostat co nejdříve. Náš nejlepší člověk, Jay, je ovšem mimo."

"Pěkně se to sype, co?" podotkl Hamilton.

Toni se na něj podívala, pak na Alexe. Vůbec to nevypadalo dobře.

*****

STŘEDA, 6. DUBNA WASHINGTON, D.C.

Tyrone počítal, že když dorazí na fotbalové hřiště těsně po vyučování, plocha bude volná ještě asi čtyřicet minut, než sem přijde další skupina. Čtyřicet minut bohatě stačí na deset patnáct hodů.

Stál kousek od středu plochy a navlhčeným palcem zkoušel vítr. Foukal od severu, takže Tyrone se rozhodl přilepit na bumerang pár těžítek, aby ho vítr nezanášel. Za minutu byl připraven.

Sklonil se proti větru, několikrát se zhluboka nadechl a proklepáním si uvolnil rameno. Začínal přemýšlet, jestli se nedá na posilování. Vrcholoví vrhači měli všichni výbornou kondici, a i jemu by se hodila větší síla v pažích. Nejtěžší bylo najít rovnováhu. Když jste hodili moc jemně, bumerang ve vzduchu vůbec nevydržel, a když jste hodili příliš silně, mohl bumerang o to rychleji klesnout. Občas ale byla potřeba větší síla, třeba zrovna teď, kdy vítr foukal v prudkých nárazech, a Tyrone neměl svalů na rozdávání. Nemusí být zrovna jako Herkules, ale trochu víc síly by neškodilo.

Hodil poprvé, aby zkontroloval sklon listů a vyvážení přilepených mincí. Jeho červený bumerang Indický oceán se snášel k zemi, ale pak se vychýlil od středu a příliš rychle klesl. Tyrone ho zvedl a upravil sklon listů tak, že je opatrně zvedl vzhůru. Minci na delším rameni posunul o pár milimetrů blíž k ohybu a zkusil hodit znovu.

Už to bylo lepší, ale pořád to nebylo ono. Samozřejmě by mohl strávit celý den tím, že by to zejména v těchto podmínkách pořád upravoval, ale na trénink to už stačilo.

Při sedmém hodu, kdy se konečně dostal nad minutu, tedy výkon v takovém větru celkem dobrý, zaslechl, jak na něj volá Nadine.

"Čau, Ty!"

Přešla hřiště, shodila z ramen batoh a vytáhla svůj bumerang, dlouhý model ve tvaru L s modrobílými pruhy. Typ Quark Synlin. Tyrone ho z takové blízkosti nikdy neviděl, vždycky jen na obrázku a párkrát na turnaji. I na dálku ho však hned poznal.

"Páni, kdes to sehnala? Já myslel, že Quark už nevyrábí."

Jo, ale pár se jich ještě dá sehnat. Máma mi řekla, že když jí ukážu, že to s tím umím, tak mi na něj půjčí. A když jsem vyhrála závody, přesvědčilo ji to. Došlo to dneska ráno." Zvedla bumerang. Tyrone ho od ní vzal a opatrně, jako by to bylo malé dítě, ho držel v ruce.

"Jak lítá?"

"Nevím, ještě jsem s ním neházela. Nechceš si to zkusit?"

Tyrone překvapeně zamrkal. "Ne, první ty, je tvůj."

"Ale ne, hoď si. Ty už seš rozcvičenej."

"Můžu?"

"Jasně."

Naslinil si prst a zkontroloval vítr.

"Střední síla, padesát stupňů nahoru, ať se nepřekulí. Radši přes vertikální osu. Pět deset stupňů proti větru," řekla Nadine.

Tyrone přikývl, postavil se, zhluboka se nadechl, ustoupil dozadu a hodil.

Quark urazil padesát metrů, než se začal otáčet, nabíral výšku -pořádnou výšku, třicet pětatřicet metrů - a pak se začal stáčet ze svislé polohy do vodorovné. Při stoupání sebou několikrát trhl.

"Páni, koukni na to!"

Byl to nádherný let, navzdory větru. Zdálo se, že bumerang nikdy nespadne, ale nakonec dopadl dvacet metrů od místa, odkud ho Tyrone hodil. Snadno ho zachytil.

Tyrone nezmáčkl stopky, ale Nadine ano. "Dvě minuty padesát jedna," řekla. "To ujde."

‚Já ti dám, to ujde! To je lepší než můj osobák!" S takovým časem by ji na turnaji porazil. Kruci!

Podíval se na bumerang a usmál se na Nadine. "Díky." Podal jí ho zpět. "Teď

ty. Máme tak dvacet minut, než nás vyženou fotbalisti."
"Myslíš, že si stihnu aspoň dvakrát hodit?"
"Zlatý voči." Oba se zasmáli.
Nadine byla fajn. Na holku určitě.

15 KAPITOLA

*****

STŘEDA, 6. DUBNA ALAMO HUECO, NOVÉ MEXIKO

Jay Gridley stál na vrcholku v poušti obklopen kamením a nízkým porostem a poslouchal ticho. Slunce ho oslňovalo, jako rozžhavené kladivo zaráželo všechno živé do mrtvé půdy. Vypadalo to tu jako naprostá pustina, a kdyby se člověk vydal přímo na východ, západ nebo jih, opustil by území Spojených států a ocitl se v Mexiku; odsud to bylo na hranice jen dva až pět kilometrů.

Vedle něj stál Saji, vypadal ale spíš jako indián než Tibeťan. Na sobě měl oprané džíny, kovbojské boty, pracovní košili s dlouhým rukávem, bílý Stetson s kůží z chřestýše nad čelem.

"Cítíš vodu?" zeptal se Saji.

Jay, oblečený podobně jako Saji, jen se širším mexickým sombrerem na hlavě, zavrtěl hlavou. "Cítím jenom poušť. Prach, písek a rozžhavený skály. Víc nic."

Každým krokem opravdu vířili další a další oblaka rudého prachu jemného jako pudr. Chytal se jim na boty a na oděv, pálil do očí

a nosu a velmi těžko se v něm dýchalo. Nefoukal žádný vítr, takže prach aspoň rychle sedal. Šlo o velmi realistický scénář, vytvořil ho Saji. Něco takového bylo nad Jayovy síly.

"Zkusíme najít nějaké stopy."

Jay zavrtěl hlavou. "Kde jste se naučil stopovat?"

Saji znovu předvedl svůj přihlouplý úsměv. "Jerry Piece, můj kamarád z kmene Navaho, je Syn vlčích stínů. Dělá stopaře u pohraniční stráže. Naučil mě to, a já ho zase zasvětil do buddhismu."

"Navaho a buddhista?"

"A proč ne? Buddhismus se slučuje i s ostatními vírami, aspoň s těmi, co nejsou militantně monoteistické. Pojď."

Oba opatrně kráčeli po písčité zemi. Po pár metrech Saji řekl: "Zastav se. Vidíš?"

Stáli možná tři metry od okraje skály, za ním byl asi dvacetimetrový sráz. "Co mám vidět? Konec světa?"

"Nic tak dramatického. Přímo tady, před tebou."

Jay napínal zrak a díval se na zem. Viděl tři věci: vyprahlý prach, ulomené stéblo světlezelené trávy a vysušený, zaprášený a zrudlý kámen. Na této zemi by se žádná stopa neudržela. "Nevidím nic."

"Vůbec nic?"

"No dobře, něco jo. Je tady nějakej prach, kámen, zlomený stéblo. Víc nic."

"Rozhlédni se. Co tu roste jinak?"

Jay se zvedl z podřepu a rozhlédl se. "Asi deset metrů tímhle směrem je něco jako vyschlej keř." Ukázal k okraji skály. Podíval se za okraj; pod ním nerostlo nic. "Blíž nic. Daleko od nás je velkej kaktus. Jinak pusto a prázdno."

"Dobře, přemýšlej o tom minutku."

"Neurazte se, Saji, ale kdybych vydržel myslet dýl než půl minuty, nepotřeboval bych vás!"

"Zavři oči, počítej výdechy."

Jay vzdychl. Poslechl ho. Jedna... dva... tři... co... tady... vidím?

Otevřel oči. "Ta tráva."

Saji přikývl. "A co s ní?"
"Nepatří sem. Kde se tu vzala? Poblíž nic podobnýho neroste."
"Dobře. Mohl ji sem zavát vítr?"
Jay zavrtěl hlavou. "Nefouká. A kdyby tady to stéblo leželo hodně dlouho, bylo by vysušený a bílý jako kost, ale ono je pořád zelený."
"Což znamená?"
"Že ho sem něco doneslo. Možná spadlo někomu z boty nebo ho měl někdo v nohavici."
"Velmi dobře. A co teď?"
Jay se zamyslel. Saji mu to už říkal, ale nedokázal si vzpomenout. No tak, zamysli se logicky, Jayi. Nešlo to snadno, ale neměl se odhodlat k náročnému programování, šlo jen o tenhle malý krůček. A sice...?
"Půjdeme zpátky, podíváme se na stopy v prachu, který by nás k tomu mohly navýst?"
"Dobře. Zkusíme to. Opatrně - nesmíme rozmazat žádné stopy."
Jay ustoupil, pohyboval se pomalu a hledal nějaké stopy. V okruhu patnácti metrů na žádné nenarazil. Zavrtěl hlavou. "Nic tu není."
"Určitě?"
"No jistě, krucinál!"
Saji pár vteřin mlčel.
"Omlouvám se. Už nemůžu."
"To nevadí. Podívej se sem." Saji zavedl Jaye k zaprášenému místu a ukázal na zem. "Tady."
"Ale no tak. Tady je to úplně čistý, absolutně beze stop, žádná stopa tady není vidět!"
"Koberec," řekl Saji.
"Cože?"
"Někteří lidé si na nohy dávají kousky koberců, obalují si tím boty, aby nezanechali stopy. Když v poušti uvidíš dokonale hladké místo, nesedí to. Podívej se hned vedle. Vidíš ty vlnky od větru? Stopy po kapkách? Nerovnosti v prachu, tady a tady? A teď se znovu podívej sem."
Jay se podíval. Ano. To místo bylo naprosto dokonale hladké.
"Skloň se, nech slunce svítit z boku."
Jay poslechl. Ano, kolem hladkého místa rozeznával nepatrné ohraničení nejasně oválného tvaru. "Vidím to!"
"Občas je potřeba hledat nepřítomnost toho, co by tu být mělo. Někdy je to hodně náročné, jako třeba tahle stopa bez otisku. Ten, koho hledáme, tudy prošel, zamířil na sever a držel se u okraje skály. Člověk, který by ho sledoval z koně, by se tak blízko k okraji nepřiblížil, i kdyby ho tam kůň zavedl. Pamatuješ si na ten kaktus daleko od nás?"
"Jo."
"Určitě se tam schoval ve stínu a odpočinul si."
"Jak to můžete vědět?"
"Je to od nás na sever. Za námi už několik kilometrů nebyl žádný stín. Kdo by se nezastavil ve stínu a nenapil se po několikahodinové chůzi v horkém slunci s nohama obalenýma v koberci, kdy se člověk pohybuje co nejopatrněji, aby nezvířil prach?"
Saji zamířil rychlým krokem ke kaktusu.
"Saji? Nemusíme dávat pozor, abysme nešlápli na nějakou stopu?"
"Ne. Jestli šel ke kaktusu, nemusíme vědět, jak se k němu dostal. Přes okraj nespadl, protože jinak bychom viděli supy nad jeho tělem. Stejně tak se nevrátil. Jdeme ke kaktusu. Tam na jeho stopu znovu narazíme."
"Dobře," přikývl Jay. "Vy jste šéf."
"Kdepak, Jayi. Šéf jsi ty. Já jsem jen průvodce."
Vyrazil vpřed. Jay šel za ním.

*****

STŘEDA, 6. DUBNA JACKSON, MISSISSIPPI

John Howard stál v pokoji hotelu Holiday Inn, který Michail Ružjo opustil včera ráno. Uklízečka ještě pokoj neuklidila; Ružjo zaplatil za dvě noci, a než odešel, pověsil na kliku nápis Nerušit. I přesto však pokoj vypadal, jako by tu nikdo nespal. Postel byla ustlaná, jediný použitý ručník ležel složený na ostatních, nepoužitých. V papíru zabalená sklenice v koupelně byla umytá, utřená a na původním místě. Pokud Ružjo použil toaletu, pak než odešel, znovu přeložil konec toaletního papíru.

"Vzorný táborník," řekl Fernandez. "Kéž by má nastávající byla taky taková."

Howard se kousal do rtu. "Asi by bylo příliš doufat, že nám tu nechá mapu se zakroužkovaným místem, kam jede, k tomu i číslo rezervace letenky a čas odletu."

"Dostaneme ho, plukovníku. Vystopovali jsme ho až sem, určitě najdeme nějakou stopu i odsud. Vypadá to, že má namířeno na východ."

"Možná."

"Možná míří na východ, nebo možná ho najdeme?"

"Obojí."

*****

STŘEDA, 6. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

Peel postával před starým kostelem, z nějž se stala jeho kancelář, a sledoval lorda Goswella, jak se stále plouží po pozemku s tou svou starou puškou a snaží se dopadnout jednoho ze zajíců, kteří podnikají nájezdy na jeho zahradu.

Stařík si o sobě myslí, bůhvíjaký není lovec. Peel už několikrát slyšel jeho lovecké bajky. V šedesátých letech, kdy se to ještě dělávalo, byl Goswell několikrát v Africe na safari. Skolil tam slona, lva a leoparda, k tomu ještě nejrůznější pakoně, gazely a další drobnější zvířata. Oči a uši jeho lordstva byly samozřejmě před padesáti lety mnohem bystřejší, navíc měl k ruce armádu nosičů, nemluvě o místním bílém lovci, který kořist vyhledával. S takovou pomocí stačilo člověku vstát a stisknout spoušť, kdy mu řekli, a když minul, bílý lovec mu zachránil kůži. Dost se to liší od toho, když člověk sám pronásleduje zraněného buvola v bambusu.

V této chvíli byl polohluchý a poloslepý stařík větší hrozbou pro své vlastní nohy než pro všechny zajíce. Pouštěl se za nimi už dlouhé měsíce, a i když tím svým kanónem bezpočtukrát zaneřádil vzduch, jen málokdy zasáhl i něco jiného než jen hlínu - nebo stěnu kůlny, jako jednou.

Goswell nebyl zlý člověk, jen dokonalý příklad své třídy. Narodil se jako bohatý, studoval na nejlepších školách, získal nejlepší známosti, nikdy nic nepotřeboval. Dobře se oženil, narodily se mu obvykle polodebilní děti, a i ty se dobře oženily. Jedno nebo druhé čas od času zavolalo, od smrti jejich matky častěji. Za starcem přijížděla i jeho vnoučata, jež samozřejmě zbožňoval. To rčení mělo pravdu: bohatí se liší, zejména jejich další generace. Některé věci považují za zcela samozřejmé, nikdy je nenapadne opak.

Stařec zvedl pušku, zamířil - ale nevystřelil. Sklonil zbraň a něco zabrblal.

Peel se usmál. Sám brzy zjistí, jaké to je, být bohatý. V bance má milion. Mohl by se hned teď sebrat a zmizet, moudře investovat a po zbytek života žít velmi pohodlně z úroků, aniž by se kdy musel dotknout základu. Byla v tom záruka, zejména pro člověka, který čekal, že zemře v boji. Ale mohl by na tom být i lépe, stačí, když bude dál pracovat pro Goswella. Nic neměnit, jen jeho hlášení o Bascomb-

Coombsovi budou mírně odlišná. Jeho muži budou toho počítačového odborníka sledovat i nadále, ale s výjimkou určitých, úzce vymezených časů. Hlídkujících bude o jednoho méně, budou si myslet, že chybějícího někdo nahradí, ale k tomu

nedojde. Vznikne tím mezera na tak dlouho, jak bude Bascomb-Coombs potřebovat, a Peel ji vyplní, až bude psát hlášení. Není to zase taková dřina, za milion změnit pár rozpisů.

Stařec mu zmizel z dohledu a Peel si na poslední chvíli všiml, že ta velká protihluková sluchátka dělají z Goswella něco jako zestárlého mimozemšťana.

Peel se podíval na hodinky. Jeho muži už by se skoro měli ohlásit.

Dohoda s tím židovským vědcem může do budoucna zahrnout i víc než jen utajování určitých skutečností před jeho lordstvem; to si uvědomoval. Až k tomu dojde, bude to určitě náročnější práce, než je pouhá změna počítačového hesla. Zdálo se, že Bascomb-Coombs nepochybuje o své neporazitelnosti, když dojde na ty jeho qubity a všechny ty kvantové nesmysly. Kdyby mu však někdo vyrazil dveře a začal na něj střílet, jeho geniální kůži by musel zachránit někdo, kdo si umí poradit se zbraní.

Tomu se Peel věnuje už dlouho, nejprve pracoval pro královnu, pak pro jejího šmejdského syna, a to bylo za mnohem méně peněz, než má teď-

Zazněla rána. O půl vteřiny později následovala další.

Peel klesl do dřepu, vyhlížel nebezpečí, ruka mu automaticky zajela pro pistoli. Uklidnil se, když zahlédl, jak k nebi stoupá hustý bílý oblak kouře, a zaslechl starcovo klení: "Smrade jeden! Ty hnusnej zloděj skej smrade!"

Peel se usmál. Goswell znovu minul. Narovnal se, upravil si manžety a šel se podívat, jestli je stařec v pořádku. Jen proto, že zradí Goswellovu důvěru, se z něho ještě nemusí stát hulvát.

16 KAPITOLA

*****

ČTVRTEK, 7. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Michaels se rozhodl přijmout Toninu nabídku a jít s ní na hodinu silatu. Měl by si zacvičit, posledních pár dní svůj trénink zanedbával, a je ve hvězdách, kdy se vrátí domů k běžnému rytmu. O příčinách té nové hrozby zatím nevědí nic. Když si trochu zacvičí a zpotí se, možná mu bude lépe.

"Máš unavený oči," řekla Toni.

Seděli spolu v taxíku a Alex se na ni unaveně usmál. "Promiň. Celý odpoledne jsem nepokročil ani o milimetr. Nejsem k tomu člověku o moc blíž než dřív. Připadám si jako blbec."

"Proč si myslíš, že chytit toho šílence je tvoje zodpovědnost? Hledají ho desítky vládních bezpečnostních agentur po celým světě, a žádná není ve vyšetřování o nic dál než my."

"Jo, ale já jsem šéfem nejpovolanější americký služby. Nikdo se neobrací na Portugalce nebo Tasmánce a neočekává, že toho blázna dopadnou právě oni. My jsme jedinou zbylou velmocí."

"Lovu zdar, kovboji!"

Zamrkal. "Cože?"

"Tak dostal jméno Osamělý Lovec. Tonto ho přivedl zpět k životu poté, co jejich skupinu přepadla tlupa Butche Cavendishe. Otevřel oči a ptal se po ostatních. Tonto mu povídá: ‚Sou mrtvý. Všichni mrtvý. Zůstals sám. Jseš Osamělej Lovec.'"

"Vážně?"

"Čestně. Víš, co je napsáno na hlavni pušky Cisco Kida?"

Znovu zamrkal. "Co?"

" 'Nechtěj, abych ti ublížil.' "

Alex se usmál. "Odkud víš takovýhle věci?"

"Drsný mládí. Starší bráchové sbírali všechno od aut po starý desky. Můžu ti vyprávět o Skákavým Cassidym, Royi Rogersovi a Gene Autreyovi, jestli

chceš. Chceš vědět, jak kopal Rudej Ryder?"
"Radši ne," řekl.
"Nechceš ani slyšet o Malým Bobrovi?" Vykulila na něj oči a usmála se.
"No, tak dobře. Ale... radši ne v taxíku."
Oba se zasmáli.

*****

Škola silatu se nacházela v zapadlé a nehostinné čtvrti, Michaels ihned zalitoval, že si s sebou nevzal taser. Uvnitř bylo ale poměrně čisto, a když ho Toni představila, studenti se k němu chovali vlídně.
Pak se objevil instruktor Carl Stewart, a Michaels se seznámil i s ním. Vypadal jako příjemný člověk, o pár let starší než Michaels, a v hodně dobré kondici. Byl o trochu větší a šedivější, měl širší ramena a silnější paže. Měl bifokální brýle a Michaels přemýšlel, proč radši nenosí čočky.
"Toni mi říkala, že se věnujete silatu," řekl Stewart. "Chcete se k nám dnes večer připojit?"
"Pokud to nevadí, tak ano."
"Určitě." Stewart se usmál na Toni, ta se usmála na něj, a Michaelse zničehonic píchlo u srdce.
Žárlivost? Ale ne, samozřejmě že ne. Toni věří.
Hodina začala a Michaels začal poslušně procvičovat obě djuru, co se naučil. Pomrkával po Toni, viděl, jak procvičuje nejprve tiga, pak sliwa - trojúhelník a čtverec - pro svá djuru. Vypadala velmi zdatně.
Stewart se zastavil před Michaelsem. "Vypadáte poněkud nesoustředěně, pane Michaelsi. Měl byste se víc zaměřit na svá cvičení."
Michaels zrudl, přikývl a řekl: "Omlouvám se, guru."
Stewart přikývl, usmál se a odešel se podívat na jiné studenty.
Ještě že nejde o cvičení zenu, to už by dostal holí, pomyslel si Michaels. Znovu se zaměřil na své pohyby, ale bylo mu trapně. Silatu se věnoval jen pár měsíců a většina pohybů na něho stále působila nepřirozeně a nezvykle.
Po asi patnácti minutách djuru je Stewart přerušil a odpovídal na otázky studentů. Ačkoli Michaels nepraktikoval stejnou formu jako ostatní studenti, pochytil pár věcí o rovnováze a nutnosti mít zpevněné boky, což mu už říkala i Toni.
"Tak dobře. Teď zkusíme kombinace," řekl Stewart. "Toni? Ukážu to na tobě."
Toni se před Stewartem krátce uklonila. Při úkloně měla ruce trochu jinak než Stewart. Pravou pěst držela zvednutou vzhůru, levou dlaní ji ze strany zakrývala; klouby Stewartova zápěstí se skryly v dlani druhé ruky.
"Udeř pravou rukou sem, prosím." Sáhl si na špičku nosu.
Toni k němu vykročila a prudce udeřila pravou rukou. Kdyby jeho nos zasáhla, určitě by mu ho zlomila. Stewart její paži oběma rukama zastavil, loktem vyrazil proti jejím žebrům, otočil se, udělal krůček, znovu zamířil na její žebra, pak jí podrazil nohu a svalil ji. Než však dopadla, zachytil ji rukou přes prsa. "V pořádku?"
"Ano."
"Ještě jednou, prosím. Pomaleji."
Toni svůj útok zopakovala a Stewart opět předvedl svou sekvenci pohybů a znovu ji zachytil.
Přímo přes prsa, všiml si Michaels s mírným rozhořčením. Bylo to vážně nutné? Toni umí spadnout, aniž by si cokoli udělala, sám viděl, jak dopadla na tvrdou podlahu a odrazila se jako gumový míček. Tady byly na podlaze všude žíněnky.
Toni se na Stewarta usmála a v jejím obličeji se zrcadlilo čiré nadšení. Michaels už tento výraz několikrát zahlédl, obvykle těsně po orgasmu - svém nebo jejím.
Netěšilo ho, že ten výraz vidí právě teď.

V duchu si začal nadávat: Co blbneš, člověče! Tohle je kurz bojovýho umění! Ten člověk nemá vzbudit jakýkoli city, má studentům ukázat, jak vymlátit duši ze všech, kdo se je rozhodnou napadnout.

Jo, jasně, jasně.

"Nějaké dotazy?"

Michaels se přihlásil. "Proč jste ji neudeřil do obličeje, ale do žeber?"

Stewart se usmál - a většina třídy s ním. Michaels si toho všiml, ale nic neříkal. Stewart však jeho pohled zachytil.

"Promiňte, pane Michaelsi, ale vysvětloval jsem třídě, že útočníka můžete dostatečně zranit, když zaútočíte na jeho tělo. Indonésané útočí na obličej jen zřídka; největšími lovci obličejů jsou... obyvatelé západní polokoule."

Michaels přikývl. Ale ta pauza před posledními třemi slovy mu naznačila, že Stewart se chystal říct něco jiného, a Michaels by vsadil milion dolarů proti jedné penci, že to slovo bylo Američané.

"No nic, utvořte dvojice a vyzkoušejte si to. Toni, můžeš se prosím dívat se mnou?"

"Ano, guru," přikývla Toni.

Michaels se ocitl před hubeným klukem s krátkými vlasy a kroužky v nose. Mohlo mu být asi sedmnáct. "Giles Patrick," představil se mladík.

"Alex Michaels."

"Chcete se nejdřív bránit?"

"Ano," řekl Michaels.

Chlapec k němu pomalu vykročil a jeho úder plachtil vzduchem asi třetinovou rychlostí.

Michaels jej zablokoval, vyrazil loktem a pak se zasekl. Jak to bylo dál?

"Rána levou rukou do žeber, sem," řekl hoch.

"Jistě, jistě. Tak ještě jednou."

Hoch znovu předvedl svůj ochablý útok a Michaels ho zablokoval, udeřil loktem, a když se mu pokoušel podrazit nohu, vypadl z rovnováhy, a mladíkova noha zůstala na svém místě.

"Musíte vyrovnat boky," řekl hoch. "Natočte se, ale ramena a boky musí mířit stejným směrem."

Jasně."

ještě jednou?"

"Ano."

Michaels tentokrát zvládl všechny čtyři pohyby a hoch po podražení spadl. Dobře! Měl z toho velmi dobrý pocit.

Toni se zastavila až před nimi. "Vypadalo to dobře, Alexi, ale když blokuješ ten úder, udělej to výš, asi takhle. Gilesi?"

Mladík se usmál a zaútočil na Toni, tentokrát trochu rychleji.

Toni se bez potíží pohnula, odrazila jeho útok vzhůru a získala tím dostatek místa k výpadu na podpažní jamku.

"Díky, Toni."

Všiml si, že se mírně zamračila, ale přikývla a odešla se podívat na další dvojici.

Mračí se? A proč? Že jsem jí řekl Toni?

"Neva, když to zkusím?" zeptal se Giles.

"Ne, vůbec."

Michaels se postavil a zaútočil. Chlapec udělal raz-dva-tři-čtyři, a Michaels tvrdě dopadl na matraci. Rychle se zvedl.

"Jste v pořádku, pane Michaelsi?"

"Jo, jasně, a říkej mi Alexi." Stačilo, že dostal na zadek. Nemusí si ještě připadat jako dědeček.

Připravil se k dalšímu útoku. Neškodilo spálit nahromaděnou energii, ale zatím nemohl říct, že by tenhle trénink byl tím nejzábavnějším, co kdy zažil.

*****

Lord Goswell stál před velkým obrazem moře, který visel na východní stěně menší místnosti klubu už od doby, kdy sem přišel poprvé. Byla to velká olejomalba, dva metry čtyřicet vysoká a tři metry šedesát široká, vyvedená v modré a šedé barvě; krůpěje z vln skrápěly loď uprostřed bouře a zoufalé námořníky ozařoval blesk. Velmi dramatický obraz, téměř fotograficky věrný. Goswell zamíchal kostkami ledu ve své skoro prázdné sklenici ginu s tonikem a odměnou mu byl příchod Paddingtona s tácem. "Ještě jednu, milorde?"

"Proč ne? Řekněte mi, kdo to namaloval?"

"Jistě, milorde. Autorem je Jeffery Hawkesworth, obraz pochází asi z roku 1872."

"Je to celkem povedené. Je to známý malíř?"

"Ne, milorde. Byl jedním z mála civilistů zabitých Zuluy v Jižní Africe v roce 1879. Stihl namalovat jen několik pláten. Náš klub získal tento obraz nedlouho po jeho smrti jako dar od jeho bratra sira Williama Hawkeswortha, jehož povýšila do rytířského řádu Její Veličenstvo královna Victoria za služby v Indii."

Goswell přikývl. "Zajímavé."

"Mám vám donést váš drink, milorde?"

"Asi vás nepřemluvím, abyste opustil klub a začal pracovat pro mne, že?"

"Prokazujete mi velkou čest, milorde, ale musím to odmítnout. Nebylo by to vhodné."

"To jistě ne. Můžete jít."

Díval se za sluhou. K čertu s tím. Takovouhle loajalitu si člověk nekoupí. Škoda. Ale zaplacená loajalita stojí většinou za méně, než co za ni člověk zaplatí.

Paddington se vrátil s další dokonale vychlazenou sklenicí na tácku.

"Máte telefon, milorde." Vedle sklenice ležel mobilní telefon.

Goswell vzal sklenici a telefon. Přikývl. "Děkuji vám, Paddingtone."

Kdepak koupená loajalita. Goswell aktivoval přístroj, až když byl Paddington mimo doslech. "Máte, co potřebuji?"

Jasně, to víte, že mám."

"Tak na obvyklém místě. Za půl hodiny." Vypnul telefon.

Goswell si prohlížel obraz, popíjel čerstvý drink. Škoda že toho umělce zabili nějací zatracení divoši. Mohl vytvořit tolik kvalitních děl. Královská armáda samozřejmě dala těm černoušků u Rorke's Driftu pořádně za vyučenou. Hrstka vojáků proti tisícům domorodců, a vojáci situaci díkybohu ustáli a řádně se vyznamenali, že? Ukázali těm mizerným černochům, co to je britská odhodlanost. Díkybohu!

Zvedl sklenku na počest tomu obrazu. "Na zdraví, starouši!"

17 KAPITOLA

*****

ČTVRTEK, 7. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Toni se po tom cvičení cítila po těle úplně skvěle, i když se trochu zlobila na Alexe za to, že se snažil být až příliš familiární. Poznala, že se necítí ve své kůži, podle toho, že jí neustále říkal Toni, nikoli guru. Párkrát ji dokonce pohladil po rameně nebo se na ni usmál; nepochybovala, že to dělá jen proto, aby ostatní věděli, že si jsou mnohem bližší než jako student a učitel. Nevadilo to, když byli sami v tělocvičně, ale tady se to nehodilo. Bylo to, jako by říkal: "Tobě nakope zadek, ale je moje!" a to Toni moc nevonělo. Měla Alexe ráda, ale v některých situacích se choval tak... dětinsky.

Většina mužů, které znala, se samozřejmě chovala stejně, a on tedy nebyl

žádná výjimka. Mají se rádi, takže by mu to třeba mohla vytknout.

Očividně ho však trápilo i něco jiného. Na něco myslel, a Toni neměla tušení, o co se jedná. Mohlo jít o všechny možné pracovní problémy, ale to se jí nezdálo.

Chtěla si o obojím promluvit, ale nebylo snadné začít se o nich bavit, a přitom nevyprovokovat hádku.

Mít milence, který je vaším šéfem i studentem, není vždy snadné. Nikdy předtím, než se dali dohromady, ji to nenapadlo. Ale možná i proto, že nikdy nečekala, že k tomu skutečně dojde. Toužila po tom víc než po čemkoli jiném, ale nezdálo se to pravděpodobné. Pak se to stalo a bylo to skvělé, i když nikoli bez chybiček.

Je snadnější si něco představovat než to prožívat. Všechny páry mají potíže; její rodiče spolu žijí skoro celou věčnost, milují se, a přesto vedou spory. Kdyby je nevedli, nebylo by to ani zdravé. Toni nikdy předtím nebyla s nikým takhle dlouho, a pokaždé, když si s Alexem začali jít na nervy, nesla to velmi těžce. Bála se, že ho ztratí. Bála se, že se rozejdou. Bála se, že měla příliš růžovou představu o tom, jaké to bude, a že skutečnost za touto představou pokulhává.

V hodinách silatu se jí ale líbilo. Guru Stewart byl dobrý učitel a stejně schopný praktik. Čas od času, když studenti procvičovali nějaký pohyb, si vzal Toni stranou a něco jí předvedl. Jejich styly se navzájem natolik podobaly, že cviky, jež jí ukazoval, mohla využít i ona, a byla mu za to velmi vděčná.

Když se třída vyprazdňovala, Stewart jí řekl: "Než odjedeš z Londýna, měli bychom cvičit spolu, buď před normální hodinou, nebo po ní. Můžeme se navzájem hodně naučit, když se soustředíme jen sami na sebe."

Toni zajásala. "To bych ráda," řekla.

Teď, když jeli s Alexem taxíkem zpět do hotelu, který jim zajistila MI-6, si Toni uvědomila, jak moc jí cvičení silatu dává. Bylo to jednoduché, přímočaré, bez všelijakých vytáček. Člověk procvičoval tělo i mysl, přičemž obojí zůstávalo zaměřené na nejprostší věci: udeřit sem, ustoupit tam, získat dobrou základnu, využít úhel a páku.

Mnohem méně komplikované než se vyrovnávat s lidskými emocemi, včetně těch vlastních. O těch to možná platí dvojnásob.

*****

Když dojeli k hotelu a vystupovali z taxíku, Michaels řekl: "Někdo nás sleduje. Všimla sis toho?"

Neotočila se za sebe, ale na Alexe. "Cože?"

Jeden člověk v šedým neonu na druhý straně ulice, třicet metrů za námi. Jel za námi už cestou na trénink. Vím celkem jistě, že za mnou šel pěšky, když jsem si dneska šel pro sendvič k obědu. Byla by hodně

velká náhoda, kdybych na tohohle člověka narazil pokaždý, když vyjdu na ulici."

"Že by britská rozvědka?"

Kývl na muže v uniformě, který jim otevřel dveře. Po tréninku si připadal ulepený a upocený, ale na portýra se usmál, jako by šli s Toni na večeři ke královskému dvoru.

"Možná. Kdyby se někdo z nich díval na něco v Quantiku, nahlížel by do našich tajemství, taky bych řekl FBI, ať ho sleduje, aby ho někdo nesbalil a nechtěl z něj něco vymáčknout."

"Ale nezní to moc jistě," namítla Toni.

"Protože kdybych nechal někoho z nich sledovat, dal bych si záležet, aby ten, kdo by ten úkol dostal, nebyl snadno k odhalení - pokud bychom nechtěli, aby k jeho odhalení došlo. Britové mají určitě k dispozici lidi, kteří jsou v tajných operacích stejně dobří jako naši. Je to jejich město; dobře to tu znají. Správně bych si ho vůbec neměl všimnout."

Přešli halu a zamířili k výtahu. Toni stiskla knoflík.

"Třeba chtěli, aby sis ho všiml. Abys věděl, že tě ochraňují."

"Lepší by bylo, kdyby mi řekli, že mě kryjí, ne?"

"My bychom jim to řekli?"

"Asi. Zvlášť kdybychom si mysleli, že na to přijdou sami."

Výtah cinkl a bronzové dveře se plynule otevřely. Řidič se na ně usmál. Zaplať pánbůh, že ten hotel, kam byli s Toni převezeni, platí britská strana. Šéfka by se jinak určitě zbláznila, kdyby jí přišel účet.

"Nemůže jít o přátelskou zkoušku? Tys přece taky pracoval v oddělení operací."

"Jo," přikývl. "Ale od té doby už jsem hodně zapomněl. Jistě, když řídím, tak se čas od času kouknu do zrcátka a rozhlídnu se. Po té aféře se Selkie, kdy mě málem zabila, si dávám pozor skoro nepřetržitě, ale nijak to nepřeháním. Rozhodně bych se o to asi měl starat víc. Ne, tenhle člověk je žabař. Nemůžu uvěřit, že by z MI-5 nebo MI-6 poslali někoho takovýho a mysleli si, že na to nepřijdeme."

"Možná na tebe jen nechtěli posílat nikoho špičkovýho. Poslali druhořadej tým, protože jsi jenom Američan, chodíš po světě s hlavou v hustý a omamný sobecký mlze." Usmála se.

"Možná to tak je. Ale stejně zavolám Angele Cooperový a zeptám se jí, co to znamená."

Nastoupili do výtahu. Řidič se jich zeptal na poschodí.

"Čtvrté, prosím," řekla Toni. Přestože obvykle z jejího hlasu zněly ozvěny přízvuku z Bronxu, teď, po několika dnech v Anglii, začala mluvit s přízvukem britským. Michaels na ni mrkl.

Když byli ve svém apartmá, Michaels zavolal vircesem Cooperové. Toni pustila teplou vodu ve sprše a Alex pozoroval, jak se svléká, když se ozvala Cooperová. Zastihl ji doma, měla zapnutou kameru a na sobě něco červeného a hedvábného, obraz končil těsně pod rameny. Zapnul svou kameru.

"Alexi! Co pro tebe můžu udělat?"

"Upřímně mi odpovědět."

Jistě."

"Nesledujete mě vy nebo MI-5?"

"My určitě ne. Pochybuju, že MI-5 jo, ale můžu to zjistit. Vydrž chvilku." Její obraz jako by zmrzl a na obrazovce se objevil nápis počkejte.

Toni si svlékla kalhotky a přetáhla si přes hlavu sportovní podprsenku. Otočila se k němu, čímž mu poskytla nádherný výhled, pak na něj zamávala, vstoupila do sprchy a zavřela za sebou dvířka.

Rozhodl se, že ten hovor nebude protahovat. Chtěl se dostat do sprchy dřív, než se Toni osprchuje. Celý trénink po ní hrozně toužil, a tenhle pocit cestou zpátky vůbec nezeslábl.

"Alexi? MI-5 tvrdí, že tě nesledují. Měli bychom něco vědět?" Usmála se.

Rychle přemýšlel. "Ne, myslím, že je to jen stařecká paranoia."

"Stařecká? Ani náhodou."

"Uvidíme se zítra. Promiň, že jsem tě vyrušoval."

"Zavolej kdykoli. Ty nikdy nerušíš." Trochu se zaklonila a ta červená hedvábná košile nebo plášť se jí u krku trochu rozevřela a odhalila část jejího výstřihu.

Vypnul přístroj a jeho radar přitom zachytil nenápadný signál. Mělo to znamenat... zájem? Se ženami neměl velké zkušenosti. Po rozvodu jej vážně zaujala jen Toni, vyšel ze cviku. Rozhodně se ale zdálo, že Cooperové není úplně odporný.

To se podívejme. Staré ego potěší, když se o něj možná zajímá krásná a chytrá žena. Pokud ovšem ty signály dobře dekódoval.

Ale ne že by na tom záleželo. Tady a teď na něj čeká mnohem víc. Zamířil ke sprše, cestou se svlékal z propocených šatů.

"Co říkala?" zavolala Toni ze sprchy.

"Že to není nikdo od nich," odpověděl Alex.
"Takže bysme měli zjistit, kdo to je," řekla.
Otevřel dveře do sprchy a odměnou mu byl oblak horké páry, který okamžitě zamlžil zrcadla v koupelně. "Zítra. Vejdu se sem?"
Podívala se dolů. "Ale musíš stát přede mnou. Nechci, abys mi probodl záda."
Usmál se. "No teda. Kde se to asi mohlo vzít?"
"Že by dárek od slečny Cooperové?"
Zamračil se. "Cože?"
"No, než jsi zvedl virces, taks to neměl, ne?"
Dělá si legraci? Usmívala se, ale Michaels si tím nebyl jist.
Zatímco o tom přemýšlel, otázka probodnutí se stala jaksi méně aktuální.
Toni si toho všimla. "Jen jsem si dělala legraci, Alexi."
Bylo mu trapně. Vzal mýdlo a žínku. "Otoč se," řekl. "Umyju ti záda."
"Alexi-"
Jsem unavenej," řekl. "Nebyl to lehkej trénink, nejsem na to zvyklej. Potřebuju se vyspat." Neznělo to přesvědčivě, a on si uvědomoval, že Toni to ví. Potřel žínku mýdlem a rychle vytvořil hustou pěnu. Toni se otočila a on jí masíroval záda. Možná trochu silněji, než měl.
Dělo se mezi nimi něco, čemu nerozuměl. A ať to bylo cokoli, nelíbilo se mu to. Ani trošku.
Toni však nic dalšího neříkala, a to ho těšilo. Nechtělo se mu začínat náročnou debatu o citech. Psychicky byl úplně vyždímaný.
Cítil se unavený, ale na rozdíl od Toni, jež usnula pár minut po sprše, Michaels ještě asi hodinu seděl a četl si. Pak si vlezl do postele, zhasl světlo a pokoušel se usnout. Ležel asi hodinu, pak si uvědomil, že nemá šanci v brzké době usnout. Byl příliš rozčílený, příliš napnutý, nedokázal se uvolnit.
Opatrně vylezl z postele, odešel do koupelny, oblékl si džíny, tričko a tenisky. Z pouzdra vytáhl taser a podíval se na stav baterie. Ta malá bezdrátová zbraň používala jako pohonnou látku stlačený plyn. Nemohla člověka zabít, ale vylétala z ní dvojice nabitých šipek, které dokázaly člověka srazit k zemi, když ho zasáhly, a to i přes oděv. Účinný dosah byl jen pár metrů, ale většina přestřelek se odehrává právě na tuto vzdálenost. Stará poučka v FBI ohledně těchto situací zněla "Tři stopy, tři střely, tři vteřiny." Když je člověk padesát metrů
od vás a žene se ze všech sil opačným směrem, není příliš nebezpečný. Zbrojíř v Net Force Alexovi říkal, že někdo vyvinul ochrannou vestu, která ochrání člověka před taserem, ale vesta nepokrývá celé tělo; pořád je naděje zasáhnout protivníka do hlavy nebo do nohy. Šlo o jednoduchou zbraň. Její součástí bylo laserové světlo. Umístili jste červenou tečku na terč - počítali s určitým rozptylem jehel za letu - a tam pak po stisknutí spouště jehly dopadly. Pokud jste ovšem nestáli moc daleko a neklepala se vám ruka. Michaels byl nucen tuto zbraň použít ve službě jen jednou, a tehdy fungovala více než dobře.
Zasunul si taser do kapsy u kalhot, oblékl si větrovku, aby ho zakryl, a tiše vyšel z místnosti.
Vyšel z hotelu zadním východem, obešel blok a blížil se k vozu. Šedý neon parkoval před ním.
Ten člověk tu pořád ještě byl, seděl za volantem. Okýnko měl stažené a kouřil doutník. Michaels ho cítil na patnáct metrů.
Michaels obešel vůz, když kolem projel autobus, čímž do vozu proniklo trochu nočního vzduchu a kouř z doutníku vletěl dovnitř. Muž za volantem se odtáhl od okýnka.
Michaels vytáhl taser, přiskočil k místu řidiče - tedy v Anglii na pravou stranu - položil taser na okraj okýnka a v podřepu se zastavil u vozu.
"Nazdárek. Jak se bavíme?"

Ten hubený a proplešatělý muž kolem pětatřiceti div nespolkl svůj doutník.

"Ježíši Kriste! Nechte toho! Vylekal jste mě k smrti!"

Američan, o tom nebylo pochyb. Podle přízvuku odněkud ze západu.

Na sedadle vedle něj ležel malý notebook, digitální fotoaparát a dalekohled. Na podlaze stála termoska a umaštěný papír vedle kartónové krabice od rybích prstů a hranolek. Vedle toho ještě zavařovací sklenice, prázdná. To pro případ nutnosti.

Pokud Michaels někdy o tomhle člověku pochyboval, tyto pochybnosti rázem pominuly. Doutníkář tu seděl a hlídal ho.

"No tak, příteli, co jste zač a proč mě sledujete?"

"O čem to krucinál mluvíte? Já vás neznám-"

"Tak hele, můžeme to udělat příjemně, nebo nepříjemně. Buď mi to řeknete, nebo zavolám své přátele z britské rozvědky a nechám vás zavřít jako špiona, skončíte v cele tak temný, že tam sluneční paprsky putujou celej měsíc."

"Tak pozor, já jsem americký občan, mám svá práva-"

"Tohle je ale Anglie, kamaráde. Tady platí jiná pravidla. Takže se rozhodněte."

Doutníkář se na chvíli zamyslel. Byl odhalen a neměl šanci, že by se z toho nějak vylhal. Pokrčil rameny. "Jsem soukromý vyšetřovatel z Boise."

Michaels zamrkal. Soukromý detektiv?

"Kdo vás najal?"

"Vím, kdo jste. Vím, že mi můžete hodně znepříjemnit život. Můžete mě nechat zavřít, na jak dlouho chcete, ale nedozvíte se, kdo mě najal. Jak by se to rozkřiklo, už si v branži ani neškrtnu. Vy jste ale rozumnej člověk, tak si to domyslíte."

Boise. A sakra! Megan. Ale - proč?

Michaels uklidil svůj taser a postavil se. "Klidně se vraťte domů. Jestli vás tu ještě uvidím, můžete se spolehnout, že zavolám místní policii, aby vás zavřela."

Dlouho bylo ticho, pak Doutníkář nastartoval. Michaels se díval za jeho vozem.

Zvedl virces. Tady byla půlnoc. Oni mají o kolik? O sedm osm hodin méně.

Ale je jedno, kolik je tam hodin. Jestli ji chytí v práci, tak ať. Vyvolal z paměti číslo na Megan a vytočil ho.

"Haló, Alexi," řekla chladně. Její hlas byl chladný jako lednice uprostřed zimy na severním pólu. Ve stínu. "Počkej chvíli, půjdu někam, kde si můžeme promluvit."

Za chvíli se vrátila a zapnula kameru. Na sobě měla kostým, vlasy vyčesané nahoru. Jako vždy jí to slušelo.

"Ahoj, Megan, jak se má Susie?"

"Dobře. To mi voláš do práce, aby ses zeptal na tohle?"

"Ne. Právě jsem si promluvil s tvým proplešatělým detektivem, co kouří doutníky," řekl a jen stěží se ovládal. "Proč mě necháváš sledovat?"

"Sebeobrana," řekla.

"O čem to prokrista mluvíš?"

"Když jsi o Vánocích napadl Byrona, vyhrožovals mi, nepamatuješ?" Led v jejím hlase už roztál. Teď připomínala burácející sopku těsně před erupcí. "Říkals mi, že jestli stráví jedinou noc pod mou střechou - mou střechou, Alexi, ne tvou a mou - tak mě zažaluješ jako špatnou matku!"

"To jsem nikdy neřekl. Nikdy jsem neřekl, že jsi špatná matka-"

"Ale co chybělo! Řekls, že jsem coura a že se budeš soudit o plný opatrovnictví. Nuže, do té hry se rádi zapojíme. Byron tu přespí dnes večer, jako tu přespal včera a předevčírem, a stejně tak tu přespí i zítra! A ještě tolik nocí, kolik budu chtít, aby tu strávil! A víš, co ti ještě řeknu? Vyšoustá mi mozek z hlavy!"

Jako vždy se jí to podařilo, i teď zasáhla jeho citlivé místo. Přestal se ovládat, téměř ihned vyštěkl: "To nebude tak těžký. Než si rozepne poklopec,

bude hotovo!"

Zasmála se, věděla, že ho vyvedla z míry. Když promluvila, měla opět hlas ledové královny: "Velká legrace. Ale zasměj se i tomuhle, vtipálku. Vím o všech tvých avantýrách. O té slaďoučké a roztomiloučké Toni Fiorellaové. Byron je aspoň v mým věku, není to dítě. Uvidíme, co soud řekne na to, že spíš se svou podřízenou!"

A do háje!

"Aspoň to nedělám před Susie," řekl. Poměrně chabá odpověď.

"Takže chceš říct, že je normální scházet se tajně jako kněz s děvkou, ale není normální, když to dělaj dva lidi, který se chtěj brát? Pochybuju, že soudce v Boise dožene tenhle argument k slzám. Vždycky se ti poměrně dařilo překroutit příběh tak, abys ze všeho vyšel bez poskvrnky, co?"

Věděl, že by se měl omluvit. Nalít na ty řeřavé uhlíky cisternu vody, uklidnit ji. Říct jí, že se neovládl, když udeřil jejího nového přítele -ten se po něm ohnal první, to nezapomeňme - a řekl pak věci, které tak vlastně nemyslel. Problém byl v tom, že on je tak myslel. A pořád si za nimi stál, ačkoli se situace trochu změnila. Měla pravdu. Soudce nebude ochoten vzít Susie Megan, dokud si nebude jist, že je opravdu špatnou matkou, a po pravdě řečeno, Megan byla skvělá matka. Alex měl ten pocit, už když žili spolu, a myslel si to i dnes. Jenže nechtěl o dceru přijít. Kdyby mu nařídili navštěvovat Susie jen dvakrát třikrát ročně o prázdninách, jejich vztah by byl k ničemu. Vyrostla by pak s pocitem, že její otec je Byron. On by totiž byl tím, kdo ji bude vodit do školy a do obchodu, bude jí pomáhat s úkoly a dělat vše, co by měl dělat Michaels.

Měl by se omluvit, pokusit se to napravit. Ale čekal moc dlouho.

"Měj se, Alexi. Můžeš Susie zavolat. Nechci, aby si myslela, že tě k ní nepouštím, ale my dva už si nemáme co říct. Pozdravuj ode mě svou nezletilou přítelkyni."

Přerušila spojení.

Michaels zamrkal. Stál o půlnoci uprostřed chodníku v centru Londýna a měl pocit, jako by ho do rozkroku právě nakopl fotbalový útočník. Jeho bývalá manželka ví o jeho vztahu s Toni - která je o deset let mladší než on, ale už dávno ne nezletilá - a jestli se chce pokusit získat u soudu plné opatrovnictví své dcery, bude to muset vyslechnout i tam. To by nevypadalo dobře. FBI tyto vztahy nijak nepodporovala, a jelikož se s novou ředitelkou vůbec neznal, nemohl doufat, že by se snažila zachránit mu kůži, až se to provalí.

Byl - a to bez zbytečných hrubostí - úplně v prdeli.

18 KAPITOLA

*****

ČTVRTEK, 7. DUBNA WALWORTH, LONDÝN, ANGLIE

Peelovým prvním úkolem od nového šéfa byla operace v terénu, což byl jeho obor. Bavilo ho to mnohem víc než vysedávat ve starém baráku a na monitoru sledovat záběry kamer. Oproti tomu by skoro všechno vypadalo úplně báječně.

Zdálo se, že jeden vědec, Bascomb-Coombsův profesor z univerzity, který je teď v důchodu a pracuje jako soukromý počítačový konzultant, se šťourá v jisté problematice, jíž by se měl raději vyhnout. Bascomb-Coombs se chystal pustit do světa nějakou elektronickou čertovinu a nepřál si, aby jeho bývalý profesor na něco přišel. A nechtěl svého starého učitele vážně zranit, stačilo by ho na den dva vyřadit ze hry. Mohl by se o to Peel postarat?

"Úroveň dvě," řekl Peel třem mužům ve voze. "Půjde to?" Trojice vzadu - Peel seděl na místě řidiče velkého čtyřdveřového dodge - přikývla. "Ano,

pane," řekli jednohlasně. Byli to nejmladší z jeho mužů. Lewis, Huard a Doolittle měli na sobě oděv pouličních

pobudů, na nohou martensky s ocelovou špičkou, černé košile s ustřiženými rukávy, aby bylo vidět falešná tetování na pažích a hrudích. Dovybavili se ještě falešnými kroužky do nosu, náušnicemi a těsnými skinheadskými čepicemi, jež bez potíží překryly jejich vojenský sestřih.

Na pohled neklamné trio: mladí vyvrhelové, kteří si vyšli na lup, katastrofa na pochodu. Tato image byla dokonalá, žádný úředník o tom nebude pochybovat a i policajti na to přistoupí. Řeknete jim, jak to asi bylo, a oni už nebudou hledat jiný skrytý význam, takřka stoprocentně naletí na první dojem.

Úroveň dvě. Toto kódové označení přejal před několika lety během výcvikového semináře od jihoafrického komanda. Pro přímé fyzické násilí bez použití nožů nebo střelných zbraní existovalo pět úrovní operací:

Úroveň jedna byla nejmírnější, spočívala převážně ve vyhrožování nebo máchání rukama a zastrašování, subjekt však neměl být zraněn.

Úroveň dvě zahrnovala lehká až střední zranění, odřeniny, možná zlomení jedné nebo dvou kostí, rovnala se barové rvačce. Vyřeší to pár stehů u lékaře, prášky proti bolesti, den dva odpočinku doma a člověk je zase jako rybička.

Úroveň tři představovala zranění vyžadující pobyt v nemocnici s následnou rekonvalescenci po dobu několika týdnů, případně měsíců. Nepříjemné setkání.

Úroveň čtyři znamenala, že následky souboje si s sebou člověk ponese celý život: jeho pohyb znesnadní zlomené koleno nebo kotník, možná rozdrcené prsty u rukou; může přijít o oko nebo ucho, případně být jinak zohaven. Léčení mělo být pomalé a bolestivé, na jeho konci se člověk neměl podobat tomu, jak vypadal předtím.

Úroveň pět byla poslední. Subjekt měl vytrpět značná muka, aby si uvědomil, čeho se dopustil, a pak dostat tolik času, aby svých činů litoval, než odejde ze světa.

Jihoafričané by se k takovým kódům nikdy nepřiznali, to je jisté. Oficiálně je od dob apartheidu nikdy nepoužili, ale jinak k nim přistupovali stále. Mnohé vojenské a výzvědné služby po celém světě operovaly s podobnými operačními kódy, ať oficiálně, či neoficiálně. Jen se o tom nehovoří na místech, kde by to mohl zaslechnout nepřítel. Peel si vzpomínal na jednoho izraelského důstojníka, který před pár lety na veřejnosti blábolil o oficiálním stanovisku Izraele k mučení. Že prý je lze, v určitých mezních situacích, ospravedlnit. Páni, Židé si to

pěkně odskákali, když to prosáklo do médií. Samozřejmě že mučení se v případě potřeby používá. Když nějaký šílenec odhodlaný odebrat se do ráje za Alláhem umístí někam bombu a je dopaden, než nálož vybuchne, co se stane? Jen blázen zůstane v klidu sedět a zdvořile se jej zeptá na informace: Promiň, Abdule, příteli, byl bys té neskonalé ochoty a řekl nám, kde ta bomba je, abychom ji mohli zneškodnit? Dáš si ještě čaj?

Ať se o Židech povídá, co chce, dokážou si poradit. Když před jejich botami zvíříte obláček prachu, čekejte od nich celou horu kamení. Toto vědomí ovšem nezastaví fanatiky, kteří neváhají zemřít s citáty koránu na rtech, ale rozumnější vlády je nepouštějí ze zřetele, když do Izraele vysílají své muže. V některých částech světa dosud stačí, aby byl protiútok stejně silný jako útok. Židé nedávají nikomu nic zadarmo. Plivněte jim do tváře, a dříve nebo později - spíše dříve - vám do obličeje míří hadice plamenometu, abyste měli o čem přemýšlet.

Pokud chcete, aby vaše země přežila své nepřátele, nesmíte váhat. Není nutné utíkat do CNN a vykládat tam o tom, kolik jehel musíte teroristům nastrkat pod nehty, abyste ochránili počestné muže a ženy před smrtí, nebo snad ano? Taková jsou pravidla hry. Když vás přistihnou, musíte nést následky. Bohužel právě takhle donutili Peela rezignovat za to, že postupoval... příliš horlivě vůči irským teroristům - ale pokud šlo o něj, ani to nebylo třeba. Bez

ohledu na všechny podepsané mírové dohody se ti zatracení Irové za nic na světě nechtěli uklidnit a chovat se civilizovaně. Někteří z nich však během výslechů zemřeli, to se doneslo až k velitelům, a bylo.

Nu což. Už je to pryč. Tehdy býval solidně postaveným majorem, sloužil králi a zemi. Teď má jiného pána, ten rozumí podstatě věci, a díky tomu Peel zbohatl. Koneckonců to vůbec nebyl zlý obchod.

Jejich terč vyšel na chodník a z hospody se otevřenými dveřmi vyvalil hlahol alkoholem posilněných návštěvníků. Bascomb-Coombs chtěl, aby ho zmlátili, ale nezabili, jen aby na pár dní vypadl ze služby, pak už to bude jedno. Zvládnout staršího profesora by neměl být problém.

"Tak do toho, hoši. Nic nepokazte a dejte si pozor."

Terč, zavalitý šedesátník ve dvacet let starém tvídovém obleku a klobouku, měl pod nosem bílý knír a v ruce složený deštník.

"Rozkaz, majore," usmál se Lewis. Byl velitelem jejich skupiny. "Je to jenom starej žiďák. Nepřeženeme to."

Huard s Doolittlem se zasmáli. Vystoupili z auta.

Jejich plán spočíval v tom, že profesora obstoupí, a až budou blízko, vrhnou se na něj. Dají mu pár ran, seberou mu peněženku a zmizí. Policisté se budou domnívat, že jde jen o další smutný příklad toho, jak se mladíci vymkli kontrole, a profesorovi řeknou, ať je rád, že z toho vyšel tak lehce. Vyhlásí pátrání po trojici skinheadů, ale jelikož ti už za hodinu nebudou existovat, jejich převleky budou spáleny a popel rozmetán, vyšetřování nikam nepovede. Na Peelovy muže čekal za rohem pick-up, šlo o kradený vůz se značkami z vozu zaparkovaného u nedalekého kina. Jednoduchá, nevypátratelná operace.

Major zapnul motor dodge, připravil se k odjezdu; rozhodl se odjet, jakmile si bude jist, že napadení vyšlo podle plánu.

Tři výrostci se smáli a hulákali a chystali se zkřížit profesorovi cestu. Lewis měl v ruce nezapálenou cigaretu a jako první došel až k terči. Mával cigaretou a něco starci řekl. Peel byl moc daleko, takže ho neslyšel, ale význam tušil: "Hele, dědku, nemáš voheň, co?"

Huard a Doolittle se přesunuli na stranu a starce obklíčili.

Peel zařadil, aby mohl odjet. Šlo to jako po másle: jedna, dva, tři...

A od té chvíle se operace přestala vyvíjet podle plánu: profesor vyskočil jako nějaký Zorro, bodl Lewise špičkou deštníku a silně ho zasáhl do hrudní kosti. Velitel skupiny ztratil cigaretu a dech, dal se na ústup a držel se za hruď. Profesor se uklonil doleva, ohnal se deštníkem, jako by to byla sekyrka, a praštil Huarda do obličeje. I ten překvapeně a s bolestí ustoupil.

"Pomoc!" křičel stařec hlasem, který by probudil i mrtvého. "Vrahové! Pomoc!"

Doolittle se vrhl vpřed a udeřil starce pěstí do ramene, ten se otočil a ohnal se po něm deštníkem, minul ho jen proto, že ten falešný skinhead uskočil ladně jako Nižinskij v Labutím jezeře.

"Pomoc! Pojďte mi pomoct!"

Z hospody vyběhlo několik mužů, kteří si záhy všimli, co se děje.

Skvěle. Prostě skvěle!

Lewis se otřepal, uskočil před dalším bodnutím deštníkem a podařilo se mu starce zasáhnout pěstí do nosu. Profesor se zapotácel a dopadl zadkem na chodník, ale své zbraně se nevzdával. Ohnal se po Doolittleových nohách a zasáhl ho do holeně. Ozvala se rána, kterou Peel slyšel na třicet metrů. Profesor mával svou zbraní sem a tam a netrefil se jen proto, že Doolittle předvedl další z baletních krokových variací a vyhnul se mu.

To je v pytli!

Akce byla u konce. Všichni tři vojáci se postavili, zatímco se k nim přiblížil stále se zvětšující dav z hospody. Mladíci byli v dobré kondici a nekouřili, což se o jejich pronásledovatelích říci nedalo, a utéct před skupinou postarších mužů, kteří už vypili pár piv, pro né tedy nebude problém. A jestli to nezvládnou, tak si to vypijí. Idioti.

Peel odjel od chodníku, otočil se a podíval se na profesora. Nehodlal podrobně vypovídat o průběhu útoku ani o tom, že se to nevyvedlo. Stařec má možná zlomený nos, to by mělo stačit, ale bylo zjevné, že jeho zranění jsou méně vážná než zranění trojice útočníků.

Peel ve zpětném zrcátku sledoval, jak k profesorovi došel první z pivařů a pomáhal mu na nohy.

Dobrý den vespolek. Představuji vám svého přítele, desátníka Katastrofu.

Páni zlatí! Varoval ty hochy, ať si dají pozor, ale jsou mladí a příliš namyšlení, než aby si připustili, že ten stařec pro ně může být nějakou hrozbou. Nečekali, že narazí na člověka, který se ohání deštníkem jako samuraj, to jistě ne.

Nu co. Aspoň si příště dají větší pozor. Nepříjemné a bolestivé lekce se člověku zarývají hluboko do paměti.

Kriste pane.

*****

PÁTEK, 9. DUBNA KDESI V INDII ZA BRITSKÉ NADVLÁDY

Jay Gridley tu stál s mačetou v jedné ruce a s revolverem ve druhé. Ještě se ani nepohnul, ale už z něho lil pot. Džungle se rozprostírala přímo před ním, listy a liány se proplétaly v hustou stěnu, zelenou a zlověstnou. Srdce mu bušilo a těžce dýchal. Ze všech sil se snažil obraz džungle udržet, ale ten se i přesto na okrajích rozmazával, hrozilo, že ho každou vteřinou ztratí.

Nešlo jen o soustředěnost. Sajiho cvičení pomohlo Jayovi s dechem a tak. Jeho otec byl buddhista, sám jich pár znal, takže to pro něho nebylo tak neznámé.

Nejhorší však bylo, že Jay měl strach. Ne však obyčejný strach, ale přímo hrůzu. Stál před džunglí, kde na něj zaútočil ten tygr, kde dostal tak velkou ránu tlapou, že ztratil vědomí. A možná i doživotní schopnost orientovat se na síti, což se v jeho případě vlastně rovná ztrátě života.

Nemusel sem chodit. Nikdo ho nenutil, aby se vracel Ale jestli se nedokáže posadit k počítači, je to totéž, jako by byl po smrti.

Znovu se nadechl. Věděl že ta malá pistole by tygra ani nezpomalila ale nedokázal se ohánět mačetou a zároveň držet dvouhlavňovou pušku. Jestli se to zvíře znovu objeví, zraní ho znovu, možná i vážneji než předtím.

Mohl si vyžádat pomoc. Saji se nabízel, že s ním půjde. Pušku by síce nenesl, protože by nedokázal zabít žádné zvíře ani ve VR ale byl

by mu morální oporou. Stejně tak existuje několik dalˇších specialistu, pár v Net Force a jinde, a ti by se s Jayem spojili a vstoupili do jeho scénáře,

někteří by s chutí nesli na rameni houfnici a odpráskli vše, co se hýbe. Ale to by nešlo. Kdyby nedokázal projít tím temním údolím sám, nemohl by dělat svou práci, a kdyby nemohl dělat to, co ho baví ze všeho nejvíc, proč by pak žil?

Znovu se zhluboka nadechl a pomalu vydechoval. Rozhodl se jít do

džungle. Jestli ho tygr napadne, tak ho napadne, ale už se rozhodl tam vejít

a tím velkým nožem a pistolí.. Teď ať se stane, co se má stát.

Zvedl mačetu. Virtuální zelená stěna se zavlnila a rozmazala se.

Obraz se pomalu vytrácel. Do háje!.

Ocitl se doma před počítačem, potil se a srdce mu stále rychle bušilo.

Byl připraven. Opravdu. Už se na všechno připravil.

Ale ne dostatečně, aby udržel scénář. Vzdychl. No co. Vrátí se a zkusí to znovu. Ale až za chvilku. Nejdřív se musí dát dohromady a trochu si odpočinout. Ale určitě se vrátí. Vážně.

19 KAPITOLA

*****

SOBOTA, 3. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Michail Ružjo kráčel převlečen za běžného turistu k Imperiálnímu válečnému muzeu. Budova s kopulí a sloupovým průčelím by mohla v Itálii fungovat jako kostel, kdyby ovšem přístup k ní nehlídala dvojice patnáctipalcových děl pocházejících podle nápisů z lodí Resolution a Ramillies.

Kostely sice bývaly v historii velmi bouřlivým místem, ale žádný nikdy nehlídala lodní děla.

Na jedné straně stál vysoký betonový panel, část Berlínské zdi od Brandenburské brány. Ružjo byl v roce 1989, kdy bourání zdi začalo, mladík, a její význam mu tedy unikal. To, co americký prezident kdysi nazval "říší zla", mu bylo mnohem bližší. O okolním světě toho tehdy moc nevěděl. Od té doby se však o něm dozvěděl dost a dost.

Ten zlomek Berlínské zdi byl počmárán modrou a černou barvou tak, že připomínal velkou stránku z komiksu; ústa na ní namalovaná

byla doširoka otevřená a na tmavorudém pozadí stála slova "Změňte svůj život".

To se lehko řekne.

Ružjo byl v Londýně několikrát, takže už navštívil několik turistických pamětihodností: Buckinghamský palác, Wellingtonův památník, Abbey Road. Obyčejně jen projížděl, jednou sem jel zlikvidovat bývalého kolegu. Než Anna onemocněla, už málem vyjeli do Londýna na dovolenou, ale pak to bůhvíproč nevyšlo. Od její smrti moc příležitostí k turistice neměl. Anně by se toto místo nezamlouvalo, ale jemu válečné muzeum poměrně vyhovovalo.

Hlavní výstavní síň byla zaplněna starými tanky a dělostřeleckými vozy, od stropu viselo několik letadel. Prošel kolem tanku Mark V, devítipalcové houfnice a džípu. Všude převažovala šedozelená barva.

Nejúžasnějším exponátem byla velká raketa V2, na straně prořízntutá, aby byl vidět její motor. Ta střela byla obrovská s tmavozeleným nátěrem. Připomínala mu model vesmírné rakety, namířený doutník se směrovkami na konci.

Ružjo si střelu prohlížel. Pro Londýňany muselo být příšerné sledovat pád takového obra z nebe. Podle popisu dopadlo na Londýn a South East více než šest a půl tisíce střel V2 a menších V1 v řadách ničivých výbuchů, zahynulo během nich celkem osm tisíc devět set třicet osm osob.

Přemýšlel, jak mohli zjistit, že zabily přesně tolik lidí.

Kdyby se Němcům podařilo vyvinout pro tyto zrůdy kvalitní naváděcí systém, počet obětí by byl mnohem vyšší. Ale třebaže šlo o zrůdné stroje, jejich odpálení připomínalo start modelu rakety. Fakt, že se jim vůbec podařilo Londýn zasáhnout, byl spíše otázkou štěstí než kvalit. Mnoho - ne-li většina - střel V1 a V2 dopadlo do moře nebo na pobřeží a nenapáchalo žádné větší škody. A devět tisíc civilních obyvatel znamená v celkovém součtu válečných obětí jen velmi málo. Je to pouze pár kapek v oceánu krve.

Lidem se nejvíc daří zabíjet jiné lidi. A během válek, kdy k tomu dostanou volnou ruku, o to víc.

Ružjo minul reflektor, další exemplář natřený khaki barvou, prohlédl si rozbitý a oprýskaný rybářský člun použitý při evakuaci Dunkerque. Prohlédl si tank, v němž Montgomery strávil severoafrické tažení proti Rommelovi, kde byl Monty dosud bezvýznamným generálem, ne slavným polním maršálem.

Památníky zabíjení.

Prohlédl si i vedlejší sály s kódovacími zařízeními, jež si návštěvníci mohli vyzkoušet, a v suterénu se nacházela expozice první světové války, která měla připomínat zákopy. V tomto patře byla i výstava

o bombardování Londýna, o druhé světové válce i o dalších novodobých konfliktech: z Koreje, Studené války, Vietnamu, Falkland, Bosny

i ze Středního Východu. Konflikty ze současnosti prošel Ružjo velmi rychle. Moc ho nezajímaly. Ty boje znal. Čečna a nájezdy Rusů zůstávaly v jeho paměti tak živé, jako by k nim došlo včera, a ne před skoro dvaceti lety.

Ačkoli ve Francii v roce 1915 byla všude spousta bahna, během zákopové války nedošlo k tolika špinavostem, jako když Ružjo působil v oddílech Spetsnaz. A to zejména v tom smyslu, že bylo jasné, kdo jsou vaši nepřátelé, kde je hledat, vše bylo buď černé, nebo bílé. Zaútočte tady, vystřelte tam, žijte, nebo zemřete. Zákeřně se vplížit za někoho a zastřelit ho, když sedí za stolem nebo leží v posteli se ženou nebo milenkou, to se tehdy moc nedělalo. To však byl jeho obor. V tomto druhu boje se Ružjo vyznal.

Tyhle památníky války nepůsobily nijak vesele, ale měl pocit, že jsou oprávněné. Rozhodl se koupit si letenku a ještě dnes odletět. Možná poletí přes Španělsko, a to na jiný pas. V Madridu už bude teplo. Vůně Španělska jej lákaly více než vůně Anglie.

*****

SOBOTA, 3. DUBNA QUANTICO, VIRGINIA

John Howard věděl, že by měl být doma se ženou a se synem, ale nedokázal by se pořádně uvolnit. Jenom by tam seděl, mlčky by se užíral a jeho rodina by to určitě vycítila. To už klidně mohl zůstat v práci, ačkoli ani tady moc platný nebyl.

Přemýšlel o Ružjoovi, trápil se jím. Jak se může člověk stát chladnokrevným vrahem? Ružjo byl nejprve vojákem, při tomto zaměstnání se se zabíjením počítá, ale později ho někdo najal na černotu. Odešel z armády a stal se vrahem, mužem temnot. Howard dokázal pochopit, že náhlý nával adrenalinu by mohl člověka dohnat k tomu, že zabrousí do postranních uliček dva kroky před někým, kdo ho pronásleduje, ale chladnokrevná vražda? To je něco jiného...

"Chytáme lelky, Johne?"

Howard se usmál na Fernandeze. "Jen přemýšlím o našem uprchlíkovi."

"Litujete, že nevíte, jak ho dopadnout?"

"I to. Ale spíš nechápu, jak může dělat to, co dělá," vysvětloval a čekal, že s ním Julio bude souhlasit.

K jeho překvapení však Fernandez zavrtěl hlavou. "Já v tom velkej rozdíl nevidím."

"Střílet lidi zezadu? To vám nepřipadá jiný?"

"Byli by snad míň mrtvý, kdyby je zastřelil zepředu?"

"Cože?"

"Ti dva, co jsme ztratili, byli vojáci na stráži. S takovým rizikem museli počítat. Kdyby si dávali větší pozor, možná by ještě žili. Nebo by aspoň měli šanci se bránit. Ale když to domyslíte, v čem je to jiný? Ať vás někdo zastřelí oprávněně, nebo vás sprostě zavraždí, jste zkrátka po smrti a hotovo. Jeho důvody vám to nijak neusnadní, ne? Je po vás a basta."

Howard zíral na Fernandeze, jako by se seržant proměnil v obrovskou ještěrku a brnkal na bendžo. V očích měl otázku: Cože}

Fernandez jeho pohled pochopil a usmál se. "Vy nemáte špiony a vrahy v lásce, ale oni jsou stejní vojáci jako my. Člověk se má vypravit do bitvy, až když má na své straně co nejvíc výhod. Takže pošle do nepřátelského tábora špiona, aby zjistil, kudy chce táhnout nepřítel. Ten udělá totéž, takže strana s rychlejšími, moudřejšími a schopnějšími špiony je o krůček před protivníky. To je staré jako válčení samo, ne?"

"Špioni ale nejsou totéž co vrahové," poznamenal Howard.

,Jo, to je fakt. Ale dovolte mi hypotetickou otázku, plukovníku. Předpokládejme, že byste se mohl vrátit v čase do Německa třicátých let..."

"A zabít Hitlera?" dopověděl Howard. To už někde slyšel.

Jo. Souhlasil byste?"

"Okamžitě. Byl to netvor. Zachránilo by to miliony nevinných životů."

"Ale pak by se z vás stal vrah, že?"
"Ano, jenže v tom případě by účel světil prostředky. Občas to tak bývá. To bych si zodpověděl."
"To jistě, já bych do toho šel taky. Ale jak můžeme vědět, jaký účel vedl našeho uprchlíka? Proč se dal na to, co dělá? A přemýšlejte, jak byste se zachoval na jeho místě vy, být tam v té poušti. My jsme ho
tam jeli zatknout, a kdyby vylezl z přívěsu a začal střílet, bez váhání bychom ho sundali, ne? Zastřelili bychom ho."
"Ano."
"Takže byl obklíčen, stál proti přesile a měl méně zbraní. My jsme mysleli, že se buď vzdá, nebo zemře."
"To jsme si mysleli. Mýlili jsme se."
"Ano, pane. Porazil nás na celé čáře a dokázal to s tím, co měl po ruce. Já bych to nedokázal. A vy nejspíš taky ne, že?"
"Ne."
"Vyšel byste ven a začal střílet."
"Nejspíš."
"Já taky. A bylo by po nás. Ružjo stále žije. A uniká nám."
"Vy toho člověka obdivujete?"
"Když mě někdo v mým oboru porazí, tak samozřejmě. Jsem ve svým oboru hodně dobrej a vy taky. Tenhle člověk je skvělej protivník, a když na to přijde, právě s takovýma se máme utkávat, ne? Pamatujete se na tu přestřelku v Groznýmʔ"
Howard přikývl. Aby nepamatoval.
"Ti revolucionáři, co jsme tam zneškodnili, na nás neměli. Jakmile jsme se rozhodli je sebrat, neměli sebemenší šanci. Basta řidli. Během zpátečního letu vás to přece hodně mrzelo. Prý to bylo až příliš snadné."
"Pamatuju."
"Ten člověk bez nervů, kterýho honíme teď, tak snadnej není. Má na nás, kruci, je lepší než my. Dopadnout ho bude něco, ne?"
"Máte pravdu."
"Tohle není válka, Johne, ale taky to není procházka v parku. Štve vás to, protože nám dal na frak, ne protože střílí lidi. Nejde o to, kolik člověk zabije lidí. Jde o to, jestli vyhrává."
Howard si nemohl odpustit menší úsměv. "Odkdy jste takový filozof, Julio?"
"Budu se ženit a narodí se mi dítě. To už člověk začne zamýšlet."
"No, tak jděte domů a postarejte se o svou nastávající. Budete tam užitečnější."
Z Howardova počítače se ozvalo pípnutí. Spěšná zpráva.
"Slyším," řekl Howard.
"Subjekt A-l lokalizován," ozvalo se z počítače.
Howard se k němu natáhl. Hergot! Mají ho!
Hlavně aby se tam dostali včas. Ať je kdekoli.

DRUHÁ ČÁST

ZÁKLADNA, ÚHEL, PÁKA

20 KAPITOLA

*****

SOBOTA, 9. DUBNA OLD KENT ROAD, LONDÝN, ANGLIE

Peel se díval na Bascomb-Coombse a znovu netušil, co ten člověk dělá. Ale vědec se rád poslouchal, takže Peelovi poskytoval menší komentář.
"Tak a jedeme. Zadáme heslo, co jsme sebrali hlídačům... a jsme tam. Za

chvíli dorazíme k vnitřním dveřím, a i ty bez sebemenších potíží otevřeme."

Ťukal do klávesnice, prsty mu po ní tančily jako skřítkové. Pobroukával si a téměř neznatelně se usmíval.

"Blbci ubohý. Přestavěli svoje zátarasy a zdvojnásobili jejich sílu i výšku, ale jak vidíte, není jim to k ničemu. Pořád tam musí být ten průchod, a když má člověk správný klíč, je jedno, jak úzká je branka, nikdo ho nezastaví. Voila!"

Otočil se od monitoru, na němž se to hemžilo čarami, čísly a písmeny, jimž Peel nerozuměl. Jak silná je vaše touha po moci, Terranci?"

"Prosím?"

Bascomb-Coombs ukázal na klávesnici. "Pojďte sem a stiskněte tuhle klávesu, na pár milisekund se stanete nejmocnějším mužem planety. Budete mít nad světem větší moc než kdokoli jiný."

Peel z něj nespouštěl oči, ale ani se nepohnul.

"Aha, vy váháte. Určitě znáte to rčení ‚Čím větší moc, tím větší zodpovědnost', že?"

"To řekl Churchill?"

Vědec se usmál. "Ve skutečnosti je to z komiksu. Vážně to nechcete zkusit?"

Peel zavrtěl hlavou.

"No dobře. Vzhůru do boje." Rozvážně stiskl klávesu. "Dáme té sebrance náměť k zamyšlení."

*****

SOBOTA, 9. DUBNA MI-6, LONDÝN, ANGLIE

"Velitel Michaels?"

Michaels zvedl oči od svého stolu. Muže, který stál proti němu, nepoznal, byl to jen další z těch mladých a upravených lidí v obleku a kravatě, jimiž se to tu hemžilo. Klidně to mohl být agent FBI, jen měl kvalitnější oblek. "Ano?"

"Tohle vám posílá ředitel Hamilton."

Podal mu stříbrnou destičku o velikosti čtvrtdolaru. "Mohl byste se mi sem otisknout?" Natáhl k němu přístroj na otisky prstů. Michaels přitlačil pravý palec na malý šedý panel na přístroji. Posel se podíval na displej a výsledek ho očividně potěšil. "Děkuji, pane."

Michaels se podíval na ten malý počítačový disk. Když se člověk obává, že někdo napadne jeho počítačový systém, a nevěří elektronické ochraně, existují metody, jak se proti tomu bránit. Nejjednodušší metoda spočívá v tom, že odpojí počítač od veškerých kontaktů s dalšími stroji, vytáhne ze zástrček všechny spojovací dráty. Když je počítač odpojený ať z pevných, či optických linek od všech ostatních počítačů v místní nebo externí síti, je v bezpečí.

Když nemáte žádná okna ani dveře, nikdo se vám nevloupá do domu.

Je ovšem pravda, že vy se ven taky nedostanete, a v tom je právě ten problém.

Když se tedy izolujete, přijímáte nová data jen z bezpečných a prověřených disků. A pokud se potřebujete napojit na další počítač, pošlete k němu disk prostřednictvím nějakého posla. Je to pomalé a nemotorné, ale bezpečné.

Michaels zasunul disk do čtecího zařízení a prohlédl ho protivirovým programem. Ačkoli ten disk měl být v pořádku, Michaels to raději vždy překontroloval, bez výjimky.

Jeho program - nejlepší antivirový software, jakým MI-6 disponovala - poslušně hlásil, že ten disk o velikosti mince je čistý a neobsahuje žádné viry ani nežádoucí řetězce.

Michaels se podíval na disk. Na několika frontách se situace lepšila. Letištní rezervační a kontrolní počítače byly znovu relativně v pořádku a bez větších potíží fungovaly. To byla ta dobrá zpráva.

Špatnou zprávou bylo, že se jim nepodařilo vystopovat příčinu celého problému. Jejich pátrání vždy skončilo u několika ochranných zdí a nástrah.

"Dobré odpoledne, Alexi."

Zvedl oči a uviděl Angelu. Měla na sobě zelené tričko, oprané a trochu těsné džíny a na nohou tenisky. Jeho překvapení z jejího oděvu muselo být očividné. Usmála se a řekla: "Normální sobota."

"Aha."

"Něco nového?"

"Bohužel ne. Jen jsem si prohlížel ten disk, co mi poslal tvůj šéf. Letiště už zase fungují."

Došla k němu a naklonila se mu přes rameno.

Cítil, jak se mu o záda otřela pravým ňadrem.

Normální sobota zjevně znamenala, že doma zůstala i podprsenka.

Pane jo.

Rychle se narovnala. "Konečně dobrá zpráva."

Mladík, jenž mu donesl disk, vešel do kanceláře, ne sice v běhu, ale téměř. "Veliteli, ředitel Hamilton by si s vámi rád promluvil. S vámi taky, Cooperová."

"Nějaký problém?"

"To nemohu říct, pane."

Takže problém.

*****

SOBOTA, 9. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

Lord Goswell seděl ve své pracovně, popíjel gin s tonikem a díval se francouzským oknem ven. Znovu to vypadalo na déšť. Možná naprší tolik, že se ti zatracení zajíci utopí, když už je nezlikvidoval(c) jeho střílení. Možná by měl raději dříve než později podstoupit další operaci očí.

Slyšel, jak jedna ze služek hlasitě nadává v hale. Usmál se a znovu se napil. Vytáhl z kapsy hodinky a podíval se na ně.

"Copak se děje, Applewhite?"

Sluha vešel do pokoje, na tváři omluvný výraz. "Omlouvám se za to vyrušení, milorde. Služka s kuchařkou se neovládly."

"A proč?"

"Zdá se, že přestala fungovat televize. A telefony jsou rovněž hluché."

"Opravdu?"

"Ano, milorde. Taktéž nelze naladit většinu rozhlasových stanic ani na domácích přijímačích, ani ve vozech."

"Ale to by bylo nemilé, že? Myslíte, že na nás Rusové svrhli nějakou bombu?"

"To si nemyslím, milorde."

"No, nepochybuji, že vláda Jeho Veličenstva se o ten problém postará, ať už se jedná o cokoli."

"Ano, milorde."

Applewhite se vrátil uklidnit služku a kuchařku a Goswell chřestil kostkami ledu ve své sklence. Ten vědec se v počítačích opravdu vyzná, to se mu musí nechat. Nejen že letištní systémy znovu spadly, ale pořádnou ránu dostaly i celosvětové komunikace a kontrole se vymkla většina družic. Televizní a rozhlasové signály závislé na družicové síti byly přerušeny, telefonní operace jakbysmet. To je pane zásah. A je jisté, že operace, probíhající na území Spojeného království, budou obnoveny mnohem rychleji než ve zbytku světa, pokud jsou výpočty Bascomb-Coombse správné - a prozatím tomu tak vždycky bylo. Je to génius.

Škoda že bude muset zemřít. Dobrého pomocníka aby člověk pohledal.

21 KAPITOLA

*****

SOBOTA, 9. DUBNA VE VZDUCHU NAD POBŘEŽÍM VIRGINIE

Ozbrojená složka Net Force nasedla na jeden ze starých přestavěných Boeingu 747 a zamířila do Anglie. John Howard seděl na palubě a litoval, že to není nadzvukový letoun. Čím dříve se do Anglie dostanou, tím lépe. Stejně tak mohl litovat, že nemá přístroj pro cestování v čase, aby se tam mohl dostat už včera. Vládní úřady byly hýčkány nejrůznějšími pamlsky asi tak často jako chovanci ústavu pro zhubnutí. Když byla Net Force založena, Kongres zrovna procházel obdobím utahování opasků. Ale mohlo to být i horší. Mohli dostat některý z vrtulových letounů DC-3, jež DEA zkonfiskovala překupníkům drog.

Chtěl Ružjoa dostat hned teď, ale aspoň už byli na cestě. Až dorazí na místo, bude muset s Brity prodiskutovat další postup, už však došlo k dohodě s vládou Jeho Veličenstva, navíc v Anglii je i Alex Michaels, což nemůže být na škodu. Howard si neuměl představit, že by jim Britové chtěli vynadat za to, že dopadnou ruského vraha. U nich trest smrti neexistuje, a kdyby se postupovalo formálním procesem vydávání

vězňů, byl by to problém. Mnohé země byly na koni jen proto, že odmítly vydat uprchlé trestance vládě Spojených států, dokud se jim nedostalo záruky, že Američané ty zmetky neusmaží na elektrickém křesle.

K tomu teď nedojde. V záznamech královského soudnictví nebude o tomto zabijákovi ani řádka. Jestli se Howardovi nepodaří dostat ho před americkou justici, pak to bude určitě jen proto, že ten muž unikl pozemské spravedlnosti.

Nelze přece zabít členy Net Force, a beztrestně unikat. To Howard nedopustí.

Měl na sobě cestovní, nikoli bojové oblečení, ale na volném sedadle vedle něho ležela menší taška s vybavením. Howard se jí začal probírat. Když letěl do akce, kontroloval své věci poměrně často, ačkoli nebylo pravděpodobné, že by se jejich stav nějak změnil od chvíle, kdy je před pěti minutami kontroloval naposledy. Mohla za to nervozita, ale s tím se už dávno smířil, takže ho to netrápilo. Je lepší mít jistotu než později litovat.

Rozhlédl se a všiml si, že Julio míří k prázdné toaletě. Dobře. Nelíbilo by se mu, co Howard provedl se svým talismanem, aspoň ne hned.

Howard vytáhl předmět z kufříku a podíval se na něj. Mít za talisman pistoli nebylo úplně obvyklé. Ale tenhle starý revolver Smith&Wesson ráže .357 model 66 z nerezové oceli se v mnohém lišil od taktických pistolí H&K, jaké si s sebou vezl zbytek skupiny. Nosil tuto zbraň už dlouhá léta, nikdy ji ničím nevylepšil, snad kromě několika drobnějších oprav u zbrojíře. Byla to Šestiranná pistole s kovovými mířidly, bez jakýchkoli ozdob. Howardovi vyhovovala, nosil ji u boku pokaždé, když vyrazil do boje. Podobně jako ta zděděná puška Thompson i tenhle kus vyzařoval nějakou zvláštní energii. Howard nebyl moc pověrčivý, nevyhýbal se černým kočkám, nebál se žebříků a zrcadel, ale věřil, že tenhle smith je kouzelný. Zčásti to bylo proto, že se tomu revolveru dalo věřit, šlo o spolehlivou a funkční zbraň, nic příliš složitého se v ní nemohlo pokazit. Nebyl sice žádný odpůrce techniky ani automatizace, ale když došlo na zbraně, vždy zastával názor, že čím jednodušší, tím lepší. Elitní oddíly armády námořnictva, Rangers, SEALs, zelené barety a další, měly všechny možné počítačově vylepšené osobní zbraně. Například karabiny s kamerami, takže jste mohli namířit za roh a vystřelit, aniž by vás kdokoli viděl; zbraně se zabudovanými navaděči, lasery a granátomety, všechno v jednom za přišernou cenu, a mohl by to mít i on, ale Howardův útočný tým měl prosté - ale nejlepší - automatické pušky

ráže 9 mm. Když jste zmáčkli spoušť, udělalo to rámus. Když vám došla munice, mohli jste si ji kdekoli na světě dokoupit, protože šlo o nejběžnější vojenskou zbraň, a Howard navíc zastával názor, že zasažení terče závisí

hlavně na umění střelce. Jistě, používali bezpečnostní neprůstřelné obleky se spoustou počítačového vybavení, včetně vysílaček a zobrazování na štít helmy, GPS a podobně, ale když to všechno selhalo, mohli aspoň vystřelit z pušky. Howard se nikdy nestyděl přiznat, že mu tyhle prosté mechanické zbraně vyhovují mnohem víc.

Takže když si prohlédl svůj spolehlivý šestiranný revolver, který měl místo obyčejných mířidel zaměřovací dalekohled Tasco Optima 2000, připadalo mu to spojení poněkud nepatřičné. A po všech těch letech, kdy kroutil hlavou a opovržlivě se vyjadřoval o pistolích z polymerů, by se tato novinka na jeho zbrani mohla jevit všem, kdo ho znali, jako zářný příklad jeho pokrytectví.

Ale ten dalekohled nebyl tak složitý. Bylo to vlastně jen malé, plastikové okýnko zvednuté o tři centimetry před červenou diodou, jež na ně promítala červenou tečku. Pokud mířidla nezakrýval bezpečnostní uzávěr, zůstávala neustále zapnutá, baterie měla vydržet celkem dlouho. Přístroj se vypínal tak, že jste ho překryli uzávěrem, a maličký počítač uvnitř ho uspal. Ani jeho použití nebylo složité: odstranili jste uzávěr, zvedli pistoli s oběma očima otevřenýma a před vámi se objevila ta červená tečka. Ať jste ji umístili kamkoli - jakmile jste zamířili - vždy označovala, kam kulka dopadne, bez ohledu na účinky gravitace a podobně. Samozřejmě za předpokladu, že jste zbraní při výstřelu moc netrhli. A na rozdíl od laseru nevycházel z tohoto dalekohledu žádný paprsek, který by nepřítel zahlédl a podle něhož by se mohl zorientovat - tu tečku nebylo zepředu vidět, a pokud ano, byla prakticky neobjevitelná.

Celý přístroj vážil tolik co jeden náboj, velikost celé zbraně se tím moc nezvýšila a mířilo se s ním mnohem snáz. Podle různých svědectví byl prý i relativně nezničitelný. Ačkoli Howard zatím brýle ke čtení nepotřeboval, přední mušku na pistoli viděl posledních pár měsíců trochu rozmazaně. Když mu správce střelnice ukázal tuhle hračku na jedné z pistolí, vyzkoušel ji vlastně jen tak z legrace.

A hned napoprvé nastřílel o patnáct procent lepší výsledek.

Když člověk zničehonic zlepší výkon při střelbě z pistole o patnáct procent, je to důvod k zamyšlení. Po několika dalších výstřelech dosáhl výsledku ještě lepšího.

Nejprve se to snažil ignorovat. Ale při dalších návštěvách střelnice tu věc znovu vyzkoušel. Zbrojíř mu řekl, že by mohl sundat zadní mířidla, obrousit přední, vše uhladit, místo původních mířidel namontovat elektronická a že by s tím mohl být hotov za pár dní. Ježíši Kriste, řekl, ať se prý pan plukovník neurazí, ale na malou vzdálenost mířit stejně nepotřebuje, a na víc jak šest až osm metrů se díky té tečce stane z pana plukovníka lepší střelec. Tak proč ne?

Howard neodpověděl, ale věděl, že hlavní důvod jeho váhání leží někde jinde.

Julio mu to pořádně osladí.

Trvalo to přibližně měsíc, ale jakmile se vydal tímhle směrem, nemohl zpátky, čísla hovořila jednoznačně. Když použil tahle mířidla, byl se stejnou zbraní a stejnou municí přesnější i rychlejší. Takže bylo ujednáno, nechal ten výkřik techniky namontovat na svou zbraň, jejíž základní podoba sahala až někam k prvním modelům Samuela Colta z třicátých let devatenáctého století. Ani dvojčinný revolver nebyl žádnou novinkou. Ten se objevil v modelech Roberta Adamse se samočinným natahováním, a to pouhých šestnáct osmnáct let před prvními revolvery Sama Colta. Spojením smithe s dalekohledem vznikl zajímavý exemplář, v němž se snoubila technologie sedmnáctého století s technologií století jedenadvacátého.

A o tomto spojení se Howardovi nechtělo před seržantem moc mluvit, aspoň ne hned. Až k tomu dojde, možná bude situace tak vyhrocená, že nebude na nějaké vysvětlování čas.

Zvedl oči a všiml si, že Julio se vrací dopředu. Rychle zasunul revolver

zpět do tašky. V tutéž chvíli k němu z druhé strany přistoupil jeden ze členů posádky letadla, navigátor. "Pane plukovníku?"

Howard se na něj podíval. "Ano?"

"Máme tu, hm, nějaký problém, pane."

*****

SOBOTA, 9. DUBNA JOHANNESBURG, JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

Nový vysokorychlostní vlak z Pretorie do Johannesburgu se šesti sty čtyřiceti sedmi pasažéry na palubě proletěl nádražím v Tembise, kde měl zastavit, rychlostí skoro 140 kilometrů v hodině. Strojvůdce pře-

pnul řízení na manuální, odstavil počítač, zapnul brzdy, a vlak začal zpomalovat. Bývalo by to bylo v pořádku-

- nebýt druhého osobního vlaku, který čekal jižně od Tembisy, ačkoli měl být už deset minut před nimi a ujíždět dál.

Když první vlak narazil do zadních vagónů stojícího vlaku, pohyboval se rychlostí kolem devadesáti kilometrů.

Oba vlaky se do sebe zaklesly, více než ze dvou třetin opustily koleje a rozletěly se jako hračky, které odhodilo vzteklé dítě.

Polovina lidí v zadním vagónu byla na místě mrtvá. Další zemřeli, když vyletěli z vagónů a dopadli na zem.

Několik z nich zabily spadlé dráty vysokého napětí.

Strojvůdce jedoucího vlaku setrval na svém místě a zemřel tam spolu s desítkami panikařících cestujících. Jeho poslední slova, zaznamenaná černou skříňkou, byla: "Do prdele!"

Oheň způsobený jiskrami po nárazu nebo možná elektřinou zachvátil vnitřek jednoho z vagónů stojícího vlaku. Celé místo nehody zahalil hustý černý dým.

Odhady o počtech obětí byly jen velmi přibližné, ale číslo neklesalo pod dvě stě. Při převozu do nemocnic nebo v nich jistě přibudou další.

Nikoho nenapadlo dát pozor na třetí rychlovlak, který měl dorazit za deset minut. A to byla chyba. Strojvůdce tohoto vlaku se zamračil, když si uvědomil, že veškeré spojení je přerušeno a jeho vlak se blíží do nádraží příliš rychle.

V okamžiku, kdy vyřadil počítač a začal vlak ovládat ručně, bylo už pozdě.

Jeho poslední slova zůstala tajemstvím, protože náraz byl tak silný, že při něm došlo i ke zničení černé skříňky, z níž zbyla jen ohořelá schránka.

*****

SOBOTA, 9. DUBNA KONA, HAVAJ

Světla zhasla právě v okamžiku, kdy velký letoun L10-11C3 z Japonska nalétával za tropického deště na přistání v Koně. Pilot zazmatkoval, a těžký letoun dosedl na zem tak tvrdě, že se ulomil levý zadní přistávací podvozek. Letoun se převážil dozadu, otočil se a bokem klouzal po ranveji, přímo k letounu MD-80 Havajských aerolinií, který čekal

na povolení odletět na krátký let na Maui. Z menšího letadla vytrysklo hořící palivo, zapálilo je a došlo k výbuchu, jenž zapálil i větší letoun. Následovala příšerná exploze. Turisty, kteří čekali v letištní hale, zabily úlomky hliníku létající vzduchem jako střepiny granátu a nemající slitování s ničím, co jim stálo v cestě.

Části velkého letounu a lidských těl dopadaly k zemi v okruhu téměř jednoho kilometru.

Při srážce zahynulo čtyři sta osmdesát osob, čtrnáct jich zahynulo v budově terminálu a v jejím okolí a šestačtyřicet dalších utrpělo vážná zranění.

*****

SOBOTA, 9. DUBNA PERTH, AUSTRÁLIE

Když následkem výpadku elektrického proudu přestaly fungovat záložní generátory v nemocnici Dundee Memorial, zahynulo i přes nadlidské úsilí zdejších zaměstnanců osmnáct pacientů s obrnou, kteří byli zcela závislí na dýchacích přístrojích. Situace byla o to vážnější, že v nastalé tmě nalezli některé zemřelé až o hodinu později.

*****

SOBOTA, 9. DUBNA MI-6, LONDÝN, ANGLIE

"Panebože," vzdychl Alex Michaels. "On vraždí lidi." Záběry ze srážky vlaků v Jihoafrické republice získali z bezpečnostní kamery na nádraží v Tembise. Leteckou havárii natočil na video jeden turista, který čekal na cestujícího z velkého japonského letadla. Hlášení o mrtvých v Austrálii bylo jen zvukové, bez obrazu. Taky dobře, pomyslel si Michaels. Představa, že by se díval, jak umírá skoro dvacet lidí, kteří se nemohou nadechnout, byla nad jeho síly. Ti, kdo přišli o život při srážce vlaku nebo havárii letadel, měli aspoň rychlou smrt. "Ano," přikývla Cooperová. "Obešel desítku velkých systémů.

Nechápu, jak se mu to mohlo povést."

Michaels taky ne, ale napodobováním pštrosa a strkáním hlavy do písku ve snaze problém nevidět člověk nic nevyřeší. Spoje, doprava i dopravní signalizace byly vyřazeny. Co je to za člověka? Jak mohl způsobit tolik věcí po celém světě zároveň?

Seděli v kanceláři, již jim poskytla MI-6, celou budovu kolem nich zachvátila horečná činnost. Otočil se k Toni. "Musíme si promluvit s lidmi u nás."

"To budeme potřebovat poštovního holuba," namítla Toni. "Pozemní linky fungující přes podmořský kabel jsou přetížené a všechno, co využívá služeb komunikačních družic, je vzhůru nohama."

"To je k nevíře. Podařilo se mu uzavřít prakticky všechno, co se napojuje na větší počítačovou síť. Má neuvěřitelnou moc," řekla Cooperová.

To byla pravda pravdoucí. Jenže proč to ten člověk dělá? Čeho tím chce dosáhnout? Je to terorista? Michaels věděl, že musí něco udělat. Ale co? Co můžete dělat, když všechny přístroje, s nimiž obvykle pracujete, nefungují?

Radši vymysli něco nového, Alexi, než tenhle člověk zničí celou planetu. Možná už to udělal. Nemáš přístup k pořádným informacím, tak jak bys to mohl vědět?

"Tyhle záběry a hlášení jsme dostali z našich zastíněných a zesílených linek," řekla Cooperová. "Zkusíme přes ně získat co nejvíc dat. Půjdu se zeptat, jestli by nebylo možné jednu z nich uvolnit, abyste se spojili s vaším úřadem ve Státech."

Odešla a Michaels upíral oči na desku stolu. "Musíme něco udělat," řekl.

"Já vím."

Jenže co?

22 KAPITOLA

*****

SOBOTA, 6. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Ružjo stál před poštou nedaleko Westminsterského opatství. Vnímal ruch kolem sebe. Zdálo se, že došlo k velkému výpadku počítačů a elektrické energie. Když vypadla elektřina, zrovna si kupoval známky, takže přístroj zhasl a spolykal mu mince. Vyšel z budovy a zjistil, že nefunguje dopravní

signalizace a ve vzduchu je cítit nervozita. Na křižovatky začínali přijíždět policisté a řídili dopravu. Poslouchal útržky hovoru kolemjdoucích, pochytával, co se to děje, a přemýšlel o tom. Nevyvedlo ho to však z míry natolik, aby si nevšiml muže, který se k němu blížil zleva, z protějšího chodníku Victoria Street zcela zaplněné vozy.

Nebylo pochyb, že ten muž míří k němu. Byl to mladý muž atletické postavy, usmíval se; to ale nic neznamenalo, Ružjo se též usmíval na některé lidi, jež pak zabil. Byl to odzbrojující, široký úsměv zahánějící obavy. Jak nebezpečný je člověk, který se na vás usmívá?

Ružjo věděl, že takový člověk může být smrtelně nebezpečný. Ale platí to i o tomhle?

Ačkoli měl na sobě obyčejnou koženou bundu a džíny, pohyboval se jako voják. Z jeho kroku bylo cítit něco vojenského. Ružjo nepochyboval, že tento mladík strávil určitý čas v uniformě. Nebo mu záda rovná nějaký korzet.

Ružjo zvažoval své možnosti.

Co má udělat? Utéct? Nebo zůstat?

Rozhlédl se. Nikdo jiný ho nesledoval, aspoň si toho nevšiml. Kdyby šlo jen o toho jednoho, co to může znamenat? Usmívající se muž neměl žádnou zbraň, a ačkoli mohl mít nějakou pistoli schovanou v kožené bundě, ruce mu visely volně podél těla, žádnou zbraň se nechystal vytasit.

Ružjo nebyl ozbrojen, měl jen menší kapesní nožík, tedy nijak skvělou zbraň. Sice by tím nožem dokázal v případě nutnosti zabít, ale kdyby situace dospěla tak daleko, bylo by zle.

Pokud ho obklíčil tým, který ho má zajmout nebo zlikvidovat, a jde o tým tak kvalitní, že z něj vidí jen toho usmívajícího se muže, jenž už přešel skoro celou ulici, Ružjo věděl, že už je prakticky zajatý nebo mrtvý. Ostatní členové týmu určitě visí očima na usmívajícím se muži, a jeho jediné gesto celou hru ukončí.

Ružjo zasunul pravou ruku do kapsy u kalhot a nahmatal ten nožík. Měl třípalcovou čepel, již dokázal otevřít palcem stejně rychle jako vystřelovací nůž. Ale i tak, pokud ho zaměřili a on vytáhne z kapsy ruku s nožem, bude nejspíš po smrti dřív, než ho stihne otevřít. Jestliže na něj míří střelec nějakého týmu, má na mušce jeho hlavu - zasažení centrální nervové soustavy je jedinou stoprocentní jistotou okamžitého konce. Kulka z pušky, která proletí mozkem, většinou ukončí úplně všechno.

Míří mu na hlavu něčí puška? Nemá na temeni nebo v týle červenou laserovou tečku?

Znovu se rozhlédl, ale střelce neviděl. A také si nevšiml, že by mu ostatní věnovali nějakou nedbalou pozornost. Kde asi jsou? Zestárl už do té míry, že ztratil schopnost poznat, zda si ho vyčíhala smrt? Nebo je ten člověk v kožené bundě sám?

I když byl připraven odejít, pokud ho porazí lepší hráči, než je on sám, tento vývoj situace se mu nelíbil. Nečekal, že ho najdou takhle snadno a rychle. Myslel si, že než skončí, ukáže všem, co dovede. Snad

už byl dlouho mimo obor, příliš toho zapomněl, možná je tohle jeho poslední vystoupení.

Usmívající se muž přešel ulici a zastavil se tři metry od něho, daleko z dosahu nože.

"Pane Ružjo," řekl muž. Nešlo o otázku. Pravou rukou zajel k okraji bundy na boku. Určitě tam má zbraň, nůž nebo pistoli.

"Ano." Proč zapírat. Tohoto člověka by neoklamaly protesty, že si ho s někým plete. Kdyby nůž vytáhl a otevřel ho, bylo by po zápase. Ružjo by dokázal překonat pět šest metrů a bodnout muže, který se snaží vytáhnout pistoli ze zapnutého pouzdra, dříve než jeho protivník vytáhne zbraň. To nebylo nic tak těžkého. Dokáže to každý dobrý bojovník. Jde jen o rychlost reakce. Ale s nožem v kapse je to něco jiného. Snad by to stihl, ale možná také ne. Nejspíš by vzal svého vraha s sebou, to přinejmenším. Kdyby se však v

autě nebo na střeše nějaké budovy skrýval nějaký zkušený střelec? V tom případě by skončil každý zbrklý pohyb tak, že by Ružjo dopadl čelem na beton, nejspíš mrtev ještě dřív, než by se dotkl země. Byl by to rychlý a neúprosný konec. Až ho lákalo to zažít.

"Dobrý den, pane. Jsem desátník Huard. Major Terrance Peel vás pozdravuje a ptá se, zda byste neměl dnes večer čas."

Peel? Jak ví, že Ružjo je v Londýně? A co může chtít?

Mladík podal Ružjoovi vizitku s adresou.

"Vyhovuje vám to kolem sedmé?" zeptal se Huard.

Ružjo přikývl.

"Budete chtít, aby vám někdo ukázal cestu nebo pro vás přijel?"

"Ne."

"Dobrá. Zatím tedy na shledanou."

Huard se usmál, otočil se a šel pryč. Ružjo se za ním díval, dokud mu nezmizel z očí. Nikdo další se k němu nepřidal. Měl lepší pocit z toho, že Huard byl sám. Ale přesto si ho měl všimnout dříve.

Ružjo se podíval na vizitku. Peel. To jsou věci. Seznámil se s ním před téměř dvěma lety. Major trénoval pro Plechanova jednu z paravojenských skupin, když ho vyhodili z britské armády za... Za co vlastně? Za umučení zajatého člena IRA, že? Co asi dělá teď? A jak se dozvěděl, že Ružjo je tady? Na tomhle rohu, v tuhle dobu? Určitě na něj pověsil své muže. A proč?

A jak je možné, že si Ružjo nevšiml, že ho někdo sleduje?

Zasunul vizitku do kapsy, adresu už si zapamatoval. Prostě tam půjde a zjistí to.

*****

SOBOTA, 9. DUBNA KDESI V INDII ZA BRITSKÉ NADVLÁDY

Tentokrát Jay nešel sám. Vzal s sebou jednoho domorodého průvodce, aby dával pozor. Ve skutečnosti šlo o program pro detekci pohybu, jenž by poznal, kdyby se kdokoli - nebo cokoli - dostal do jeho scénáře bez pozvání, a varoval ho včas, aby stihl zvednout pušku. Aspoň doufal, že by ho včas varoval. Dát tomu programu podobu domorodého průvodce v turbanu nemohlo škodit. Nebyla to jediná změna scénáře. Už například nenesl starou dvouhlavňovou pušku na slony, s níž si dal nějaký viktoriánský puškař v Anglii tolik práce. Teď měl na rameni zavěšenou brokovnici. A ne jen tak ledajakou brokovnici, ale jihoafrickou automatickou pušku s krátkou hlavní, do zásobníku se vešlo dvakrát dvanáct nábojů plus jeden v komoře. Kdyby se před ním cokoli pohnulo, stačilo jen zamířit a začít mačkat spoušť, čímž by spustil burácející spršku kulek, které by zničily vše, co by jim stálo v cestě. Žádný živý tvor nedokáže spolykat tolik olova a pokračovat v útoku. Puška ho tížila, ale byla to příjemná zátěž.

"Dávej dobrý pozor," řekl Jay.

"Ano, sáhibe."

Jay se sklonil a podíval se na zem, využíval nové dovednosti, které se naučil od Sajiho v horách a v poušti Nového Mexika. Hledal stopy a pátral po tom, co vidět není, stejně jako po tom, co vidět je. Věděl, že tygr tudy projít musel, protože zvrácená logika VR vylučovala, aby tudy prošel. A jelikož si tohle uvědomoval, mohl doufat, že ho vystopuje. Takhle hustým porostem nelze projít bez jediné stopy.

Do tváře se mu opíralo horko z džungle, připomínalo mu poslední vydechnutí člověka, nedalo se před ním nikam schovat. Jayovi se z něj dělalo nevolno, ale snažil se je ignorovat. Mohl si vytvořit příjemnější scénář, například lyžařský areál v Alpách nebo slunnou pláž v Malibu s křikem racků a poloobnaženými hvězdičkami, ale tygr ho napadl tady, takže musí podruhé vstoupit do téhle virtuální řeky. Kdyby to neudělal, znamenalo by to, že má pořád strach. A kdo se bojí, nesmí

na síť, kde je příliš mnoho nastražených scénářů, příliš mnoho džunglí, než aby se jim člověk mohl všem vyhnout.

Strach v jeho ústech měl přímo odpornou příchuť. Potil se, třásl, měl pocit, že se při každém druhém nádechu zajíká. Kdysi býval Super Jayem, byl rychlejší než vystřelená kulka a silnější než lokomotiva, dokázal se vysmát naprosto všem nebezpečím číhajícím v temných zákoutích sítě. Ale to už neplatí. Obrovská tygří tlapa mu tuto nezranitelnost vzala. Ukázala Jayovi temnotu na konci cesty. Temnotu, kam dojde jednou každý, věděl o ní už dávno, ale ve skutečnosti tomu nevěřil.

I to se změnilo.

A proto toho tygra nenáviděl. Za to, že se kvůli němu bojí. Tygr ho donutil si uvědomit, co všichni vědí, ale o čem nikdo nemluví. Jay nevěřil v dobrotivého boha, který na něj čeká u perleťové brány jakéhosi mystického nebe; nevěřil v něj o nic víc než v nenávistného vládce pekel. Věřil sám v sebe, ve své vlastní schopnosti, a tuhle víru mu tygr vzal. Sajiho vyprávění o buddhismu mu pomohlo, a on cítil, že ho tohle náboženství přitahuje právě svou pragmatičností a tím, že vychází z pozemské skutečnosti, jeho strach však vymazat nedokázalo.

Všiml si stopy na zemi, lehkého otisku na vrstvě starých listů, které již dávno setlely v humus. Podíval se na průvodce, jenž neustále sledoval džungli, pak se vrátil ke stopě. Na tak velkého tygra to nebylo dost hluboké, ale šlo o jeho stopu, tím si byl jist. Tygr tudy prošel.

Což znamenalo, že tudy bude muset projít i Jay.

Vstal z podřepu. "Tak pojď, Mauglí. Tudy."

"Ano, sáhibe."

Zatím se mu dařilo scénář udržet. To nebylo málo.

Přemýšlel, jak asi dlouho udrží obraz, až se tygr objeví. Počítal, že moc dlouho ne.

Jay se zhluboka nadechl, upravil popruh na rameni a vykročil vpřed.

*****

SOBOTA, 9. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

Peel se usmál na Huarda. V jeho kanceláři, bývalém kostele, vypadal mladík trochu nepatřičně. Možná nebyl v kostele od dětství; ani Peel sám se však nemohl pochlubit mnoha návštěvami. Kromě svateb

a pohřbů členů svého praporu a kromě tohoto bývalého kostela nemohl říct, že by tam chodil nějak moc často.

"A jaký máte z toho člověka dojem?"

"No, nepřipadal mi moc obratný, pane. Víte, neviděl mě, dokud jsem se nezastavil přímo před ním, dokud jsem mu málem nestoupl na nohu, jen tam stál s rukou v kapse, jako by si dělal dobře. Řekl bych, že od doby, co odešel z Ruska, ztratil hodně svých schopností. Pokud někdy nějaké měl, pane."

Peel přikývl. "Máte ten záznam?"

"Ano, tady."

Huard mu podal datovou kuličku.

Peel ji zasunul do počítače a spustil ho. Nad Peelovým stolem se objevila holoprojekce. Obraz Ružjoa snímaný minikamerou umístěnou v Huardově pásku u kalhot byl obdivuhodně ostrý a neroztřesený. Aby ne, za to, kolik za ni zaplatili. Bývalý agent Spetsnaz stál na druhé straně ulice, jeho postavu blokovaly projíždějící vozy, a Huard vykročil směrem k němu.

"Dvojnásobné zvětšení," řekl Peel počítači.

Holoprojekce blikla a zdvojnásobila se. Ružjo stál na rohu ulice a díval se do neurčita. Ano, vypadal rozrušeně - ale copak?

"Zastavit. Vrátit o padesát rámečků, znovu pustit, trojnásobné zvětšení."

Huard stále setrvával v poměrně uvolněném postoji, ale teď se zamračil. "Pane?"

"Dívejte se, Huarde. Přiučíte se."

Obraz znovu zablikal a rozjel se, tentokrát viděli Ružjoa většího a z větší blízkosti. Teď. Když se obraz trochu zatřásl - to asi Huard sešel z chodníku - Ružjo obrátil zrak.

Peel se usmál. "Tady si vás všiml, desátníku."

"Prosim?"

"Uviděl vás přes ulici. A aniž by nějak výrazně otáčel hlavou, rozhlíží se kolem sebe. Hledá další protivníky."

Huard zavrtěl hlavou. "Nic nevidím, pane."

"Ne, jistěže ne. Normální velikost obrazu."

Obraz se změnil v okamžiku, kdy si Ružjo vsunul ruku do kapsy.

"V kapse má zbraň," řekl Peel. "Možná nůž nebo jednu z malých jihoamerických pistolí na řetízku."

"Jak to můžete vědět, pane?"

"Protože přesně to bych udělal já, kdybych si všiml, jak se ke mně blížíte přes ulici. Kdybyste udělal nějaký rychlý pohyb, podřízl by vás nebo by do vás vystřelil pár kulek, jakmile byste se k němu dostal."

"Byl jsem ozbrojen, pane."

"Huarde, tenhle člověk zabíjel lidi, když vy jste byl ještě na houbách. To, že jste si nevšiml, že vás zaznamenal a chystal se na vás, se dalo čekat. A kdybyste sáhl pro pistoli, myslím, že bychom teď spolu nemluvili."

Huard mu sice nevěřil, ale řekl: "Když myslíte, pane."

Peel se usmál. Mládí je tak nevděčné. Mladí si myslí, že budou žít věčně, a je až k nevíře, kolik z nich se opravdu dožije vysokého věku. Jestli Huard dřív nezemře, možná to jednou pochopí.

"To je všechno. Můžete jít."

"Rozkaz." Huard se postavil do pozoru, udělal čelem vzad a odešel.

"Celý záznam znovu."

Počítač poslechl a Peel se díval. Bavilo ho sledovat profesionála při práci. Těšil se, až Ružjoa znovu uvidí. Schopné odborníky aby člověk pohledal.

23 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 10. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Vzhledem k dramatičnosti situace neměla Toni moc volného času, ale dávno věděla, že když si nezacvičí, nebude moc výkonná. Musela upustit páru, a kdyby na jeden dva dny vynechala silat nebo aspoň nějaké delší cvičení, byla by nepoužitelná a nemyslelo by jí to. Takže když se jí nahromadila práce, když se svět začal řítit z kopce a neměla na cvičení čas, musela ho krást jinde. Někdy vynechala oběd, jindy večeři. Jindy zase spánek. Mohla vynechat jídlo nebo hodinu spánku a přesto fungovat, ale bez cvičení byla nevrlá a nespokojená. Dělala hloupé chyby, byla nepříjemná na lidi, nedokázala se soustředit ani přemýšlet.

A tak se dnes ráno rozhodla pro cvičení. Nebylo ještě ani pět hodin, a už byla vzhůru. Umyla si obličej a zavřela dveře do koupelny, aby neprobudila Alexe, oblékla se do tepláků a chystala se na cestu do hotelové tělocvičny. Čekala, že takhle brzy ráno to nebude nijak skvělé cvičení, ale rozhodně lepší něco než nic. Vstát před svítáním a jít se

potit do tělocvičny se jí zrovna dvakrát nechtělo, ale potřebovala to. Možná je to jistá závislost, ale je to jako s penězi v bance: dnešní vklad nemusí být tak velký, jak by třeba chtěla, ale aspoň bude mít později co vybrat, až to bude potřebovat. A podle dosavadního vývoje celé situace to potřebovat bude. Prý dovolená.

Po pravdě řečeno už se nemohla dočkat. V tělocvičně na ni má čekat Carl Stewart. Když za ním přišla do školy a vysvětlila mu, že kvůli práci bude muset vynechat jejich večerní tréninky, nabídl jí soukromé lekce, a ukázalo se, že je ranní ptáče.

Zasmála se. "Aha, jeden z těch, co pobíhají a otvírají všechna okna, zhluboka dýchají a s úsměvem vítají svítání?"

"To zase ne," bránil se. "Jsem jenom otrok svých biologických hodin. Jsem takový odjakživa. Vstávám ve čtyři, usínám v devět v deset, nic s tím nenaděl ám. Naučil jsem se toho využívat. Obvykle se snažím cvičit co nejvíc hned ráno. Když zbytek světa ještě spí, člověk toho stejně moc udělat nemůže."

"V tom případě bych byla moc ráda, kdybychom spolu trénovali."

"V hotelu máte kvalitní tělocvičnu," řekl. "Ušetřím ti cestu taxíkem do školy."

"Ale sobě ne."

"To je něco jiného. Mám auto a od místa, kde bydlím, to není tak daleko. Mám byt v Knightsbridge."

"Knightsbridge? Tam je celkem hezky, ne? Projížděli jsme kolem toho. Není to u Hyde Parku?"

Zarazil se. "Ano, rodiče zdědili nějaký majetek po mém dědečkovi z matčiny strany a mají podnik, který celkem vynáší."

Když kráčela po tiché prázdné chodbě do hotelové tělocvičny, musela se usmát. Než se jim zbláznily počítače, byla se na oblast jménem Knightsbridge podívat. Byty tam stály v přepočtu kolem půl milionu dolarů. Domy začínaly na třech milionech. Viděla i čtyřpokojový dvojdomek - sedm milionů. A o většinu nabídek už někdo projevil zájem.

Podnik Stewartovic rodiny nepochybně vynáší.

Carl už čekal v tělocvičně, což bylo samo o sobě velmi zvláštní, protože ke vstupu je prý třeba elektronická karta. Toni vsunula svou kartu do zámku a prošla těžkými skleněnými dveřmi. Kromě nich dvou v tělocvičně nikdo nebyl.

"Dobré ráno," řekl. Na tuto hodinu vypadal hodně čilý a veselý.

"Dobré."

Protahoval se a rozcvičoval a Toni se k němu připojila. V tělocvičně stálo několik posilovacích strojů, běhacích chodníků a trenažérů pádlování, a všechny měly připojení na virtuální realitu. Před zrcadlovou stěnou byl prostor pro aerobik, tři a půl na tři a půl metru. Nebyly tu žádné žíněnky, ale na zemi ležel silný koberec. K procvičování silatu pro dva lidi tu bylo místa až až.

O deset minut později už mohli začít. "Mohli bychom chvíli zkusit djuru?" navrhl Carl.

Přikývla. Svá cvičení začínala vždy takhle. Ty krátké cviky byly základem všeho ostatního. Skrývaly se v nich veškeré pohyby pro boj, stačilo jen vědět, kam se dívat.

Toni dlouho cvičila sekvence Bukti, osm základních a ztenčených djuru, a až později začala s cviky Serak. Před nedávnem ale začala přeskakovat k mateřskému umění. Bukti Negara se mnohde používalo jako určitá zkouška, zda student myslí své cvičení vážně. Jestliže po několika letech jednodušších cviků student stále váhal, mohl být seznámen se složitějšími a náročnějšími formami. Serak prý, aspoň podle legendy, vynalezl v Indonésii muž téhož jména. Serak nebo Sera, známý i jako Ba Pak - Moudrý - byl Javánec a skvělý bojovník, ačkoli měl jen jednu paži a dřevěnou nohu. Už sám fakt, že mohl vůbec normálně žít, byl obdivuhodný; skutečnost, že navíc vynalezl bojové umění, díky němuž se stal stejně dobrým nebo ještě lepším bojovníkem než ti, jimž žádné končetiny nechyběly, byla naprosto úžasná.

Po deseti minutách djuru se Carl zastavil. "Chceš zkusit i nějaké kombinace?"

Jistě."

Toni znovu nadchlo, že je Carl lepší než ona. Žádný z jejích útoků a

protiútoků nebyl úspěšný. Bez obtíží je zablokoval, vždy si zachovával rozvahu. Měla co dělat, aby jeho druhé a třetí sady protiúderu a kopů nenašly svůj cíl, zejména jeho pomalé údery vzhůru, které se snažily dostat mezi vrchní a spodní bloky. Povedlo se jí zabránit tomu, aby jí ublížil, ale jednou ji tvrdě udeřil do hrudi a jednou do brady. Nebolelo to, ale stačilo to, aby si uvědomila, že kdyby chtěl, může jí pořádně ublížit.

Bylo to skvělé. Přesně tohle potřebovala.

Pak ji učil své oblíbené shození. Stáli těsně proti sobě, Toni se klínem opírala o jeho stehno, on ji držel pravou rukou za zadek, zvedal ji, aby s ní mohl smýknout, a vtom si Toni všimla, že je z chodby

někdo sleduje. Neměla čas pořádně se podívat, protože Carl mezitím chvat dokončil, vzal ji za nohu a shodil na koberec, načež následovalo kopnutí a úder.

Když se zvedla, ten člověk už v chodbě nebyl. Možná to byl jen poslíček, co nesl někomu snídani.

Ještě?" zeptal se Carl.

"Ano." Usmála se. Tohle je fakticky skvělé.

Vykročila k němu a chtěla ho udeřit.

*****

Alex cítil v žaludku palčivou bolest, nepříjemný spalující pocit. Už ho znal a věděl, co to znamená: žárlivost. Díval se na ně, jak Toni a ten anglický učitel silatu cvičí v tělocvičně; viděl, jak se na sebe lepí, všiml si jeho ruky na jejím zadku. Jo, věděl, že je to součást cviku, natolik se v tom bojovém umění vyznal, ale když se rychle vracel do pokoje, nemohl na to zapomenout. Toni ho neviděla, a on nechtěl, aby věděla, že tam byl. Obyčejně touhle dobou spal, ale probudil se, když za sebou zavřela dveře, a už neusnul. A tak vstal, oblékl se a šel se podívat, jak cvičí. Možná by se mohl něco přiučit, říkal si. Jo, to tak. Naučil se, jak sahat na zadek.

Věděl, že je to hloupost. Nevadí mu ani tolik dlaň toho muže na Tonině zadku, ale spíš to, že jí se to tak líbí. Možná jde jen o silat, o možnost trénovat s někým tak dobrým, jako je Stewart. Možná. Ale nedokázal se zbavit nepříjemného pocitu: co když je za tím něco víc? Mezi ním a Toni to posledních pár týdnů nebylo zrovna nejlepší, vyčítala mu, že ji neposlal na ten úkol a tak podobně. Možná ji ten Angličan zajímá i víc než jen jako sparingpartner.

Jistě, říkala Alexovi, že ho miluje. Ale to mu říkala i bývalá žena. Její důvody k rozvodu se týkaly jeho práce, byl pořád pryč a neměl čas na ni ani na dceru, ale jednou ho milovala, a pak najednou ne. Možná ho nakonec i nenáviděla, když udeřil jejího nového přítele.

Došel do pokoje, odemkl a vešel dovnitř.

Tohle přece nepotřebuje, kdepak, ani trochu, stačí, že mu na hlavu padá svinstvo odjinud. Proč nemůže být život jednoduchý? Proč vždycky, když se zdá, že se nic neděje, se před člověkem objeví něco, co mu propíchne pneumatiku, a radostný výlet tak rychle skončí?

A proč to vždycky musí tolik prožívat?

Byl vychován tak, že muž si nemá na potkání vylívat srdce, fňukat a vyprávět o svých problémech. Jeho otec byl vojákem z povolání

a Michaels nikdy neviděl, že by plakal, ani když mu přejeli psa. Nikdy se svým synem nic do hloubky nerozebíral, nejhlubší debata se týkala toho, co si muž může a nemůže dovolit. Když dostaneš ránu, zakousni se a jdi dál. Nikdy nikomu nedej najevo, že jsi na kolenou. Když tě to zabíjí, usmívej se. Tím vyvedeš nepřítele z rovnováhy.

Jako vzdělaný muž, jenž byl vychováván ve společnosti, kde byly mužům dovoleny i jiné projevy citů než smích nebo zlost, neměl Michaels potřebu dusit to v sobě tak důsledně. Uvědomoval si, že není hřích něco cítit, ale návyky získané v dětství se nevytlácely snadno. Vědomí, že to rozum spraví,

neznamená, že se podaří zachovat se podle toho.

Jeho manželství nerozvrátila jen práce. Problémy s jeho bývalou ženou se týkaly právě i toho zažitého utajování emocí. A teď se zdálo, že má tentýž problém i s Toni.

Co s tím?

Zavrtěl hlavou. Teď se tím nesmí trápit. Má svou práci, nějaký magor s kouzelným počítačem zabíjí lidi a noří svět do zármutku. Musí se se svými problémy vyrovnat tak, jako to říkal samuraj Musaši: Když proti tobě stojí deset tisíc mužů, znič je jednoho po druhém - ty nejnebezpečnější jako první ze všech.

Aby však člověk pobil deset tisíc mužů, musel by být zatraceně rychlý, takže Michaels by neměl otálet. Jeho osobní život holt bude muset počkat.

Napsal Toni vzkaz a zavolal si taxík do MI-6.

24 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 10. DUBNA, WASHINGTON, D.C.

Bylo krásné slunné ráno bez větru, vynikající podmínky pro házení. Tyrone se podíval na hodinky. Deset hodin. Kde je Nadine? Měla se s ním sejít na hřišti v - aha, tamhle jde, u tělocvičny, s batohem přes rameno. Viděla ho, usmála se a zamávala.

"Nazdar, Tyrone!"

Taky zamával.

U branky na jižním konci hřiště trénovalo několik lidí, takže se Tyrone s Nadine přesunuli k severní brance a tam vytáhli své bumerangy. Tyrone vzal své čtyři nejoblíbenější, k tomu stopky a sáček s práškem. Nadine měla tři, měřič síly větru a stopky.

Její stopky vypadaly zvláštně. Byly analogové, kulaté, velké a stříbrné.

"Teda, kdes to vzala?"

"Táta to přivezl z cesty do Ruska," řekla. "Tímhle čudlíkem je zapneš i vypneš, velká ručička jsou vteřiny, malá minuty. Není to na baterky."

Podala mu je a Tyrone si je prohlížel.

"Na sluneční energii?" zeptal se, ačkoli to tak nevypadalo.

"Ne, na pérko. Vydrží několik hodin, pak je zase musíš natáhnout."

"Skvělý. Já mám takový rádio. Natáhneš ho a hraje asi hodinu, vůbec nepotřebuje baterky."

"Táta říká, že bysme ušetřili spoustu místa na baterky, kdyby se víc používaly natahovací přístroje nebo ty, co jsou založený na principu gravitace."

Jo, to je fakt."

Zahřáli se, protáhli a proklepali ramena a paže, což se Tyrone přiučil u starších házečů. Existovaly i speciální protahovací cviky na udržení ramen a zad v pružnosti. Na síti našel několik článků o výborných házečích, kteří si přetrhli šlachy, protože se neprotáhli a pak hodili moc silně, a z toho měl strach. Samozřejmě, mnozí z těch, co se takhle zranili, byli už staří - dvacátníci a třicátníci.

Nadine se připravovala na pár tréninkových hodů, Tyrone ji pozorně sledoval. Měla skvělou kondici - byla jí vidět žíla na bicepsu -a měla dokonalou metodu házení, opírala se do toho celým tělem, ne pouze rukou. Když člověk pozoruje někoho, kdo se ve svém oboru vyzná, může se hodně přiučit.

Házeli asi půl hodiny a už se dostávali do formy na lepší výkony, když si Tyrone všiml, že z druhé strany hřiště je pozorují tři nebo čtyři osoby stojící ve stínu stromu za plotem. Stalo se mu to při tréninku už několikrát a

obyčejně tomu nepřikládal větší důležitost. Kdyby totiž spustil bumerang z očí jen na jednu vteřinku, mohl by mu zmizet. Znal hodně lidí, co ztratili zářivě oranžový bumerang na čerstvě posekaném trávníku, prostě frr a bylo po něm. Někdy bumerang uletěl, jindy se schoval v trávě tak, že ho nebylo vidět. A jindy zkrátka zmizel. Tyrone sám jednou ztratil červený bumerang na golfovém hřišti, kde byla tráva vysoká asi půl centimetru. Šup, a bylo to.

Stačil jeden letmý pohled, aby mezi těmi osobami poznal Belladonnu Wrightovou.

Očima se vrátil k bumerangu, zjistil, že je od něj asi třicet metrů, a nespouštěl z něj oči, dokud ho nechytil. Sice se mu podařilo ho chytit, aniž by spadl, ale byl nervózní.

Ačkoli se ze všech sil snažil nedívat na Bellu, Nadine si toho všimla.

"Teda, teda. Zdá se, že ten starý oheň ještě úplně nevyhasl, co?"

"Cože?"

"Ty a ta slaďounká slečinka za plotem. Sice ses snažil předstírat, že ji moc neznáš, ale podle toho, co jsem slyšela, jste spolu strávili celkem kvalitní chvíle."

"No a co, i kdyby."

"Nic, nic, mě to nezajímá. Jen mě štve, že si z tebe střílí."

"Jak to myslíš?"

"Ale no tak, Tyrone, nedělej, že nerozumíš. Takovýhle krasotinky zacházej s klukama jako s toaletním papírem. Použijou je a spláchnou, protože tam, odkud vzali posledního, jich čeká ještě spousta. Ve frontě za ní stojí spousta dalších, líbaj hlínu, po který prošla, jen aby si ji prohlídli zdola."

"Vážně? A jak to tak víš?"

Nadine se dívala do země. "Sem tam něco zaslechnu."

"A Slyšelas i něco jinýho?"

"Hele, já se nechci hádat."

"Zatím to tak nevypadá."

Podívala se mu do očí a zamávala bumerangem. "Já jsem přišla trénovat. Máš zájem? Nebo chceš čekat, až Miss America mávne prstíkem, a ty se k ní rozběhneš?"

"Nikam nepoběžím. Abys věděla, tak rozchod s Bellou byl můj nápad." To sice nebyla tak úplně pravda, ale on vlastně tehdy zahájil rozhovor, který k tomu vedl. Řekl jí, že jestli má být jen jedním z čekatelů, nemá zájem. Nebo tak nějak.

"To je dobře. Budeš házet?"

Tyrone se podíval na Bellu a pak zpět na Nadine. "Jo, budu. Připrav si stopky, upíchnu ho nahoru na tak dlouho, že tu zcepeníš."

"Leda ve snu."

Usmála se na něj, on jí úsměv vrátil, ale stále přemýšlel o tom, co mu řekla. Co kdyby Bella ukázala prstem? Kdyby na něj zamávala a řekla mu, že chce, aby si sedl na pohovku vedle ní a líbal ji jako tenkrát, rozběhl by se k ní?

Kdepak. Ani náhodou.

To se lehko řekne, když věděl, že k tomu na sto procent nedojde. Ale kdyby přece jen, nechal by všeho a utíkal by za ní?

To nebyla snadná otázka. Tyronovi se moc nechtělo tím zabývat.

Připravil se k hodu. Tři kroky: jedna, dva, tři!

Bumerang vzlétl a jako pták stoupal k nebi. Měl před sebou dlouhý let, to Tyrone poznal. Tím snad zavře Nadine ústa, aby se přestala ptát, jestli sem přišel házet.

*****

NEDĚLE, 10. DUBNA KDESI NAD ATLANTIKEM

Ovládat velké letadlo ručně nebylo pro pilota Net Force žádným problémem, stejně jako přistát, pokud ovšem počasí v Londýně není tak špatné, aby k

lokalizaci letadla potřebovali rádiový maják. Palubní přístroje boeingu nebyly tím celosvětovým chaosem nijak ovlivněny. Jenže pokusit se přistát za silného provozu v Heathrow nebo Gatwicku bez jakékoli pomoci pozemních navigátorů, to byl zlý sen každého pilota.

"Ani za nic, pane," řekl na toto téma pilot Howardovi.

V Británii naštěstí existují vojenské základny, jež jsou alespoň co do letových operací neprodyšně izolované, tudíž by s tím velkým letadlem mohli na jedné z nich přistát, ale museli by poměrně dlouho čekat. Většina dosud funkčních základen k sobě navádí civilní letadla, jichž se ten chaos dotkl, případně umožňují vzlétat a přistávat těm nevojenským letounům, jež prostě létat musejí: jde o nemocniční letouny převážející orgány pro transplantace nebo nejrůznější speciály se státníky na palubě. Mohli by tedy přijít na řadu až po dlouhém čekání.

Nu co, nečekal by poprvé.

Většina vojenských organizací byla naštěstí od přírody hodně paranoidní a jen málo z nich shromažďovalo všechno na jednom místě. Skutečnost, že polovina světových počítačových systémů je k ničemu, není růžová, ale není to tak zlé, aby to vyřadilo z provozu armádu a námořnictvo. Dobří vojáci se mají před takovou situací na pozoru a obvykle se jim podaří přesvědčit ty špatné o nutnosti mít nějaký záložní plán. Zdálo se, že toto přesvědčování bude po této události trochu snazší.

Mohli ten boeing otočit a přistát s ním ve Státech, ale Howard nehodlal nechat svého uprchlíka znovu upláchnout, bude-li to v jeho silách. Dobré bylo, že pokud mají potíže s cestováním oni, Ružjo je bude mít taky. A Howard nepočítal, že by jejich vrah cestoval převážně pěšky. Vystopovat ho bez počítačů by sice nebylo nic snadného, ale mohlo by to být jednodušší, kdyby Ružjo nemohl nikam odjet.

Julio prošel chodbou a zastavil se u Howardova sedadla.

"Pane plukovníku?"

"Ano, seržante?"

"Ještě pořád si myslíte, že toho hajzlíka sebereme?"

"Ale to víte, že ano." Howard si vybavoval jejich debatu.

Fernandez se zasmál. "Omlouvám se, pane plukovníku, ale to je volovina. Jestli tomu člověku nekleslo IQ těsně po příletu do Anglie o padesát bodů, tak má dost rozumu na to, aby si od někoho půjčil auto, loď nebo letadlo a z Anglie zmizel. Balíkem těch legračních europeněz zamává na nějakýho studenta, chudýho rybáře nebo Šílenýho pilota s ultralightem, a má, co potřebuje. Odhaduju, že žabožrouti, Španělé nebo vlastně kdokoli na druhý straně kanálu budou ze všech sil chtít zastavit všechny gaunery, co se pokusí proplout s loděma, když nefungujou počítače. Riziko, že ho v takovýmhle chaosu dopadnou, je prakticky nulový."

"Předpokládáte, že chce mermomocí z Anglie," namítl Howard. "Ale proč? On neví, že po něm jdeme. Možná si myslí, že nám utekl."

"Vy byste si to na jeho místě myslel?"

Howard se usmál. "Kdepak."

"Já taky ne."

"Možná to nebude chtít riskovat," řekl Howard.

"Myslím, že tenhle člověk se rizika tolik nebojí, soudě podle toho, co jsme se o něm dozvěděli, Johne."

Howard přikývl. Byla to pravda. A oni s tím nemohli nic dělat.

"Ale třeba budeme mít kliku," řekl Julio. "Možná vstoupí do silnice a srazí ho dvoupatrovej autobus nebo něco jinýho. Počká na nás v nějaký nemocnici, a až se objevíme, jedinou jeho zbraní bude ostrej jazyk. S naším štěstím jím pár z nás zabije, což se bude na stránkách černý kroniky krásně vyjímat. ‚Vrah zabil členy Net Force! Otřesný zážitek, sdělil listu seržant Julio Fernandez.'"

"Až budu potřebovat zvednout náladu, seržante, zase se vám ozvu."

"Dělám, co můžu, pane."

*****

NEDĚLE, 10. DUBNA Ml-6, LONDÝN, ANGLIE

Michaels se skláněl nad hromadou papírů se zprávami, četl je vytištěné, ne z obrazovky počítače. Postupoval jen pomalu. Toni přišla, ale pak znovu odešla pro nějaký materiál z jedné družice, s níž ještě šlo navázat spojení. Nikdo nechtěl riskovat posílání takových informací počítačem, a to ani přes chráněné pozemní linky. Bylo mnohem spolehlivější, když to někdo vyzvedl osobně.

Bolela ho šíje a záda. Zčásti proto, že už čtyři hodiny seděl na židli a četl, zčásti kvůli zmatku, jaký se mu honil hlavou. Megan a ten soukromý detektiv, Toni, a do toho ještě celá ta situace s maniakem, který chce zničit svět.

"Ťuky ťuk."

Do kanceláře vešla Angela Cooperová a zaklepala na rám dveří. Na sobě měla tmavomodré sako, krátkou sukni stejné barvy a světlejší halenku. Zavřela za sebou dveře. "Jak to vypadá na bojištích, Alexi?"

"Pořád prohráváme."

"Kupu systémů se nám podařilo nahodit," řekla. "Vzpamatováváme se. Zatím nedošlo k žádnému poškození tajných materiálů."

"To je věc."

Přešla za něj a podívala se mu přes rameno.

"Statistický rozbor transkontinentálních telefonních hovorů? Bože. To musí být napínavá četba."

"Jo, to jo. Jen o malinko napínavější než filozofická úvaha o německých existencialistech napsaná čínsky křováky z prvního ročníku."

Položila mu dlaň na rameno. "Pane jo. Jseš jako kámen."

"Už jsem býval i uvolněnější," připustil.

"Něco zkusím." Položila mu na rameno i druhou ruku a začala ho masírovat. Na chvíli se zhrozil. Neměl by jí to dovolit. Ale, hm, bylo to příjemné. Měla v prstech mnohem větší sílu, než by si pomyslel.

"To nemusíš." Chabé. Není to totéž jako říct jí, ať odejde.

"Dělám to ráda. Je to jeden z mých nemnoha talentů. Moje máma se chvíli věnovala rehabilitaci. Vyznala se i v esoterických součástech masáže: reiki, šiatsu a tak. Něco jsem od ní pochytila."

Páni, to byla slast. Cítil, jak má ztuhlá záda. Měl pocit, že jestli bude pokračovat, hlava se mu skloní dopředu a odpadne od krku. Nešlo o sex, ale silný zážitek to rozhodně byl.

"Nejlepší by bylo, kdyby sis lehnul, mělo by to větší účinek," řekla. Dál se mu zarývala prsty do krku a ramen, palci mu kroužila po zádech.

"Ale ta pohovka je moc měkká a stůl zase krátký. Koberec je čistý. Lehni si na břicho na zem vedle stolu."

Michaels poslechl jako v transu. Neuvědomoval si, jak je napjatý. Angela nacházela v jeho svalech místa tvrdá jako míče.

Ležel na břiše, cítil, že si na něj obkročmo sedla, a přivřenýma očima zahlédl, jak jí minisukně klouže po stehnech vzhůru, zatímco koleny mu tlačí do boků. Jemně se ho dotýkala zadkem, její váhu téměř necítil.

Ano...

"Bylo by lepší, kdyby sis sundal košili, ale s tím bychom možná měli počkat někam jinam. Ještě bychom se dostali do řečí."

Michaels se cítil tak, že by mu vůbec nevadilo, ani kdyby o nich všechny jazyky v MI-6 začaly roznášet sebevětší lži. Ze rtů mu nechtěně unikl vzdech, Angela ho z něj vytlačila, když se mu jednou rukou zaryla do svalů těsně nad pravou lopatkou.

Bolelo to, ale byla to příjemná bolest, cítil, jak se tím silným tlakem uvolňuje.

Přesunula se dozadu, na chvíli se zastavila nad jeho stehny, pak se opřela dlaněmi do kříže. Palci mu tlačila na zadek, prsty přejela po bocích a kruhem se vrátila ke kříži.

No pánové. Na to by si člověk mohl zvyknout.

Zvyknout? Na tom by se dala vypěstovat závislost.

Po asi deseti minutách ho napadlo, že by bylo nade vše nepříjemné, kdyby se teď vrátila Toni. To by se mu nevysvětlovalo snadno. Měl by Angelu zastavit. Teď hned.

Ale nezastavil ji.

A Toni se nevrátila. Po dvaceti minutách se Angela nadzvedla, ucítil, jak se dotkla jeho vlasů, a vstala.

Skoro se nemohl pohnout. Jen zázrakem se postavil.

Angela byla v tváři celá rudá, potila se a tvář se jí leskla.

"Děkuju. Právě jsi mi zachránila život."

"Nic to není, vážně. Když se to má udělat pořádně, trvá to hodinu až hodinu a půl. Musí se promasírovat obě strany, zepředu i zezadu. Doma mám masážní stůl. Možná by ses mohl zastavit, namasírovala bych tě pořádně."

V hlavě se mu rozsvítilo červené světlo: Nebezpečí! Absolutně vyloučeno!

Pak si vzpomněl na Toni a její cvičení silatu. Stewart taky na Toni sahal, ne? Jaký je v tom rozdíl: nejde o sex, je to neškodné. Je to... léčivé.

"Jo, to by šlo," slyšel svůj hlas.

Usmála se na něj, a on na ni.

"Určitě vypadám hrozně, upocená jako stará kráva," řekla. "Půjdu se upravit. Zatím se měj."

Když odešla, uvědomil si, že i přes kvalitní masáž, kterou právě zažil, se určitý díl napětí rychle vrátil. Nešlo o napětí z práce.

Jakpak tohle asi skončí, co, Alexi? přemýšlel v duchu.

25 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 10. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

Goswell seděl ve své pracovně v pohodlném koženém křesle a popíjel chladný gin. Vzdychl a už asi podesáté se podíval na fotografie. Věděl, že v době počítačových kouzel není složité něco takového zfalšovat. Odborník by jistě svedl namontovat něčí tvář na tělo někoho jiného, mohl by vymazat nebo přidat části, jež ve skutečnosti neexistují. Vzpomínal si, že kdysi viděl film o siru Winstonu Churchillovi - to byl, pane, premiér, aspoň to říkal jeho otec - kde seděl vedle amerického prezidenta Abrahama Lincolna a klábosil s ním, zatímco Američan byl ve skutečnosti zastřelen asi osm deset let předtím, než se Churchill vůbec narodil.

Promíchal fotografie. Ano, určitě by to šlo udělat, ale v tomto případě o jejich pravosti nepochyboval. Tyhle snímky byly jistě pravé, protože muž, který je udělal, neměl důvod je zfalšovat. Byl na nich Peel, hovořil s Bascomb-Coombsem, a to přímo ve veřejné restauraci. Goswell si samozřejmě uvědomoval, že Peel je šéf jeho ochranky

a Bascomb-Coombs jeden ze zaměstnanců, navíc velmi cenný, takže by se dalo namítnout, že takové setkání spadá mezi běžné Peelovy povinnosti. Má přece v popisu práce takové lidi sledovat, a není vyloučen ani přímý kontakt s nimi.

Goswell se znovu nadechl a podíval se na hodiny po dědečkovi. Skoro sedm, brzy bude hotová večeře.

Kdepak, Peel by jistě nějak rozumně vysvětlil, proč se s Bascomb-Coombsem sešel. Nejvíc ale Goswella trápilo, že to vůbec udělal. Nikde v jeho hlášeních nebylo o takové schůzce ani slovo. Ani o jiných schůzkách. Ačkoli z jeho zpráv

o pozorování nevypadla všechna taková setkání, některá přece jen. A viděl i jiné fotografie.

Goswell zavrtěl hlavou. Velmi nepěkné záběry. Má uvěřit tomu, že Peelova kdysi bezchybná paměť začíná vynechávat? A to jen v otázkách týkajících se Bascomb-Coombse? Co se to děje se světem, že člověk musí nechávat hlídat i důvěryhodného hlídače?

Otázkou samozřejmě bylo, co mají tihle dva za lubem. Fakt, že jsou na fotografiích spolu, rozhodně něco znamená.

Dobře. Mezi nejvlivnější průmyslníky se nedostal díky tomu, že by přehlížel podobné drobnosti.

Trochu hlasitěji Zachřestil kostkami ledu v téměř prázdné sklence.

"Další drink, milorde?"

"Ano, prosím. A Applewhite? Zkuste najít majora Peela a řekněte mu, ať se u mě po večeři zastaví."

"Jistě, milorde."

Goswell sledoval tající led ve skleničce, zatímco Applewhite odešel pro další gin. Zjistí, co je ten zrádce Peel zač, ať tak, či onak. Taková škoda. Ještě štěstí, že jeho otec už nežije. Kdyby se dozvěděl, že jeho syn porušil daný slib, zlomilo by mu to srdce.

*****

NEDĚLE, 10. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Začalo drobně pršet a Ružjo si říkal, že by to byla výborná výmluva.

Byla neděle, což v některých městech znamená, že všechny obchody jsou zavřené, to však neplatí zde v Londýně. U Britského muzea chytil taxík a udal řidiči adresu. Jel do obchodu nedaleko Regent's Parku, úzkého a dlouhého krámku specializovaného na ručně

vyráběné deštníky a hole. Nebylo těžké tu za vyřezávanou hůlku nebo paraple utratit stovku nebo i víc, když jste chtěli. Takových věcí tu měli spousty a jejich prodejem se jistě velmi dobře živili. Informovaný zákazník tu však mohl najít i jiné výrobky.

Řidič zastavil blok od obchodu. Ružjo mu zaplatil, dal mu přiměřené spropitné, aby si ho muž nepamatoval jako škrta ani jako člověka příliš extravagantního, a vystoupil. Déšť trochu zhoustl a Ružjo si dával pozor, aby nedal najevo, že o muži, který ho sleduje, ví, a kráčel po chodníku. Ne že by jeho pronásledovatel byl moc nešikovný, ale aby si ho Ružjo nevšiml, musel by to být opravdový machr, tím spíš, že to vlastně čekal.

Když došel do obchodu, zvedl naštvaně oči k nebi, setřásl z větrovky vodu a jakoby náhodou se rozhodl vejít dovnitř.

Celé to divadlo by bylo k ničemu, kdyby Peel věděl, co lze v tomto obchodě sehnat, ale pokud se v nedávné době něco nezměnilo, Britové o skrytých možnostech tohoto obchodu dosud nevědí.

Schůzka s Peelem byla v mnohém přínosná. Jeho tvrzení, že Ružjoa našel tak, že si porovnává všechny fotky cizinců vstupujících na britské území se seznamem známých agentů, mu připadalo trochu přitažené za vlasy, ale Peel ho tak či onak opravdu našel. A podařilo se mu na něj někoho pověsit. Možná to byla jen náhoda. Nebo Peel nelhal. Buď jak buď, jeho nabídka ke spolupráci byla zajímavá. Ružjo neměl o další práci příliš velký zájem, ale také nikam nespěchal, a Peel mu mohl usnadnit cestování, zejména s ohledem na nedávné počítačové potíže. Krátká zastávka by mu mohla prospět. Jeho úkol, být připraven na případnou likvidaci anglického lorda, který zrovna Peela zaměstnává, mu sice moc jasný nebyl, ale Ružjo pochyboval, že by k vlastní likvidaci vůbec došlo.

Na Peelovy argumenty, proč to neudělá sám nebo to nenechá udělat jednoho ze svých mužů, by asi nikdo neskočil. Bylo zjevné, že potřebuje někoho jiného, cizího agenta, na něhož by šlo svalit vinu. A kdo by se hodil lépe než bývalý

agent Spetsnaz, který se vplížil na britské území? Někdo, koho pak večer po vraždě najdou zastřeleného při pokusu o útěk, čímž se vyšetřování uzavře?

Ružjo se pousmál, když ho prodavač v obchodě zaregistroval, a kývl. Kdyby byl na Peelově místě, nachystal by to takhle. Najal by postradatelného střelce a po splnění úkolu by ho odstranil. Všechno by bylo čisté, i když ne zrovna nejinteligentnější. Dříve nebo později by se

někdo začal ptát, proč se člověk, který prchá před americkými úřady, zastavil kvůli menší vraždě v Británii, přičemž otázka motivu by byla jednou ze stěžejních. A neúnavné britské úřady by při vyšetřování vraždy tak uctívaného muže obrátily každý kámen. Třídní rozdíly tu ještě nepřestaly platit. Jenže Britové jsou v některých věcech hodně krátkozrací, a nikdy tomu nebylo jinak. Kdyby si dávali větší pozor, možná by dosud vládli velké části světa. Arogance je velký problém všech impérií. Je pravděpodobné, že Peel má taky něco z toho v krvi.

"Čím posloužím, pane?"

"Potřebuji takový zvláštní typ deštníku. Nějaký... nějaký pevnější než obvyklé modely."

Prodavač se nepřestával usmívat. "Ach tak. Hned vám zavolám vedoucího, pana O'Donnella."

Zmizel ve dveřích za pultem. Ružjo se s předstíraným zájmem rozhlížel. Některé z deštníků nebo hůlek měly nádherné rukojeti ze slonoviny nebo exotických dřev vyřezané do kouzelných tvarů. Tady byl tygr, tam had, o kousek dál nahá žena zakloněná do elegantního oblouku.

"Dobrý den, pane. Jmenuji se O'Donnell. Prý sháníte nějaký zvláštní typ deštníku," řekl vysoký muž v tmavém obleku s pískově zabarvenými vlasy.

Ružjo přikývl. "Ano."

"Smím se zeptat, kdo vám náš obchod doporučil?"

"Plukovník Webley-Scott."

"Ach tak. A jak se má pan plukovník?"

Identifikační jméno se stále nezměnilo. "Pokud vím, je pořád mrtev," odpověděl Ružjo.

Vedoucí se usmál a přikývl. "Pojďte, prosím, tudy."

"Někdo mě sleduje. O vašem obchodě asi nic neví."

"Nebojte se. Pokud nemá rentgenové oči, skrz sklo výlohy neuvidí. Myslíte, že půjde dovnitř?"

"Tak hloupý snad není."

"No, kdyby přece jen, uvidí vás vycházet ze dveří toalety."

Ružjo šel za O'Donnellem přes toaletu a tajnými dvířky do menší místnosti. Tady stál v jednom rohu starý vysoký zelený sejf na nožce. Vedoucí ho otevřel a řekl: "Přál byste si něco bodného nebo radši střelného, pane?"

"Máte nějaký víceranný model?"

"Ano. Pětiranný. Je to však malá ráže, jen .22."

"To postačí."

"Nuže, tady je."

Podal mu předmět, jenž vypadal jako běžný deštník s dřevěnou rukojetí ve tvaru písmene J, jen o malinko silnější a těžší než obvykle.

"Tady odšroubujete rukojeť... Uvnitř je zadní část bubínku. Jak vidíte, je to revolver."

Ružjo se díval na pět malých dírek uložených v miniaturním bubínku uvnitř deštníku. Ostatní zařízení bylo v odšroubovaném držadle. Dokonalé.

"Tady to nabijete, našroubujete rukojeť zpátky, dokud to takhle ne-cvakne. Spoušť se vyklápí z rukojeti, takhle, pomocí téhle malé drážky, podobá se to zářezu na čepeli nože."

Nehtem palce Ružjo vyklopil spoušť.

Je to pouze dvojčinné a nejsou tu žádná mířidla, ale člověk, který se ve střelných zbraních vyzná, tím zamíří bez větších problémů. Hlaveň je ocelová, prakticky stejně kvalitní jako většina dlouhých zbraní, které jsou k dostání v

obchodech. Na konci je měkké gumové zakončení. Když nemáte čas ho sundat, kulku vůbec nepoškodí. Navíc částečně funguje jako tlumič hluku, ale po několika střelách je třeba ho vyměnit. Zbraň samozřejmě dodáváme s několika náhradními koncovkami."

Ružjo zvedl vylepšený deštník do ruky a potěžkal jej. Když zbraň nepotřeboval na něco konkrétního, obvykle chodil raději neozbrojený. Tohle však nebyla obvyklá situace.

"Už jste to zkoušel?"

"Ano."

"A můžu si to někde zkusit i já?"

O'Donnell souhlasně přikývl. "Tamhle v té krabici. Je plná tlumičů zvuku a má ocelové dno." Nebyl dotčen. Jen blázen by svěřil svůj život zbrani, kterou by si osobně nevyzkoušel a nezjistil, zda funguje.

"A munice?"

"Máme tu několik stingeru, pevných nábojů s dutou špičkou."

"Skvělé," řekl. "Kolik?"

"Dva tisíce."

"Ujednáno."

O'Donnell se usmál.

Muž, který Ružjoa pronásledoval, stál na druhé straně ulice v bufetu a díval se ven poněkud zamlženým oknem. Byl to krátkovlasý

mladý muž, který by na první pohled mohl být Huardův bratr. Stále pršelo, takže Ružjo svou novou a plně nabitou krátkou karabinu zvedl a využil její druhotnou funkci. Na titanových drátech se napnulo černé hedvábí a zastavilo se na svém místě. V obchodě s tím bez problémů vystřelil na zkoušku pět ran. A dalo se to dobře využít i jako deštník. Nádherná vražedná zbraň. Jen málo lidí si uvědomuje, že velmi rychlá pevná kulka ráže 22 vypálená z dlouhé hlavně pronikne běžnou policejní neprůstřelnou vestou. Policejní úřady z celého světa o takových věcech samozřejmě nehovoří rády.

Ružjo se v duchu usmál a vzdaloval se od obchodu.

Peel mu určitě dodá nějaké zbraně, ale neškodilo mít v rukávu schovaný trumf, co kdyby.

Je lepší ho mít a nepotřebovat než potřebovat a nemít.

26 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 10. DUBNA KDESI V INDII ZA BRITSKÉ NADVLÁDY

Horko a vlhkost byly nesnesitelné, těžkým vzduchem se nesl pach stoupající z tygrových stop. Jay už byl blízko. Zápach tygra a jeho výkalů se mísil s trpkou příchutí Jayova strachu.

Jay a jeho domorodý průvodce sledovali stopy na malé mýtině, v měkkém prachu byly teď dobře zřetelné. Nebylo pochyb, určitě jdou po správné cestě. Vedla je z mýtiny do hustého křoví: vysoké silné stromy, menší a hustá křoviska, to vše lemováno vysokou bambusovou stěnou.

Jay znovu pevně uchopil svou pušku, zhluboka se unaveně nadechl a pomalu vydechoval. Tygr zalezl do toho houští, a jestli ho Jay chce dopadnout, musí tam za ním. Ta představa ho mrazila jako kbelík tekutého dusíku, zachvacoval ho čirý strach hraničící s obrovskou, strašnou hrůzou.

Jay se zastavil. Nejvíc ze všeho se mu chtělo vypadnout z tohoto scénáře, strhnout si z hlavy helmu a vypnout počítač. Měl chuť najít si

někde v jižních mořích opuštěný ostrůvek, odjet tam a celý měsíc se vyvalovat na slunné pláži, nic nedělat, jen se péct a popíjet něco chladného s rumem a kokosem. Poslední, co ho lákalo, bylo prolézt tou neproniknutelnou

zelenou stěnou před ním a najít to zvíře, které mu zničilo vybavení a zaplnilo jeho mozek obavami. A jestli to udělá, možná to bude to poslední, k čemu se v životě odhodlá.

Ale dovnitř musel. Kdyby to neudělal, mohl by to zabalit. Kdyby to zvíře nenašel a nezničil, byl by prakticky po smrti.

Znovu se zhluboka nadechl. "Půjdeme," řekl pak.

Byli už kousek od lesa, když jeho domorodý průvodce řekl: "Sáhibe! Za námi!"

Jay se otočil a uviděl tygra, který se k nim blížil neuvěřitelnou rychlostí.

Měl asi půl vteřiny a uvědomoval si, že to nebude stačit. "Ven!" křikl.

*****

NEDĚLE, 10. DUBNA WASHINGTON, D.C.

Jay vypadl z VR přímo do svého bytu. Srdce mu bušilo, panika se mu rozlévala po celém těle. Tygr! Ten tygr! Nemohl ani dýchat.

Ve skrytu duše ale věděl, že se bude muset vrátit, než tygr zmizí. Musí se vrátit. Chtělo se mu křičet, plakat, utíkat, zkrátka vše, jen ne to, co udělat musel.

"Zpátky!" řekl tedy.

*****

NEDĚLE, 10. DUBNA KDESI V INDII ZA BRITSKÉ NADVLÁDY

Jay se objevil právě včas, aby viděl, jak se ten velký tygr zakusuje svými obrovskými tesáky do detekčního programu - domorodého průvodce - a trhá ho na kousky.

Chudák Mauglí.

Zvedl pušku v okamžiku, kdy si tygr uvědomil, že je zpátky. Zvíře zakašlalo, zařvalo a otočilo se k němu. Bez váhání se rozběhlo k Jayovi-

-Jay se ani nepohnul, zamířil-

-patnáct metrů, dvanáct metrů, deset metrů-

-stiskl spoušť. Puška mu narazila do ramene. Vystřelil znovu, tentokrát však moc rychle, příliš vysoko-

-ale jeho první výstřel tygra zasáhl. Netvor zařval bolestí a překvapením, stáhl se a zmizel v lese. Když se otáčel a utíkal pryč, Jay si všiml krve na jeho hřbetě.

Zasáhl ho! Prchá! Není tedy nezranitelný!

Pocit vítězství mu však nevydržel dlouho.

Teď měl před sebou poraněného masožravce, který se ukrývá kdesi ve křoví. To bude ještě těžké.

Ale co. Musí za ním vyrazit a nemá čas uvést do chodu další detekční program. Musí tam jít hned!

Jay vykročil do džungle.

*****

NEDĚLE, 10. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

Peel stál u skleníku a litoval, že nemá cigaretu. Přestal kouřit před několika lety, zejména kvůli disciplíně, šlo o zkoušku vůle. Všichni vědí, že to člověku škodí, ale vždycky čekal, že zemře jako voják někde na bitevním poli. Nečekal, že se dožije věku, kdy ho skolí následky kouření. Krom toho jeho dědeček z matčiny strany kouřil dvě krabičky denně skoro sedmdesát let a zemřel ve čtyřiadevadesáti na následky zranění utrpěných při pádu, takže za velkou část potíží s kouřením mohla určitě genetika. Děda ještě k tomu denně popíjel whisky. Kdepak, Peel toho nechal, protože si chtěl dokázat, že to

zvládne. Je to jako ten starý vtip. Skončit s kouřením nic není, sám jsem přestal už asi desetkrát.

Konečně už nepršelo. Přímo nad hlavou měl kousek čisté oblohy a na ztemnělém nebi se začínaly objevovat hvězdy. Bylo ticho a klid, nikdo z jeho mužů nehlásil žádné potíže. Goswell si ho pozval, u drinku si příjemně popovídali. V bance má takových peněz. Bascomb-Coombs se zabýval svými věcmi, a kdyby to šlo jako dosud, bude Peel v nepříliš vzdálené budoucnosti neuvěřitelně bohatý a mocný. Navíc plánoval, že až začnou vědcovy plány přinášet plody, odstraní jej a sám převezme jeho místo.

Na první pohled si Peel neuměl představit lepší vývoj situace. A stejně...

Něco se dělo.

Neměl však na co ukázat, nevěděl, kam by svou zlost namířil, ale něco tušil. Někde tady číhá nebezpečí. Možná by mu cigareta nepomohla zjistit, co to přesně je, ale při kouření měl vždycky čas všechno si rozmyslet a srovnat myšlenky. Něco jako Sherlock Holmes se svou dýmkou.

No. Nebude si přece znovu zapalovat jen kvůli nějakému zvláštnímu neklidu. Rychlá procházka po zahradě by mu mohla posloužit stejně dobře. Zatím na nic konkrétního nepřišel. Jestli se opravdu něco chystá, určitě se to v pravou chvíli objeví. Vždycky tomu tak bylo. Zbývalo už jen zjistit, zda k tomu dojde včas, aby se proti tomu mohl bránit.

Kdo ví, co to je. To právě nevěděl.

*****

PONDĚLÍ, 11. DUBNA WASHINGTON, D.C.

Tyrone šel chodbou na první hodinu, prodíral se mezi ostatními studenty, všichni spěchali na svá setkání se vzděláním.

"Ahoj, Ty."

Zastavil se a otočil, poznal hlas i z pouhých těchto dvou slov.

Belladonna Wrightová.

"Ahoj, Bello."

Měla na sobě přiléhavé modré šaty, které jí seděly, jako by to byl jen nátěr, a končily vysoko nad koleny. Na nohou měla sandály s vysokou podrážkou, díky níž byla o deset centimetrů vyšší. Vlasy měla vyčesané nahoru do nějakého kudrnatého drdolu, takže vypadala ještě vyšší. Dva kroky a mohl by se jí dotknout.

"Jak se máš?"

Pokrčil rameny. "Jde to. A ty?"

"Fajn. Viděla jsem, jak házíš bumerangem."

"Hm." Proč s ním mluví? Když ji viděl líbat se s tím pitomcem v obchoďáku a mluvil s ní o tom, zadupala ho do země jako švába. Od té doby spolu nemluvili. A teď tu stojí a baví se s ním, jako by se vůbec nic nestalo.

"Poslední dobou jsem tě v obchoďáku moc neviděla," řekla a usmála se.

"Nechodil jsem tam."

"Měl bys zajít do nový restaurace. Je to vážně bomba."

"Jo, no, uvidím."

Znovu se na něj zářivě usmála. Zhluboka se nadechla a její hruď se vypjala ještě více kupředu. Nádherná, krásná, pohádková hruď. Tyrone naprázdno polkl.

"Tak zatím. Uvidíme se," řekla.

"Jo," vypáčil ze sebe.

Odešla a nesla se jako královna. Zezadu vypadala stejně úchvatně.

Tyrone měl v hlavě zmatek. Co to mělo znamenat? Usmála se na něj, prakticky ho pozvala do obchoďáku, chovala se, jako by ji těšilo, že ho vidí! Když spolu před pár měsíci mluvili naposled, slovně ho nakopala do zubů, protože jí vyčetl, že ji viděl s jiným. Řekla mu, ať zapomene její číslo! Co se to proboha děje?

Zazvonilo, Tyrone se vymanil z transu a utíkal do třídy. Litoval, že jeho

táta není doma. Možná by mu vysvětlil, co to znamená.

*****

PONDĚLÍ, 11. DUBNA MI-6, LONDÝN, ANGLIE

Michaels si najednou uvědomil, že je kolem klid, a podíval se na hodiny. Páni, skoro půlnoc.

Byl hodně unavený. Celý den se hrbil nad počítačem, takže měl záda zase ztuhlá a mysl unavenou. Většinu britských počítačových systémů se podařilo uvést zpět do provozu, ale ostatní evropské státy měly stále značné potíže. Toni odjela vlakem do Paříže zkoordinovat tok informací s Francií. Má se vrátit až v úterý večer.

Poslední hodinu dělal samé hloupé chyby, slova na obrazovce se mu sbíhala dohromady a nedávala smysl. Nejvyšší čas počítač vypnout a vrátit se do hotelu.

Oblékl si větrovku a vyšel z kanceláře. Před domem asi nebude stát moc taxíků. Vytáhl virces, aby si nějaký zavolal, a kráčel k východu z budovy.

"Pracuješ dlouho do noci," řekla Angela za ním.

Michaels se otočil. "Jo, ale ty tady taky ještě sedíš, ne?"

"Právě odcházím. Chceš svézt?"

"Teď jsem si volal taxíka." Ukázal na virces. "Nechci tě otravovat."

"Mě neotravuješ, vážně," řekla. Je to prakticky po cestě."

"V tom případě dobře, rád."

Londýn je velké město, nikdy neusíná, a dokonce i o půlnoci jsou silnice přecpané. Kolik tu žije lidí? Dvanáct nebo patnáct milionů? Příliš mnoho na příliš malém prostoru.

Jak to postupuje?" zeptala se, když projížděli kolem hospody, z níž na chodník vycházeli rozesmátí pijáci.

"Nijak zvlášť."

"U nás taky tak," přikývla. "Velká část britské sítě je asi zpátky, ale zbytek světa je teprve na začátku." Mávla na rozjařené lidi vycházející z hospody. "Co takhle pintu piva a pozdní večeři?"

Jak to řekla, Michaels si uvědomil, že má hlad. V poledne snědl u stolu sendvič, od té doby nic. "Něco by se do mě vešlo."

"Kousek od mýho bytu je příjemná tichá hospoda. Mají tam solidní filé s hranolkama."

Alexovi se znovu rozsvítil v hlavě varovný signál, ale byl příliš unavený a hladový, takže se mu s tím nechtělo zatěžovat. Je něco špatného na pivě a smaženým filé?

"Jo, proč ne?"

V hospodě bylo poměrně plno, ale jak říkala Angela, docela ticho. Objednali si smažené filé a hranolky a vzali si ke stolku pivo.

Alex se napil tmavého piva značky Terminator Stout. Angela kývla k jeho sklenici. "Tohle je původem z Ameriky," řekla.

Podíval se na pivo. "Vážně?"

"Jo. Z nějakýho pivovaru na západním pobřeží. Někdo z Londýna projížděl kolem, ochutnal ho a zachutnalo mu tolik, že ho sem začal dovážet. Trvalo vám jen pár stovek let, než jste v Americe začali vyrábět slušný pivo. Ještě pár stovek let, a možná vyrobíte i solidní sporťák."

"To zase pozor," řekl. "To obstaral chevrolet a jeho corvette z padesátejch let."

"Ty se vyznáš v autech?"

"Trochu."

"Ale netrvalo dlouho, a corvettu pěkně zřídili, co? Na začátku možná vypadala dobře, ale po pár letech z ní udělali neskutečnou příšeru. Mohutnější karosérie, silnější motor, elektronika tady a tamhle, a nakonec byla větší než dodávka a stála víc než cadillaky."

Usmál se. "No, to je vlastně pravda."

"A teď si vezmi klasický MG z padesátejch nebo sedmdesátejch let," začala.

Ušklíbl se a skočil jí do řeči. "Počkej. S tím na mě nechoď. To auto měli nabízet s mechanickou převodovkou v základní výbavě. Průměrný MG strávilo víc času v servisu než na silnicích."

"No, to jo, některý z nich byly trochu poruchový, ale to je jen malá daň za zážitek z jízdy."

"Ha! Chceš snad říct z odtahování. Když řekneš v automotoklubu, že máš MG, nebudou ani odpovídat na tvoje telefony."

Usmála se na něj.

Přinesli jim jídlo a obklopila je omamná vůně smaženého platýse a hranolků, linoucí se z talířů. Neměl jen hlad, přímo umíral hlady!

Po deseti minutách jídla a druhém pivě se Michaels cítil mnohem lépe. Bylo fajn jít na večeři a mluvit o věcech, jež s prací vůbec nesouvisejí. Bavili se o japonských a korejských sportovních autech, o novém jihoafrickém trekkeru a Alex jí vyprávěl o prowlerovi a miatě, které opravil.

A pak byly najednou dvě ráno.

"Možná bysme měli jít," řekl. "Práce a tak."

"A co tvůj krk?" zeptala se.

"Bývalo to mnohem horší."

Položila mu ruku na krk a přejela jí na rameno. "Jseš pořád napnutej jako struna." Odmlčela se. "Můj byt je v týhle ulici za rohem. Nechceš namasíroval?"

Snad za to mohla ta únava. Nebo možná dvě pinty piva a jídlo. Nebo skutečnost, že byla opravdu pohledná a inteligentní žena, a on jí zjevně nebyl na obtíž.

Ať za to mohlo cokoli, Michaels zkrátka přikývl. "Jo. To bych rád."

27 KAPITOLA

*****

ÚTERÝ, 12. DUBNA KDESI V INDII ZA BRITSKÉ NADVLÁDY

Jay postupoval co nejopatrněji, ale vzhledem k tomu, jak byl rozrušený a v jakém terénu se pohyboval, mu to moc nešlo. Vystopovat toho tygra nebyl takový problém, na zemi byly kapky a loužičky krve, cesta vedla Jaye přímo, což svědčilo o panice zvířete. Tygr utíkal nejkratší cestou pryč, vůbec se nesnažil nic krýt.

Nebo se to tak aspoň jevilo. Už jednou se připlížil až za Jaye, a Jay neměl chuť nechat se znovu napálit. Byl neustále ve střehu, rozhlížel se na všechny strany, jako by sledoval tenisový zápas.

U kořenů velkého stromu krvavé stopy končily.

Jay se podíval nahoru.

Patnáct metrů nad zemí se ozvalo zachroptění a tygr se rozběhl dolů, utíkal zcela proti gravitaci, jako by běžel po rovině!

Jay se nerozmýšlel. Zvedl pušku, zalícil a vystřelil. Celým tělem se opřel proti zpětnému rázu a znovu vystřelil.

Tygr spadl ze stromu. Jay uskočil doprava, otočil se s puškou u pasu a stiskl spoušť, když tygr dopadl patnáct metrů od něj. Země se zatřásla a kolem se rozléhaly výstřely.

Jay ani nepočítal, kolikrát vystřelil. Měl pocit, že šlo o jeden dlouhý výstřel - bumbumbumbumbumbuml Zápach spáleného střelného prachu se mísil s pachem tygří krve, a když Jay přestal střílet, země byla pokryta zelenými a rudými plastovými nábojnicemi, bylo jich tu možná deset, možná víc.

Tygr už sebou ani netrhal.

Jay se poprvé po dlouhé době zhluboka nadechl.

Zvíře, které mu vyrazilo mozek z hlavy, bylo po smrti. Zabil ho.

Ale už když se skláněl, aby ho prohlédl, věděl, že to není to zvíře, jaké hledal. Jistě, napadlo ho a zranilo, ale teď, když ho zabil, pochopil, že jde jen o bezpečnostní program, ne o to stvoření, jež neuvěřitelnou silou rozervalo neproniknutelné klece nejmodernějších počítačových systémů. Šlo o nejnebezpečnějšího tvora, jakého Jay ve VR potkal, ačkoli to byl jen hlídač nastražený do džungle, aby hlídal vetřelce, ve skutečnosti hodně daleko od skutečného zla.

Opravdový netvor je pořád někde uvnitř. A Jay si uvědomoval, že jestli na něj narazí, tahle puška ho nezastaví.

Ježíši.

*****

ÚTERÝ, 12. DUBNA PAŘÍŽ, FRANCIE

Byly tři ráno, a Toni nemohla spát. Velká postel ve francouzském hotelu byla velmi pohodlná, pokoj odhlučněný a vysoko nad ulicemi města, takže z ulic k ní doléhalo jen slabé vrčení. Měla za sebou poměrně klidný den, sehnala spoustu materiálů a výborně a dosyta povečeřela. Dokonce si v hotelové tělocvičně i zacvičila a strávila půl hodiny v horké bublající lázni. Měla by usnout jako nemluvně.

V hlavě jí bouřilo, pocit neklidu mohl pramenit z pracovních potíží, ale ve skutečnosti tomu bylo jinak. Mohl za to Alex. Něco se mezi nimi stalo, a Toni neměla tušení, o co jde. Tušila, cítila, že se na ni Alex zlobí, ačkoli to popíral. Jen nenacházela žádné řešení.

Pokusila se to sice zjistit: Alexi? Je všechno v pořádku?

Jo, v naprostým.

Vážně? Neudělala nebo neřekla jsem něco špatně?

Ne, Toni, všecko je v pořádku. Jsem jenom unavenej, nic víc.

Pak se na ni usmál, zdálo se, že upřímně, ale jen krátce.

Jak se s tím vyrovnat? Kolikrát se člověk může zeptat, než začne být na obtíž? Když se jednou zeptáte a dostanete odpověď, kolikrát se k tomu lze vrátit? Není to jeho zodpovědnost? Jestli řekl, že je všechno v pořádku, nebylo by rozumnější to přijmout?

No, u mužů asi ne. Aspoň Toni měla takovou zkušenost. Muži nejsou ze stejného těsta jako ženy. Řeknou něco, ale myslí si něco jiného.

S kým by si o tom mohla promluvit? Měla kamarádky, které by ji vyslechly a poradily jí, jenže ve Státech. Nebo by mohla zavolat mamince. Kolik hodin je mezi Paříží a Bronxem? Šest hodin? Takže je tam devět večer, maminka asi pospává před televizí. Krom toho nejde o věci, které by člověk probíral s maminkou. Žije s tatínkem tak dlouho, že má zažitý jen jeden způsob, jak co dělat; krom toho Toni pochybovala, že táta někdy někomu poskytl vyčerpávající psychologickou radu: Co je, ňáký Škvrně přišlo fňukat o svejch pocitech? Zmiz vocaď.

Ne, bude se s tím muset poprat sama. Až se vrátí do Londýna, najde si čas - udělá si čas - a promluví si s Alexem, třeba se jí trochu otevře. Na něco přijdou. Ona ho miluje, on ji taky. Pokud to stále platí, nebude to snad tak těžké.

*****

ÚTERÝ, 12. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Angela bydlela v jednom řadovém domku v Denbigh Street, měla malý, ale útulný a upravený byt s obývacím pokojem, kuchyní, ložnicí a koupelnou. A v malém obýváku stál masážní stůl. Michaelse to zarazilo: to masíruje tak často, že ten stůl ani neskládá?

Prý ne. Vytáhla ho a rozložila teprve dnes.

V hlavě se mu rozezněl poplach. Aha.

Podala mu prostěradlo. "Svlíkni se a lehni si na břicho," řekla. "Tímhle se přikrej. Já se převlíknu do něčeho pohodlnějšího."

Odešla do pokoje a Michaels zůstal stát v bytě pohledné ženy, již skoro neznal, v ruce držel složené prostěradlo, a přemýšlel, jestli se má svléct.

Tohle nevypadalo dobře.

Ale na druhou stranu má skutečný masážní stůl a zdá se, že se v masírování hodně vyzná.

Vydechl. K čertu s tím.

Svlékl se do slipů - malých černých slipů, co mu koupila Toni - natáhl se na stůl břichem dolů a přikryl se prostěradlem.

Když se Angela vrátila do místnosti, měla na sobě šedé tepláky a tričko.

Tepláky. To vyhovuje.

"Můžeme?"

"Jistě."

Nejdříve mu tlačila loktem do zad, ale po pár minutách si zvykl. Zčásti ho to možná trochu zklamalo - opravdu to bude masáž - ale spíš se mu hodně ulevilo. Angela je chytrá a krásná, ale on má život i tak dost komplikovaný. Masáž zad není nic, kvůli čemu by se měl budit zpocený ze snu.

Asi půl hodiny mu masírovala záda. Pak přešla k nohám, Alex se trošku zastyděl, ale Angela pracovala velmi věcně, masírovala mu stehna tak, že to trochu bolelo, pokaždé odkryla prostěradlo jen z jedné nohy a druhou zakryla.

Pak mu masírovala chodidla a kotníky, potom přešla k zadku a ruce měla pod prostěradlem. "Takhle to nepůjde," řekla a svlékla mu slipy, rychle je přetáhla přes chodidla.

"Ty, Angelo?"

"Klid, Alexi. Nemůžu ti promasírovat svaly, když je máš zakrytý."

Pokoušel se uklidnit, ale když mu prsty masírovala zadek, šlo to jen velmi ztuha.

Bohužel však záhy ztuhla i další část jeho těla.

Naštěstí ležel na břiše, takže mu to nebylo nepříjemné, jen trochu nepohodlné.

Po pěti minutách masírování hýždí se začínal uklidňovat, když vtom Angela řekla: "Fajn, teď se otoč."

"Prosím?"

"Záda jsou jen půlka. Musím ti namasírovat i předek."

Do háje. Jak jí to vysvětlit? Co s tou jeho, hm, nastalou situací dělat? "No, víš, hm, otočit se by mohlo, jaksi-"

"Trochu ses vzrušil? To nic, Alexi. Nejsi první. Pokaždý je to stejný."

Zvedla prostěradlo. "Otoč se, já přidržím tohle."

Nebyl nadšený z toho, že se má otočit a ukázat, kam se mu přesunul mozek. Až ho Angela znovu zakryje prostěradlem, bude to vypadat jako stan. Ale co, dobře. Zavřel oči a otočil se.

"Páni, to jsou věci," řekla.

Když otevřel oči, Angela hodila prostěradlo na zem a vylezla na stůl, aby si na něj sedla.

Tepláky byly ty tam - jak to mohla stihnout? - a pod nimi nic neměla. Za další vteřinu už by ji měl na sobě; uvědomoval si, že kdyby k tomu došlo, mozek by mu vypověděl službu úplně. Byl by ztracen.

"Ty, Angelo?"

"Hmm?"

"Poslyš, tohle nejde."

"Ale to víš, že jde. A určitě se ti i chce. To se pozná," ukázala na jeho klín.

"Ano, ale problém je v tom, že nemůžu. Mám svý závazky."

"Nikdy se to ode mě nedozví. Nikdo se to nikdy nedozví."

Zavrtěl hlavou. "Ale já na to nezapomenu."
Zaklonila se a pak se na něj podívala. "Víš to jistě?"
"Jo," vzdychl Alex.

*****

V jeho pokoji ho z neklidného spánku vytrhl zvuk vircesu. Pane na nebi, je tohle možný?
Toni!
No to snad ne!
Tak, a je v tom až po uši.
Virces nepřestával zvonit, takže Alex vstal a šel ho hledat. Jistě, vlastně se ničeho nedopustil, ale neměl k Angele ani chodit. Už tehdy si uvědomoval, že je to chyba, a přece to udělal. A kdyby se za myšlenky věšelo, už by se houpal. Mluvit s někým bylo to poslední, do čeho se mu chtělo, a tím méně toužil po rozhovoru s Toni.
Vizuální režim nechal raději vypnutý. "Haló?"
"Nazdar, šéfe."
Jay Gridley. Zaplaťpámbu. "Jayi. Jak ti je?"
"Mnohem líp. Našel jsem ten bezpečnostní program, co mě odrovnal, a zničil jsem ho."
"Gratuluju."
"Ale to bylo to snazší, šéfe. Teď ještě musím vypátrat toho, kdo ten program vytvořil. Bez tohohle programu by to mělo bejt jednodušší."
"Fajn."
"Hm, je tam Toni?"
Michaelsovi sevřela útroby studená pěst. "Ne, není. Je v Paříži. Vrátí se dneska odpoledne."
"Zavolám jí. Má ve svejch souborech něco, do čeho se potřebuju dostat."
"Dobře."
"A co Londýn? Užíváte si?"
Jestli si užívá? No, zas tak ne. Byl na nejlepší cestě stát se největším nevěrným a prolhaným grázlem na světě. No, k nevěře sice zcela nedošlo, ale připadal si, jako by došlo. Dělily ho od ní pouze centimetry.
Jo," řekl. "Užívám si. Promluvíme si pozdějc, Jayi. Zase se ozvi."
Vypnul virces. Ježíši Kriste. Jak to mohl tak blbě zvorat? Pár piv, dobré jídlo, to vůbec nezní špatně. Záda ho přece bolela, ne? Svléknout se před lékařem nebo masérem, na tom taky nic není. Ale hlavou mu probleskla myšlenka, že by z toho mohlo být i něco víc, to nemohl popřít. Ubránil se jen o pár centimetrů, ale nešlo o žádné vítězství, spíš o prohru.
Určitě si o tom bude muset promluvit s Toni.
Otázka však zněla: Jak to Toni říct? Jo, mimochodem, víš, jak jsi byla v Paříži? Tak jsem se náhodou stavil u Angely, svlíknul jsem se, nechal si namasíroval záda a představ si, málem mé namasírovala i zepředu.
Kdy na to asi přijde řeč?
Pánové.

28 KAPITOLA

*****

ÚTERÝ, 12. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Goswell se podíval přes okraj svých Timesů na sira Harolda Bellwortha, který držel v zubech doutník, jenž však z nedostatku pozornosti zhasl. Stařík zavolal na Paddingtona, ať mu donese zápalku, a Goswella napadlo, že je to

ideální chvíle zavést hovor na to, co mu vrtalo hlavou. "Víš, co si říkám, Harry?"

Bellworth zvedl oči od svého pohaslého doutníku. "Cože? Co?" "Vzpomínáš si na ten obchod s tím Arménem před pár měsíci?" Bellworth se ušklíbl. "Na to jen tak nezapomenu! Byl to obyčejnej podvodník mazanej, co se mi vetřel do podniku!" "Slyšel jsem, že ho potkala nějaká... nějaká nehoda." "Ano, to je pravda. Spadl z nástupiště v metru a rozmačkal ho vlak. Dobře mu tak, pro lidstvo ho není žádná škoda, cizáka zatracenýho!" Goswell se odmlčel a došel k nim Paddington. Škrtl zápalkou o krabičku, nechal ji rozhořet, pak se sklonil a přidržel ji tak, aby si

Bellworth mohl znovu zapálit svou kubánskou raketu. Zvedl se oblak dýmu a stařec potahoval ze svého doutníku.

"Děkuji, Paddingtone."

Paddington přisunul popelník o trochu blíže - Bellworth byl pověstný tím, že odklepával popel na koberec. "Není zač, pane. Budete si přát ještě něco?"

"Ne, ne, to bude stačit."

"Dobře, pane."

Paddington se vytratil.

Bellworth se otočil na Goswella. "Proč proboha začínáš s tak nepříjemným tématem, Gossie?"

"No, nerad musím přiznat, že mám podobný problém. A myslím, že bych potřeboval pomoc někoho nenápadného, kdo by to za mě vyřešil."

Bellworth znovu potáhl, přidržel doutník trochu dál, podíval se na zapálený konec a za hustým mračnem pokýval hlavou. "Jistě ale máš mezi svými lidmi někoho, kdo by to zvládl."

"Obávám se, že problém je právě s jedním z těchto mužů. A asi by nebylo dobré, kdyby se o něj měl postarat někdo z jeho podřízených, že?"

"Ježíši, jen to ne, to není dobré pro morálku a tak, tomu samozřejmě rozumím. V tom případě se spojím se svým člověkem a řeknu mu, ať ti zavolá, ano?"

"Kdyby tě to moc neobtěžovalo, Harry."

"Ale vůbec ne, ber to jako hotovou věc. Co si myslíš o návrhu lorda Cleese obnovit chudobince? Já osobně si myslím, že je to poměrně přijatelný návrh."

Goswell se usmál. Na tomto tématu se určitě shodnou. Přimět chudé k práci je rozhodně lepší než je držet na podpoře. Socialisti by zemi přivedli na mizinu, kdyby je nikdo nezastavil, a aspoň pro Goswella jsou takovéhle návrhy velmi přijatelné. Ovšemže k tomu nikdy nedojde. Kdyby se o to kdokoli pokusil, socialisti by začali panikařit, s lidem by otřáslo, kdyby se parlament o takové věci vůbec začal bavit. Opravdu.

Zdálo se, že dostane pod kontrolu vedení své osobní války proti světové hlouposti, když se mu zbraně, s nimiž do bojů nastoupil, poněkud otupily. Vzdychl. Člověk by měl být na takové věci připravený, zvlášť v této době, ale stejně je to pokaždé překvapení. Nelze spoléhat na to, že najdete kvalitního spolupracovníka, rozhodně ne takového jako kdysi. Obrovská škoda.

*****

ÚTERÝ, 12. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Toni nečekala, že jí Alex přijde naproti na nádraží, ale on tam přesto stál. Cesta z Paříže ji unavila a vzduch v úzkém tunelu pod kanálem byl nepříjemně vydýchaný, ale nejspíš si to jen namlouvala. Všechna ta neviditelná voda tlačí na člověka velmi citelně. Ještě že nemá klaustrofobii. Byla unavená, ale jakmile uviděla Alexe na nádraží, nálada se jí zvedla.

"Alexi! Co tady děláš?"

Objali se, on jí vzal tašku a řekl: "Chybělas mi. Vítej zpátky, miláčku. Jak to šlo?"

"Dobře. Ve skutečnosti nejsou Francouzi takoví hulváti. Jen někteří jim

dělají špatnou reputaci. No, možná jich je o trochu víc, ale nebylo to tak zlý. Dokud člověk nepředstírá, že jim rozumí, a nesnaží se mluvit francouzsky, tak jsou i číšníci celkem příjemný."

"Vždycky jsi měla ráda všechny, komu se líbí Jerry Lewis," řekl Alex.

"Byl to skvělej komik. Udělat kvalitní grotesku není jen tak, nemysli si."

Zasmál se. Na toto téma spolu často žertovali. Jerry Lewis však nebyl špatný. Vytvořil legrační postavu, již později ještě rozvinul, a některé z jeho pozdějších dramatických rolí byly skutečně velmi dobré. Svět ho podceňoval.

"Dělo se tu něco?"

"Ne... nic moc. Jen s tím rozdílem, že mi volal John Howard. Přistáli na základně letectva severně odsud."

"Plukovník? Proč?"

"Kvůli Plechanovovu střelci Ružjoovi. Zjistili, že je právě v Anglii."

"Skvěle. Další klacek pod nohama."

Na to nic neříkal.

"Vypadáš unaveně," řekla Toni.

"Moc jsem se nevyspal."

"Myslím, že bych ti dneska v noci mohla pomoct usnout."

"To si myslim."

Stiskla mu paži. Usmál se na ni. V poslední době kolem sebe chodili trochu nevšímavě. Byl nejvyšší čas vrátit všechno do starých kolejí. "Mluvil jsi s Jayem?" zeptala se Toni. "Volal mi. Už je mu líp."

"Jo, to rád slyším."

"A prý se mu podařilo pokročit v pátrání po tom počítačovým pirátovi."

"Konečně dobrá zpráva z týhle fronty."

Vypadal trochu napnutě, ale bylo na něm jasně vidět, že je prostě unavený. Dají si teplou sprchu a pak hned zalezou do postele, to jim oběma jen prospěje. Toni už se po milování s Alexem stýskalo. A po pravdě řečeno, všechny tréninky s Carlem tento pocit ještě více rozdmýchávaly. Nejlepší bude to napětí uvolnit a rázně s ním skoncovat.

*****

ÚTERÝ, 12. DUBNA CAMBRIDGE, ANGLIE

Howard seděl na zadním sedadle fordu za Juliem a řidičem z britského královského letectva. Jeli po Ml 1 na jih k Londýnu. Minuli odbočky na Bishop's Stortford a Sawbridgeworth, a nebýt odlišných barev a tvarů ukazatelů, mohli by si cestu splést s venkovem ve státě New York nebo severní Kalifornie. Rostly tu podobné stromy i keře, celkový vzhled krajiny se taky moc nelišil.

Až na to, že jeli po opačné straně silnice.

Julio seděl tam, kde by v Americe seděl řidič. Na dálnici vypadal klidnější než na menších silnicích. Když vyjeli ze základny, pokaždé když zahnuli za roh a viděli v protisměru blížící se vůz, Julio ztuhl a nohama šlapal na neexistující brzdu. Howard ho chápal, protože sám se též několikrát opřel pravou nohou o sedadlo před sebou.

Proč se proboha Angličani rozhodli jezdit po špatné straně silnice?

Možná to bylo trochu jednodušší, protože všechny kontrolky byly vpravo, ale přesto by Howard potřeboval trochu cviku, než by se tu odhodlal usednout za volant.

Řidič jim sdělil, že jsou ještě asi pětačtyřicet kilometrů od centra Londýna, a hnali se kupředu pětasedmdesátkou, ovšem měřeno nikoli v kilometrech za hodinu, ale v mílích. Jeli do MI-6 za velitelem Michaelsem, chtěli mu vysvětlit situaci kolem pátrání po Puškovi -což je překlad Ružjoova jména z ruštiny. Kromě všech ostatních záporů měl ten Čečenec asi i hodně zvrácený smysl pro humor.

"Jede se vám dobře, seržante?"
"Ujde to, pane. Prohlížím si krásy krajiny."
Řidič, britský pilot, se usmál. "Jednou jsem jel navštívit strýce v New York City," řekl. "Jakmile jsem vyjel na silnici v jeho autě, myslel jsem, že se zblázním. Proč jste se vy Amíci rozhodli jezdit po špatný straně silnice?"
"Omyl, vojáku," řekl Fernandez. "Jak že se jmenuje tohle auto? FORD, že? My jsme vynalezli auta, takže je naším právem zvolit, po který straně se bude jezdit."
"Odpusťte, seržante, ale kde vám tohle napovídali? Henry Ford přišel trochu pozdě, nebo snad ne? Vyrobit jich hodně není totéž, jako přijít s tím první, že?"
"Chcete mi tu snad s klidným výrazem ve tváři tvrdit, že auto vynalezli Angličani?"
"To je ale svatá pravda, seržante."
"Prdlajs pravda."
Řidič se zasmál ještě víc. "No, všichni vědí, že první parní stroje vyrobili Francouzi, Nicolas-Joseph Cugnot sestavil svou trojkolku v roce 1769. Kolem roku 1830 už měli parní mašiny všichni do jednoho, v Anglii i v Evropě. Dokonce se na sklonku vaší občanský války objevily i ve Státech. Ale nemluvíme přece o neforemnejch parních strojích, co jezdili po prašnejch cestách, že? Mluvíme o automobilech."
"První opravdový auto se spalovacím motorem bylo postavený kdy? No, s tím jel Sam Brown po Shooter's Hillu v Londýně v roce 1823 nebo 1826, když se spolehneme na tvrzení starýho Sama, ten ale byl s datama trochu na štíru. Jeho auto jelo na karburovanej vodík. Osobně myslím, že to teda bylo o trochu dřív než John Lambert, kterej jako první postavil auto ve Státech v roce 1891. Předběhl bratry Durye skoro o dva roky, ačkoli těm se obyčejně připisuje prvenství. Co je ovšem tenhle rozdíl proti šedesáti letům, že?"
"Skvěle," ucedil Fernandez. "Mám já ale kliku, že si sednu vedle člena Královský dějepisný společnosti převlečenýho za pilota s řidičákem."
Řidič se zasmál. "Člověk by měl znát svoje stroje, ne? Když je řídím, tak bych si o nich mohl aspoň něco přečíst."
Fernandez se zasmál. "Domácí teda vedou jedna nula. A po který straně se jezdí ve Francii?"
"Koho to zajímá?" ušklíbl se pilot. "To jsou jenom Francouzi, ne?"
To rozesmálo i Howarda.

*****

ÚTERÝ, 12. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Ružjo se sešel s Peelem pod velkým zářícím neonem Coke. Měli se domluvit na jeho úkolu, ale když se na to Peela zeptal, ten jen zavrtěl hlavou. "K tomu se ještě dostaneme," řekl. "Mám pro vás něco jiného."
Ružjo zvedl obočí. "Opravdu?"
Po chodnících proudili turisté. Skupina školáků v uniformách a s deskami se mezi nimi proplétala jako modrobílá stonožka.
Peel vypadal nervózní. Neustále se rozhlížel, byť nenápadně, jako by ho někdo sledoval. "Potřebuji, aby mě někdo kryl," řekl Peel. "Myslím, že jsem někomu šlápnul na kuří oko."
Ružjo přikývl. "Dobře. Víme komu?"
"Jistě ne. Něco tuším, ale ještě to budu muset ověřit."
"A proč já?"
Ve skutečnosti byla ta otázka mnohem komplexnější: Proč mi důvěřujete? Neznáme se zase tak dobře. Proč nepoužijete někoho ze svých mužů?
Peel odpověděl na jednu z nevyslovených otázek. "Protože vy nemáte důvod chtít mě zabít."
Ružjo nezměnil výraz v obličeji. "Aspoň o žádném nevíte."

Peel se usmál, krátce a napjatě. "Sehnal jste si už zbraň?"

"Zatím ne," zalhal. Hlas ho neprozradil.

Peel vytáhl z vnitřní kapsy u černé bundy na zip zavřené pouzdro a podal je Ružjoovi. "Beretta, model 21A, ráže .22, italská zbraň, ale tenhle model pochází z Ameriky. Do zásobníku se vejde šest nábojů, jeden do komory."

"Znám tu pistoli."

Peel přikývl. "Jsou u toho další dva zásobníky, oba už nabité. Pevné náboje CCI Minimag. Mohl jsem vám sehnat větší zbraň, ale vím, že oddíly Spetsnaz preferují menší kalibry."

"To bude stačit. Jak střílí?"

Peel přikývl, jako by tuto otázku čekal, ale přesto ho potěšila. "Neměl jsem čas nechat ji u zbrojíře seřídit, takže dvojčinnost se zapíná mírně ztuha. Jednočinnost funguje celkem hladce, stačí vyvinout tlak dvou kilogramů, jen nepatrně to drhne. Na vzdálenost sedmi metrů střílí přesně, na dvacet pět metrů zanáší o dva palce výš a trochu doprava."

"Rozumím."

"Ocenil bych, kdybyste ji měl po ruce. A kdybyste zjistil, že se za mnou pohybuje někdo s pistolí nebo nožem, zastřelte ho, ano?"

Ružjo krátce po vojensku přikývl, zasunul si pouzdro do kapsy a otevřel zip. Vytáhl pistoli a odstranil pojistku. Vzhledem ke krátké hlavni nebude tahle beretta tak přesná jako revolver v deštníku, ale je to zbraň navíc, A ta malá pistole je ďáblem, o kterém Peel ví.

*****

Rus se vzdálil do pozadí, teď připomínal jen dalšího cizího turistu s deštníkem a sledoval dění za Peelovými zády. Peel se cítil o něco lépe a bezpečněji. Třeba si to všechno jen namlouvá, možná nemá důvod si myslet, že ho někdo sleduje, ale zvyk vnímat tyto vnitřní signály mu až dosud zachránil život. Čas od času se spletl a nic nepatřičného se neobjevilo, ale proč riskovat?

Jednou bivakoval se skupinou parašutistů v lesích Nového Jižního Walesu. S batohy na zádech se ocitli asi dvacet kilometrů od cesty. Byli ve výšce sotva několika stovek metrů, v pustině, kde na všem seděl rudý hustý prach, při každém kroku mimo stan se ho k nebi zvedala celá mračna. Tábořili na menší mýtině mezi stromy a keři tak hustými, že připomínaly zdi.

Chvíli před setměním, když se muži chystali uvařit večeři, dostal Peel strach. Náhle se ho zmocnil silný strach, tak úporný a neodbytný, že měl chuť dát se na útěk a co nejrychleji z té oblasti zmizet.

Neměl pro to žádné vysvětlení. Kolem nich žádné nebezpečí nehrozilo, kilometry kolem nebyl vůbec nikdo. Snažil si to rozmluvit. Je přece cvičený důstojník, má zkušenosti z boje, je mladý, odvážný, po zuby ozbrojený, je tu se šesti veterány, kteří jsou schopni překusovat hřebíky a močit jehly. I oni jsou ozbrojení a v lesích kolem není nikdo, kdo by je měl znepokojovat. Nic však nepomáhalo. Pocit neodvratného ohrožení neustupoval. Bez jakéhokoli vysvětlení, pouze se slovy, že jde o součást cvičení, rozkázal svým mužům sbalit batohy a do pěti minut se připravit k odchodu. Trvalo jim to téměř sedm minut, ale jakmile byli hotovi, vydali se na desetikilometrový pochod a teprve pak Peelovy obavy pominuly. Znovu se utábořili, postavili hlídku a uložili se ke spánku.

Brzy ráno, ještě před rozbřeskem, Peela vzbudila hlídka a ukázala na oranžovou záři na obzoru. Lesní požár.

Když se na to Peel informoval později, dozvěděl se, že oheň vypukl kousek pod jejich původním táborem. Vyšplhal se vzhůru po svahu

tak rychle, že v plamenech našli smrt prchající jeleni, a kdyby Peel se svými muži zůstal na místě, kde zuřil požár, nikdo z nich by nepřežil.

Jeho muži žasli.

Jak to mohl vědět? Ucítil snad kouř? Nebo uslyšel vystrašená zvířata v lese, jejichž strach byl tak silný, že ho nějak vycítil? Přemýšlel o tom, ale nikdy nepřišel na uspokojující vysvětlení. Důležitější však bylo, že to podnikl. Nějaká intuice mu napověděla, že Smrtka je nablízku, a on měl dost rozumu a poslechl ji.

Během nejrůznějších bitev a hlídek se tento pocit opakoval, ale nikdy už tak dramaticky jako tehdy v Austrálii, a pokaždé když ucítil na rameni studený dotek smrti, nezaváhal. A ve většině případů mu podobná rozhodnutí zachránila život.

Neměl na dohled žádného nepřítele, ale cítil strach. Jedinou příčinou, která ho napadala, byl ten vědec. Nikdo jiný neměl ponětí o tom, co dělá, a i ten člověk mu určitě něco skrýval. Nedávalo to smysl, když mu Bascomb-Coombs poskytl milion a zasvětil ho do svých plánů, jenže kdo jiný by to mohl být? Po pravdě řečeno, viděl už Peel na vlastní oči ty peníze vyrovnané na stole? Neviděl. Všechny byly na účtu v nějaké indonéské bance. To by normálně stačilo, ovšem Bascomb-Coombs vlastní a ovládá ten nejotřesnější počítač na světě, ne? Kdyby se mu zachtělo, určitě by dokázal zmást člověka, který se v elektronice tolik nevyzná.

Ale proč by to dělal?

Peel nenacházel odpověď, ale něco na něj číhalo, a jemu se nechtělo padnout tomu za oběť. Lepší bude podniknout jisté kroky a zjistit to. A kdyby za tím stál Bascomb-Coombs, bodnutí do žeber nebo kulku do týla jeho geniální mozek nezastaví. Když se situace vyhrotí, meč je nepochybně mnohem účinnější zbraní než pero.

Peel došel k nádraží a cítil se trochu lépe, když už podnikl aspoň nějaké kroky.

29 KAPITOLA

*****

ÚTERÝ, 12. DUBNA WASHINGTON, D.C.

Za Jayem měl dorazit Sojan Rinpoche. Měl přijít osobně sem, do jeho bytu, a Jay z toho byl víc než jen trochu nervózní.

Výhodou VR bylo, že jste mohli svůj vzhled změnit, jak jste chtěli. Jay se sice ve většině scénářů raději objevoval ve skutečné podobě, protože vytvořit si nějaký vzhled, kterým by všechny ohromil, znamenalo víc práce než užitku. No, ne že by se tu a tam lehce nepoopravil, vypadal tedy trochu vyšší, svalnatější, měl o něco ostřeji řezané rysy, ale kdyby ho někdo potkal i ve skutečnosti, určitě by ho podle podoby z VR poznal. Po mnoha letech strávených na síti člověk víceméně ignoroval podoby ostatních lidí ve VR. Když se s nimi setkal osobně na nějaké konferenci, nebylo vždycky snadné spojit si skutečnou osobu s její podobou na síti. Mnohokrát si takoví lidé vytvořili podobu zcela odlišnou, ale už se netrápili se změnou hlasu. Slyšet jejich hlas ze zcela neznámých úst bylo zvláštní. Nebo změnili hlas, a tvář nechali, a to taky působilo divně.

Pravda byla ve virtuální realitě věcí subjektivní. On už ten termín samotný je solidní protimluv.

Saji Jayovi na síti řekl, že v D.C. stráví několik týdnů, a zeptal se ho, jestli by se s ním chtěl sejít. Jay souhlasil, ačkoli k němu měl několik výhrad. Saji mu nepochybně zachránil kůži, prožil s ním spoustu zajímavých věcí, ale zároveň se trochu bál, že skutečný Saji nebude virtuální verzi moc podobný. Buddhisté se zajímali o iluze dávno před vynálezem počítačů, takže Saji možná bude vypadat jako Saji, ale možná taky ne. Člověk se někdy zdráhal setkat s někým, koho si hodně vážil, a to z obavy, že skutečnost bude značně

pokulhávat za očekáváním. Když byl Jay malý, potkal náhodou člověka ze svého oblíbeného televizního pořadu. V televizi byl ten muž usměvavý, vlídný, takový ten typ člověka, jakého by všechny děti chtěly za tátu. Byl to Jayův idol. Muž Jaye zahlédl, a první slova, která splynula z jeho sladkých rtů, byla: "Ježíši, kdo sem pustil toho mrňouse zapráskanýho?"

A bylo po idolu.

Jay zničil tygra, ale ve srovnání s tím, co měl ještě před sebou, to bylo to jednodušší. Teď se musí vydat po stopě tyranosaura, porazit draka, a k tomu bude potřebovat větší zbraň. A odvahu. Saji to s ním bude chtít rozebrat, jak se cítí a podobně, a to taky nebude žádný med. V některých ohledech to Jaye děsilo víc než hon na tu potvoru. Kdo řekl, že nemá smysl žít neprostudovaný život? Platón? Aristoteles? No, třeba je to pravda, ale když se člověk hrabe ve svém nitru příliš dlouho, může se z toho taky zbláznit. Příliš prostudovaný život možná taky za moc nestojí.

Domovní počítač mu sexy hlasem ohlásil: "Jayi, máš návštěvu."

Saji už dorazil.

Jay se připravil na cokoli. Nadechl se a vyrazil ke dveřím. Otevřel je.

Za nimi stála drobná žena s krátkými hnědými vlasy, v modrých džínách, černém tričku a kovbojských botách. Vypadala na pětadvacet, i v těch botách mohla měřit kolem metru padesáti, a její krásný úsměv ještě vylepšovaly hluboké dolíčky. Jay přemýšlel, jestli je z Tibetu, ale v její tváři žádné orientální znaky nenacházel.

"Ahoj, Jayi," řekla.

No... do háje! Uvědomil si, že se vlastně nepřipravil vůbec na nic.

"Saji," řekl. Nemyslel to však jako otázku. Sakra práce. Jako by nestačilo, že Saji je žena, ona musí být ještě mladá a krásná. To není fér!

No tohle.

*****

ÚTERÝ, 12. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

"Telefon pro vás, pane," řekl Applewhite. Vešel do místnosti s přístrojem v ruce. "Volá nějaký pán jménem... Pískomlat, milorde. Prý jeho telefonát očekáváte."

Goswell se zarazil a díval se do hlavně pušky, kterou čistil. Pískomlat? Nikoho takového nezná, ne? A nejspíš není sám. Někdo si asi udělal ze starého Applewhitea legraci. Silně foukl do jedné z hlavní, ozval se dutý zvuk a ve slunečních paprscích se začaly vznášet útržky bavlněného lešticího hadříku.

"Říkal, že se o vás dozvěděl od jednoho starého pána, co si libuje v kubánských doutnících."

Aha. Tak ten to je. Goswell se natáhl pro přístroj a mávl na Applewhitea, ať odejde.

"Haló?"

"Lord Goswell?"

"Ano, u telefonu."

"Počkejte chvilku, pane." V hlase byl znát určitý stupeň vzdělání a solidní původ. Nebyl hrubý. Ze sluchátka se teď ozývala elektronická melodie. "Omluvte to zdržení," řekl muž. "Člověk si prostě musí dávat pozor, že?"

"Vy jste prováděl hlasovou analýzu?"

"Ano, pane. Linka je bezpečná, náš rozhovor je řádně zašifrovaný. Tuším, že u vás to taky nikdo neposlouchá, že?"

Goswell přikývl. Dobrý začátek. "Ne, jsme sami, pane... pane Pískomlate."

Muž se zasmál. "Doufám, že mi odpustíte ten drobný žert, milorde. Sir Harold mi říkal, že prý máte nějaký choulostivý problém."

"Bohužel ano."

"Přejete si, aby se ten problém vyřešil dočasně, nebo natrvalo?"

"Nerad to říkám, ale raději natrvalo."

"Začnu se o to zajímat hned, milorde. O ostatní už se postarám sám."
Goswell se usmál. To je terno!
Sdělil vrahovi Peelovo jméno.
"Děkuji, milorde. Zařídím to. Na shledanou."
Goswell zavěsil. O penězích nebo o nechutných detailech nepadlo ani slovo. Skvělé. Najednou se cítil lépe. Aspoň několik dobrých mužů ještě žije.

*****

ÚTERÝ, 12. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Alex Michaels se procházel na nábřeží Temže nedaleko Jubilee Gardens, pozoroval výletní lodě s turisty a litoval, že nemůže vrátit čas zpátky. Život se mu pomalu přeměňoval na výjev z mýdlové opery. Jeho vyšetřování ustrnulo na mrtvém bodě. Bývalá manželka se chce soudit o opatrovnictví dcery. Má poměr se svou podřízenou. A chybělo málo, skutečně velmi málo, a byl by se vyspal i s jinou ženou, která by za posledních dvanáct let byla v pořadí jen třetí ženou, s níž spal. Jak by to měl vysvětlit Toni? Co jí má říct? Jo, víš, jak jsi byla pryč, tak chybělo takhle malinko, a celou noc bych se válel v pelechu s tou nádhernou britskou agentkou Angelou Cooperovou. Moc mě to mrzí.
To určitě. Měl pocit, že se mu do krku zahryzla nějaká nestvůra, drápy se mu zarývala do krku a ramen, tělo mu svírala svými tlapami jako ve svěráku a byla tak těžká, že se to nedalo vydržet. Nikdy v životě se necítil tak provinile. Nikdy nic takového neudělal. Nikdy. Jak jen mohl být tak zaslepený? A jak to teď napraví?
Dá se to vůbec napravit?
Nemohl snést pomyšlení, že by Toni ztratil. Ale kdyby jí to řekl -ne, až jí to řekne - mohlo by se to stát. Mohla by mu vlepit facku a odejít. Mohla by mu taky zlámat všechny kosti v těle a odejít až pak, ale to ho neděsilo tolik jako bolest, kterou jí tím způsobí.
Na co krucinál myslel?
Jistě, mohl by to všechno svést na Angelu. Snažila se poměrně usilovně, aby ho do svého bytu dostala, ale takovému vysvětlení by sám nevěřil. Nepřinutila ho s pistolí u spánku. K tanci jsou potřeba dva. Mohl její nabídku slušně odmítnout a jít domů.
Pero nelze ořezat bez perořízku.
No dobře, v tomhle případě k žádnému ořezávání sice nedošlo, ale co chybělo, že? Ježíši Kriste.
Několik japonských turistů na lodi se zářivou plachtou se na něj usmálo a zamávalo mu. Možná si mysleli, že je místní, mezi Angličanem a Američanem není na první pohled moc velký rozdíl.
Ti turisté netušili, že Alexe momentálně velmi lákala myšlenka vrhnout se do Temže, potopit se až na dno a už se nevynořit.
Taky jim zamával. "Vyližte si a pochcípejte," zašeptal s falešným úsměvem.
Proč muži dělají takové věci, že podvádějí své manželky nebo přítelkyně jako on? Nebo skoro jako on. Jednou se po práci sešel na pár skleniček s právníkem, vysokým, pohledným a bohatým chlapem, který měl za manželku nádhernou ženu. Měli spolu tři děti, obrovský dům ve Virginii, peníze, psy, kočky, všechny atributy šťastného života. Začali si s Alexem povídat. Právník si dal pár drinků a pak se mu začal svěřovat. Jednou, říkal, se zúčastnil nějaké dobročinné snídaně ve Washingtonu. Kromě jeho ženy seděly u jejich stolu čtyři velmi pohledné ženy, některé vdané, jiné svobodné, ve věku od dvaadvaceti do čtyřiceti. Podle svých slov se za uplynulý rok vyspal se všemi čtyřmi a těšil se, až to s každou zopakuje. Žádná z nich neměla o těch ostatních ani ponětí. Říkal, že je to vrcholný zážitek jeho života.
Michaels se tehdy málem udusil svým drinkem. Ten člověk musí být šílenec. Pomyšlení, že si sedne ke stolu s pěti ženami, s nimiž se všemi ležel v posteli, ho naplňovalo hrůzou. Alex nepochyboval, že by ho to připravilo o

život. Takové napětí by nevydržel. Dokázal si živě představit, že by mu hlava prostě explodovala jako bomba nebo raketa při ohňostroji.

Měl jen malé zkušenosti, ale věřil, že ženy dokážou takové věci vycítit. Stačí podezřelý pohled nebo slůvko od Angely, a Toni se to dozví. To bylo to poslední, čeho by se chtěl dožít, nepřál si, aby se to Toni dozvěděla od někoho jiného.

A hned na druhém místě stála obava, že to Toni řekne sám.

Pánové! Co má teď dělat? Ať se na to dívá, jak chce, je to bezvýchodná situace.

Na tos měl myslet, než ses svlíknul a vylez na ten stůl, kámo. Možná jsi měl nastartovat mozek dřív, než jsi uvedl do chodu hydrauliku...

*****

Ružjo sledoval Peela, ve vypůjčeném autě se držel o jeden dva vozy za ním. Nemyslel si o sobě, že je nějakým odborníkem na sledování -znal muže, kteří by dokázali sledovat zatracenou duši až do horoucích

pekel, a Belzebub by se o tom ani nedozvěděl - ale bylo to mnohem jednodušší v okamžiku, kdy subjekt věděl, že ho sledujete, a přál si to. Ružjo sledoval pár lidí už i v minulosti, ale většinou to bylo chvíli před tím, než je zabil. A nutno uznat, že se vyznal v základech sledování, jak využívat úkrytů, jak se vytratit, kdy se vzdálit, nechat někoho projít a nevrazit do něj. Tyto dovednosti patřily k jeho oboru, a on v něm byl velmi dobrý, ne-li přímo špičkový.

Ružjo se podíval na ceduli, kterou míjeli. Old Kent Road. A po jedné straně viděl cosi jménem Jihovýchodní plynárny. Uložil si to do paměti.

Jedna z věcí, které začínající agenti, snažící se proniknout do zásad sledování, obvykle opomíjeli, bylo dbát na to, kde se právě nacházejí.

Převládala tendence soustředit se na sledovaný subjekt a všechno ostatní vyloučit. Mohli jste tak ale přehlédnout někoho jiného, kdo někde leží a čeká stejně jako vy. Nebo jste se mohli za subjektem udržet v mnoha zatáčkách a křižovatkách, ale když jste si nedali pořádný pozor a subjekt náhle zastavil, rozhlédli jste se, a neměli sebemenší ponětí o tom, kde jste. Ve známém městě tento problém odpadá. Ale v cizím to může způsobit pořádný zmatek. Když jste s sebou neměli pořádnou mapu nebo GPS, najít cestu zpátky na základnu mohla být pěkná dřina. A to ještě nebylo to nejhorší. V každém městě jsou oblasti, kde prostě nelze zaparkovat auto, několik hodin v něm sedět a čekat, až se subjekt vrátí ke svému vozu a pojede dál. Ulice v lepší čtvrti není k tomu účelu zrovna ideální. Bohatí lidé si svůj majetek rádi střeží a zároveň se domnívají, že zákon a jeho vykonavatelé by jim měli dávat přednost. Možná jde o veřejnou ulici a možná máte veškeré právo v ní parkovat, ale když místní průmyslový magnát vykoukne z okna a uvidí vás sedět v autě před svým pozemkem, zavolá policii, ta přijede a zjistí si vás. Pokud se k vám dřív nedostane soukromá ochranka.

Parkovat a dlouhé hodiny sedět v autě před bankou také není zrovna moudré.

Když zajedete do neznámé oblasti a objevíte se nedaleko základní školy na dohled od hrajících si dětí, můžete bez váhání vsadit úplně všechno, že zanedlouho se u vás objeví policie a bude se chtít přesvědčit, zda nejste nějaký pobuda, který čeká na příležitost se před dětmi odhalit - nebo udělat něco horšího. Pokud nemáte velmi dobrý důvod tam být - a neexistují žádné dost dobré důvody, jaké by policii přesvědčily o tom, že člověk by měl sedět v autě před školou a sle-

dovat děti; snad jen kdybyste byli policistou a čekali na takového devianta, za jakého oni považují vás - nezbude vám než odjet o kus dál.

V takové situaci by bylo výhodou mít nějaké vědomosti o tom, kam jinam se můžete vydat a odkud zahlédnete, až váš člověk odjede.

Peel zatočil na parkoviště před malou šedou dvoupatrovou budovou.

Ružjo projel kolem parkoviště a zahlédl místa k parkování na ulici pár metrů vpředu, pod větvemi menšího dubu. Usmál se. První zákon sledování v autech, jak ho to učil Sergej, ruský agent Spetsnaz, znělo: Vždycky parkuj ve stínu. Čím teplejší počasí, tím víc to oceníš.

Ružjo zaparkoval, vypnul motor a rozhlédl se, zda nikdo nevjel na parkoviště za Peelem. Nikdo.

Peel vystoupil z vozu a zamířil k budově, vůbec na sobě nedal znát, že Ružjoa vidí. Peel už mu říkal, že budova, kam má namířeno, je bezpečná, takže za ním nemusí dovnitř.

Ružjo poposedl a rozhlížel se, zda někdo nepřijíždí nebo už není v pozici, z níž by mohl vyčkávat Peelův odjezd. Kdyby zahlédl něco i vzdáleně nebezpečného, měl zavolat Peelovi mobilním telefonem, a pak by se rozhodli, co dál.

Seděl v autě a neměl moc co dělat, takže znovu začal přemýšlet o návratu domů. Potíže s cestováním se téměř podařilo vyřešit, mohl tedy reálně uvažovat o cestě na evropský kontinent. Včera četl v novinách o dalším bláznovi, kterému se podařilo přelézt ploty, oklamat bezpečnostní kamery a dostat se do železničního tunelu pod Lamanšským průlivem. Cesta z Anglie do Francie mu trvala celý den, a bylo kupodivu, že ho proud vlaků, jež se kolem řítily rychlostí sto šedesáti kilometrů v hodině, nesrazil z úzkého ochozu dolů. Během uplynulých několika let takhle pár lidí o život přišlo.

Takový příběh jen dokládá, že když se člověk chce někam ze všech sil dostat, cestu si vždycky najde.

Ružjo Peelovi nic nedlužil, a peníze, které od něj dostával, pro něho neměly větší význam. Měl jich dost. Ale rozhodl se tu ještě nějaký ten den vydržet. Ta práce ho celkem bavila, Peelovi se navíc podařilo ho objevit a překvapit. A to v jejich oboru něco znamená. Pár dní navíc nemůže uškodit.

30 KAPITOLA

*****

ÚTERÝ, 12. DUBNA WASHINGTON, D.C.

Tyrone stál schovaný v obchodě se sportovním zbožím a díval se k restauraci. U stolku tam seděla Bella s půltuctem kamarádek a pár hochy. Mužskou část společnosti Tyrone neznal, šlo asi jen o menší měsíce obíhající kolem Belliny zářivé hvězdy. Bella se zasmála a ostatní se též zasmáli. Když hovořila, ostatní jí naslouchali. Byla skvělá.

Pozoroval ji se smíšenými pocity. Na jednu stranu nenáviděl chladnokrevnost, s jakou ho odkopla. Bez varování, prostě padej! Pecka mezi oči a buď sbohem, Tyrone! Nebyla zvyklá, aby jí hoši říkali, co se jim na jejím chování nelíbí, a přesně to on udělal. A šup, najednou bylo po všem, nesnažte se o další pokusy, vše marno.

Ale na druhou stranu, jen se na ni podívejte. Byla tak krásná, stala se středobodem každé místnosti, kam vstoupila, všichni muži by stáli frontu, jen aby mohli políbit otisky jejích bot v hlíně. A kdysi dávno věnovala Tyronovi svou přízeň. Líbala se s ním, hladila ho, nechala ho, aby hladil i on ji, a na tom pomyšlení, že by se to mohlo opako-

vat, že by mohl chodit po světě s vědomím, že má její pozornost, bylo něco kouzelného, to je bez debat. Kdysi hladil ta její dokonalá ňadra, jejich jazyky se dotýkaly uvnitř těch božských úst. Vzpomínky na to byly velmi vzrušující, a Tyrone byl rád, že stojí mezi dvěma stojany s lyžařskými kombinézami, takže není vidět, jak moc vzrušující to je.

Vlastně ho do obchoďáku pozvala. Mohl by vyjít ze svého úkrytu, dojít až k jejímu stolku a zjistit, jaká je situace. Usmála by se na něj a přivítala ho

ve svém stádečku, nechala by ho sednout si vedle sebe? Protože si ho koneckonců váží za to, že jí řekl, jak to je? Nebo je to jen nějaká habaďura, aby ho mohla před ostatními znemožnit, udělat z něj hlupáka? Domníval se, že to by neudělala. Mohla to provést už mnohem dříve, nemusela čekat tak dlouho. Ale moc jist si tím nebyl.

Kdysi, v nepříliš vzdálené minulosti, by se plnou rychlostí rozběhl až k ní, nerozmýšlel by se ani minutu. Miloval ji. Myslel si, že i ona ho miluje. Ale to bývalo. Život se dokáže během pár měsíců pořádně změnit, to se musí nechat.

Když myslel na Bellu, připadal si jako žínka, vyždímaná, opraná, přehozená přes okraj vany, ani ne na věšáku, kde by mohla uschnout. Mohl by to být ideální okamžik, aby zjistil, jak si stojí, vědět to jednou provždy.

Jenže - chtěl to opravdu vědět? Nechat se nakopat jednou bylo příšerné. Nechat se zesměšnit na veřejnosti by bylo několikanásobně horší. Už slyšel Jimmyho Joea a zbytek jejich party: "Ty vole, slyšel jsem, žes dostal na prdel od Belladonny přímo uprostřed obchoďáku? Jseš na nule, u ledu, můžeš to zabalit. Jak ti je?"

Tyrone zavrtěl hlavou. Do tohoto scénáře se mu nechtělo ani ve VR, ani v RS. Děkuju pěkně.

Kdo neriskuje, nevyhraje. Ale nemůže ani prohrát, že?

Jenže kdyby tím získal Bellu zpátky, znovu by se ocitl na její pohovce a dostal by další šanci položit své dlaně na její dokonalé tělo, své rty na její, nestálo by to za trochu riskování?

To teda jo.

Zhluboka se nadechl a pomalu vydechoval. Pak ještě jednou. V nejhorším případě by vypadal jako absolutní blázen. A v nejlepším?

Na okamžik si představil Bellu nahou a s vlasy rozpuštěnými na polštáři. Byla to tak barvitá představa, že zapomněl dýchat. Bylo mu čtrnáct, a za takový pohled by byl schopen i položit život. Nedbal na to, že by za to šel do vězení, i když jí bylo víc. Bella. Nahá...

Ježíši Kriste!

Když se mu znovu podařilo popadnout dech, zamířil ke dveřím. Hop anebo trop. Hop nebo trop.

*****

ÚTERÝ, 12. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

John Howard stál před budovou MI-6 a díval se, jak jeho šéf přechází ulici. Zamával a všiml si, že Michaels mává též.

"Dobrý den, pane plukovníku. Jak se máte?"

"Celkem dobře, pane. Na tu bídu."

"Máte něco nového o tom vrahovi?"

"Ano i ne," řekl Howard. "Víme, že seděl v letadle, které ve středu odletělo ze Seattlu. Víme, že doletěl až sem. Získali jsme potvrzení od celníků, že byl mezi cestujícími. Fiorellaová probrala přílety z Ameriky ze čtvrtečního rána. Máme i fotografii."

Podal mu barevnou fotografii muže kráčejícího letištní halou. Nad obrazem se rýsovala síťka jemných čar.

"Víte jistě, že je to on?"

"Vypadá to jako on. Správné místo ve správný čas. Počítače říkají, že podle uší a dlaní je to on. Pokud nemá dvojče, není pochyb."

Michaels kývl k budově. "Nepůjdeme dovnitř?"

Když minuli ostrahu a kráčeli chodbou, Michaels řekl: "Je to už ale skoro týden. Touhle dobou může být kdekoli."

"Ano, pane, to je pravda. Mohl odletět dříve, než se zhroutily všechny dopravní systémy. Poručík Winthropová se s britskou pomocí snaží probrat všechny informace o odletech, odjezdech vlaků, kontaktovali jsme půjčovny

vozů, dokonce i půjčovny lodí. I na falešném pase by měl mít aspoň přibližně podobnou fotku."

"Mohl si sehnat fotku s falešným plnovousem a parukou," namítl Michaels.

"Zaměřujeme se na všechny muže cestující osamoceně, kteří mají víceméně stejnou výšku, váhu i věk."

"Mohl si najmout společnici a cestovat s ní."

"Ano, pane, taky mohl najít nějakého šamana, který by ho změnil v gorilu. Někde začít musíme, pane."

Michaels se usmál.

Dorazili do kanceláře, kde Michaels opustil Toni Fiorellaovou.

Uvnitř byly Toni a vysoká, pohledná blondýna s krátkými vlasy a prohlížely si zvětšenou holoprojekci desítky tváří v několika řadách.

"Máme první sadu fotek od Jo Winthropová, plukovníku," hlásila Toni. "Všechny, jejichž uši buď pasují na naše údaje, nebo jim je překrývají vlasy, takže nejsou pořádně vidět. Ahoj, Alexi. Jaká byla procházka?"

"Jo, šlo to," řekl Michaels. Vypadal pobledle, nebyl ve své kůži.

"Omluvte mě," řekla Toni. "Plukovníku? Představuji vám Angelu Cooperovou. Je naší spojkou v MI-6. Plukovník John Howard je velitelem útočných skupin Net Force."

Blondýna mu podala ruku a usmála se na Howarda. "Těší mě, plukovníku. Ráda vás poznávám."

Potřásl jí rukou a usmál se. Koutkem oka si všiml Michaelse. Měl ve tváři strnulý, nepřirozený úsměv a Howardovi to připadalo, jako by měl co chvíli začít zvracet.

Cooperová uvolnila jeho dlaň a Howard si všiml, že na Michaelse krátce pohlédla. Ten odvrátil oči, nechtěl se s ní setkat pohledem. Nešlo o nic, trvalo to jen půl vteřiny, takže si to z větší části domýšlel, ale stejně-

Panebože.

Howard chodil v neděli se ženou a synem do kostela, ale nemyslel si o sobě, že je bůhvíjaký svatoušek, co vidí víc než kdokoli jiný. Ale na druhou stranu už něco zažil a myslel si, že se v lidech celkem vyzná.

Něco se tu stalo. Poznal to z toho, jak se ta pohledná blondýna podívala na Michaelse a jak on sklopil oči. Něco tu nehraje.

Howarda, stejně jako většinu mužů, kteří jsou často mimo domov, už napadla možnost nějaké mimomanželské známosti. Více než jen několik žen projevilo zájem poznat ho i vleže, a některé z nich byly tak pohledné, že o tom i sám zauvažoval. Kdo se to dozví? Komu tím ublíží? Jako je to v té staré písni: Není-li tu ta, kterou mám tak rád, mám rád tu, která je tu, ne? Co oči nevidí, srdce nebolí.

Všechny tyto myšlenky však naštěstí za celá dlouhá léta jeho manželství nevyústily v žádný čin. Nemyslel si o sobě, že je nějak výjimečně počestný - jako mladý voják, než se oženil, též zažil několik divokých vztahů - ale s těmi skoncoval, jakmile řekl: "Ano." Možná má větší štěstí než ostatní, ale od té doby nešlápl vedle. Poznal ovšem spou-

stu mužů, kteří svolili k menšímu hříchu. A hodně jich pak viděl, jak se chovají k ženám, že je jako neznají, ale přitom je znali až moc dobře.

Před soudem by to odpřisáhnout nemohl, ale z té malé výměny pohledů mezi Michaelsem a Cooperovou Howard vytušil něco, co se stejně nikdy nedozví: tihle dva spolu něco měli. A podle toho, jak se Toni Fiorellaová chová, ještě o tom nic neví.

Páni zlatí! Najednou měl Howard obrovskou radost, že není v kůži Alexe Michaelse. Obrovskou.

*****

ÚTERÝ, 12. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Ružjo toho špeha poznal hned, jak otevřel dveře auta.

Bylo to opravdové štěstí. Náhodou stál v těsné blízkosti auta a díval se

tím směrem, jakým šel i on dvanáct třináct metrů za Peelem. Kdyby se na něj nepodíval v tu správnou vteřinu, mohlo být už pozdě, ale všiml si odlesku slunce od nerezové oceli, když si muž zapínal bundu, aby zakryl pistoli u opasku na pravém boku. O půl vteřiny později už byl jen dalším chodcem spěchajícím na schůzku nebo něco koupit, než zavřou obchody.

Špeh se vynořil asi metr za Ružjoem, ten pokračoval dál a přešel mírně doprava, jako by si prohlížel výlohu kloboučnického obchodu. Špeh, vysoký muž s řídnoucími světlými vlasy, měl na sobě větrovku, polokošili, khaki kalhoty a tenisky. Ružjoa minul a kráčel dál za svým terčem.

Ružjo se rozhlédl. Nikoho dalšího neviděl. Odstoupil od okna a pověsil se za špeha, kráčel stejně rychle jako on. Sáhl si k mobilu u opasku a odeslal hovor.

Číslo bylo nastaveno předem, šlo o jedno ze dvou, jež mu Peel dal. Mobilní telefon u Peelova opasku začal vibrovat. Peel ho ujistil, že toto číslo nikdo jiný nezná, a pokud telefon začne vyzvánět, znamená to, že Ružjo zahlédl poblíž smrtelnou hrozbu, a nemůže tedy použít druhé číslo, aby mu zavolal a domluvili se, co dál.

Peel se ihned otočil a zamířil doprava, do dveří nejbližšího obchodu. Knihkupectví.

Špeh zatočil za ním.

Ružjo zrychlil, aby dorazil ke dveřím obchodu půl metru za špehem. Bylo by snadné ho zastřelit a zmizet, ale potřebovali ho živého aspoň

tak dlouho, dokud se nedozvědí, kdo ho poslal. To by mohlo být na ulici trochu složitější, ale v obchodě, kde je svědků méně, to půjde snadno.

Peel věděl, co je třeba udělat, a rychle zavedl muže do prázdného oddělení plného vysokých regálů se zaprášenými knihami. Než se mohl vrah chopit zbraně, Ružjo ho došel. Zarazil mu do zad malou berettu a řekl: "Pohněte se, a je po vás."

Špeh nebyl žádný amatér. Zastavil se.

"Dobrý," řekl Ružjo.

Peel se otočil, ruku měl pod kabátem u pravého boku. Usmál se. "Henry? Já myslel, že už jsi v důchodu."

Světlovlasý muž řekl: "Asi bych měl, viď?"

"Na to už je pozdě," namítl Peel. "Půjdeme někam jinam a trochu si popovídáme, co ty na to?"

"To nepůjde, Terry, víš to sám."

"Nemůžeš vyhrát, Henry. Můj člověk sloužil v oddílech Spetsnaz. Může tě zcela omráčit, ale stejně si budeme muset promluvit. Proč to nenechat na civilizované úrovni? Možná bychom se mohli dokonce domluvit tak, aby nikdo nemusel pod drn."

"Terry, vážně jsem si myslel, že máš o mně lepší mínění-"

Na ta slova Henry uskočil stranou, což byl pohyb tak nečekaný, že Ružjo minul výstřelem jeho páteř a zasáhl ho kousek nad levou ledvinu. Výstřel zněl hodně hlasitě, duněl mezi knihami a regály a vracel se k nim. Musejí to tu skončit nejdéle do pěti vteřin.

"Žije!" křikl Peel a vytahoval vlastní zbraň.

Ružjo sledoval Henryho pravou ruku, věděl, že je k ukryté zbrani nejblíž. Rozhodl se vystřelit na ni. Kdyby ji minul, střela do břicha kulkou ráže dvaadvacet by smrtelné zranění nezpůsobila.

Henry si možná uvědomil, že svou zbraň nevytáhne tak rychle, aby je oba přemohl. Ani se o to nepokusil. Místo toho si přitiskl ke rtům levé zápěstí a prokousl pásek od hodinek. Ružjo věděl, co to znamená, a Peel zjevně taky, protože řekl: "Padáme!"

Ružjo si zasunul pistoli do kapsy, otočil se a rychle kráčel k východu. Peel šel hned za ním. Brzy se sem nahrnou zvědavci, i mezi knihomoly jich je hodně.

Jed, který Henry právě rozkousl, účinkoval bezpochyby velmi rychle. Nebylo

ani možné vypáčit násilím informaci z člověka, který by se raději zabil, než by ji vyzradil. Opravdový profesionál. Henry bude

jistě po smrti dříve, než se mu dostane lékařské pomoci, rozhodně už ho nikdo nevzkřísí. Ružjo si vážil lidí, kteří zemřeli dobře. Když víte, že váš čas nadešel, je lepší odejít ze světa po svém. Válku jste prohráli, ale když jste mohli nepřítele i v takovéto chvíli obrat aspoň o něco, odešli jste do hrobu s přinejmenším malým zadostiučiněním.

Na chodníku Peel předešel Ružjoa sice ne v běhu, ale poměrně rychlým krokem, a zamířil k autu. "Starého Henryho jsem měl rád. Je ho škoda," řekl.

Ružjo ho následoval a přemýšlel, jak se asi zbaví té beretty. Bude ji muset co nejdříve zahodit. V knihkupectví zemřel člověk, jehož skon sice způsobil silný jed, ale i z kulky s dutou špičkou občas zbylo dost na provedení balistické expertizy a určení zbraně, z níž byla vystřelena. A zbraň, s níž byl prokazatelně někdo zastřelen, rozhodně není bezpečný talisman.

31 KAPITOLA

*****

ÚTERÝ, 12. DUBNA WASHINGTON, D.C.

Jay přinesl Saji sklenici vody, zavrtěl hlavou a řekl: "Asi tě to hodně baví, co?"

Dívka, sedící v křesle, se usmála. "Víc, než je zdrávo."

Jay se posadil na opotřebovanou koženou pohovku, co koupil na bleším trhu. Ve vzduchu cítil vonné tyčinky. Je to její parfém? Nebo tím má nasáklé vlasy? Panebože, byla tak hezká. "Za ty roky na síti bych si měl zvyknout, ale tohleto jsem nečekal."

"To tě to tak štve?"

Na chvilku se zamyslel. "Ne, moc ne. Jde o mozek, ne o tělo."

"To tě šlechtí, Jayi. Opravdu tomu věříš. Kdybych to věděla, když jsme se potkali poprvé, neotravovala bych se s převlekem."

"Čistě ze zvědavosti - proč jsi to udělala?"

Zamíchala kostkami ve své sklenici. "Chceš slyšet krátkou odpověď, nebo přednášku?"

"Ne, klidně přednášku. Zkrácený verze jsou dost nezáživný."

Usmála se. "Dobře. Buddhismus je blízký tradičním náboženstvím tím, že po dlouhá léta byli jeho vysocí představitelé většinou muži. Existovaly sice jeptišky a věřící ženy, které kráčely stejnou cestou jako většina mužů, ale spousta lidí i dnes vidí otázku pohlaví předpojatě. A ve většině tradičních svatých knih - v bibli, koránu, Upanišadě a většině buddhistické literatury - pokud se o ženách vůbec mluví, pak je to z pozice otců a nadřazených tvorů, a to i tehdy, když je muži opěvují. Ženy mají dávat život, rodit děti, je to slabší pohlaví, jež je třeba chránit před krutostmi okolního světa. Bla, bla, bla. Velká část starých náboženských směrů vidí ženy spíše jako majetek než lidi. Muž má farmu, kozy, dobytek a ženu. V téhle zemi mohou ženy volit teprve necelých sto let. Vnímáš mě?"

"Pokračuj, poslouchám."

"Fajn. Nuže, filozofové by chtěli, aby ženy zůstaly bosé a těhotné, aby udržovaly oheň, zatímco důležitější věci spravují muži. Existují i výjimky - některé bohyně, Wicca a podobně - ale až donedávna nebyly ženy chápány jako rovnocenní partneři, když došlo na doktríny nebo praxi, a to i u ‚neutrálnějších' vyznání. Mezi katolickými kněžími není zatím ani jedna žena. V některých muslimských státech dosud ženy nesmějí na veřejnosti odhalovat svou tvář. V buddhismu to není tak zlé jako v jiných náboženstvích, ale i mezi pokrokovými stoupenci se stále drží nevyslovený názor, že ženy nejsou v

otázkách víry tak schopné jako muži. Čistě objektivně vzato, ženy nepřemýšlejí stejně jako muži. Nejlepší šachistky nedokážou porazit mužské šampióny. Při prostorových testech jsou muži lepší než ženy. Muži - a některé ženy - to chápou jako důvod, proč by se situace neměla měnit. Rovnoprávnost se chystá už dlouho, ale na mnoha místech zatím neexistuje ani v náznaku."

Jay přikývl. Věděl to. Začínal chápat, kam tím míří, ale řekl: "Pokračuj."

"V některých kruzích si můžeš získat větší respekt, když jsi starší muž, než když jsi mladá žena. Pravda je jen jedna, ale hodně lidí se nejdříve podívá, kdo jim ji říká, a teprve pak na ni přistoupí. Znáš ten starý hollywoodský vtip o producentovi a spisovateli? Spisovatel pošle scénář producentovi, protože ten na něj spěchá. Uplynou týdny a producent se neozve. Spisovatel se rozhodne mu zavolat. ‚Tak co, už jste si to přečetl?' ptá se. Jo, četl jsem to.' ‚No, a co na to říkáte?' A producent povídá: ‚Nevím, co si mám myslet. Zatím jsem to četl jen já sám.' "

Zavrtěla hlavou. "Stejně to občas funguje i v náboženství. Když chceš poradit a můžeš si vybrat mezi sedmdesátiletým starcem a holkou kolem dvaceti, vybereš si radši starce. Moudří starci jsou lepší než mladí nerozvážlivci."

"To je blbost," řekl Jay. "Když se ve svým oboru vyznáš stejně jako stařec, mělo by to bejt jedno. Jde o to, co říkáš, ne kdo to říká."

Odměnila ho velkým úsměvem. "Já tě miluju. Nechceš si mě vzít?"

Jay zamrkal. "Cože?"

Vesele se zasmála. "K tomu se ještě dostaneme. Jak pokračuje hon na tu příšeru?"

Vzdychl. "Teď půjde do tuhýho."

"Proto jsem tady. Asi bych tam měla vyrazit s tebou."

*****

STŘEDA, 13. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Stephens jel s bentleyem na vyhrazené místo k továrně na počítače. Goswell seděl vzadu, kolem něj se vznášela příjemná vůně norkového oleje čerstvě vetřeného do kůže sedadel. Provoz byl jako vždy přísterný, ale Stephens si dokázal poradit téměř se vším, čím ho Londýn častoval. Goswell se opřel a vychutnával si jízdu.

Krátce nato Stephens řekl: "Milorde, je tu hovor pro vás. Sir Harold."

"Ano, vezmu si to."

Stephens mu podal mobilní telefon. "Ahoj, Harry."

"Nazdar, Gossie. Zase cestuješ, co?"

"Ano, jsem v autě. Jedu na kontrolu jednoho z podniků. Nemůžu nechat ředitele moc zpychnout, ne?"

"To určitě ne. Hm, víš, Gossie... je to..."

"Něco tě trápí, Harry?"

"No, trápí. Nemluvil jsi v poslední době s člověkem jménem... Pískomlat? Mělo se to týkat té poměrně choulostivé věci, o níž jsme hovořili v klubu?"

"Ano, vzpomínám si."

"No, hm, zdá se, že pan Pískomlat je... po smrti."

"Ale ne."

"Ano. Poměrně nečekaně."

"Náhlá nemoc?"

"Velmi náhlá. Podle mých informací k tomu došlo právě v okamžiku, když pracoval na té věci, kterou jsme spolu probírali. Je to snad víceméně přímým důsledkem této záležitosti."

"To je velmi mrzuté."

"Máš úplnou pravdu."

"Nu co, takové věci se stávají."

"Ano. Mám se spojit s někým ze společníků pana Pískomlata? Nemám se poptat, jestli by někdo z nich nechtěl tuto záležitost převzít?"

Goswell se zamyslel. "Je to od tebe hezké, Harry, ale myslím, že s tím chvíli počkám."

"Jak chceš, Gossie. Je mi to hrozně líto."

"Ale no tak, Harry. Není to tvoje vina. Zjevně jsem závažnost toho problému sám podcenil. Už se tím netrap."

Když však Goswell podával telefon Stephensovi zpátky, trápilo ho to. Takže pan Pískomlat se přejmenoval na pana Podkytku. Což znamenalo, že Peel má buď kliku, nebo je dobrý, možná obojí. Na jednu stranu byl Goswell pyšný, že jeho muž je natolik schopný, aby odvrátil útok jiného profesionála. Ale na druhé straně to znamenalo, že Peel teď bude mnohem víc ve střehu, a jestli dříve nebylo snadné ho odstranit, teď to bude platit dvojnásob.

Hm. To je pádný důvod k zamyšlení, ne?

"Zanedlouho budeme na místě, milorde."

"Cože? Och ano. Jistě."

No. Pěkně popořadě. Nejprve se ujistí, zda se Bascomb-Coombs v ničem nešťourá. Pak vymyslí, co provést s tím zrádcem Peelem.

*****

STŘEDA, 13. DUBNA MI-6, LONDÝN, ANGLIE

"Došlo k určitému průlomu, plukovníku," řekl Fernandez.

Howard zvedl oči od hromady hlášení, která pročítal. Seděli v Michaelsově dočasné kanceláři, velitel byl se svou zástupkyní na schůzi s někým z vyšších pater MI-6.

"Opravdu?"

"Slečna Cooperová donesla tohleto." Podal mu fotografii.

Howard si ji prohlédl. "Ružjo!"

"Ano, pane." Dlouho bylo ticho.

"No, seržante, tak spusťte. Kde a kdy?"

"Rozkaz." Usmál se. "Londýnská policie přijela včera vyšetřit nějaký incident v knihkupectví u Piccadilly Circus. Na podlaze našla zastřeleného muže. Šlo o jistého Henryho Wyndhama, bývalého agenta MI-5, jenž měl soukromou 'bezpečnostní službu'. Cooperová tvrdí, že místní úřady se domnívají, že Wyndham pracoval jako cenný a velmi diskrétní vrah pro bohaté klienty, ale nikomu se zatím nepodařilo ho dopadnout. Zdá se, že ho nezabila ta kulka, nejspíš zemřel na rychle působící jed. Tenhle záběr je z kamery na ukrytých dveřích v tom obchodě, je to jeden ze dvou mužů, co odešli přibližně v tu dobu, co vedoucí zaslechli výstřel. Tady je ten druhý."

Fernandez mu podal druhý snímek.

"Známe ho?"

"My ne. Cooperová ale zjišťuje jeho totožnost."

Howard přikývl. "Takže je pořád v Londýně. A právě někoho zabil. To by mě zajímalo proč."

"Proč tu je? Nebo proč někoho zabil?"

"Obojí."

"No, může jít o shodu náhod. Mohl si jen zajít po nějakou christieovku na ukrácení času, a ve vedlejším oddělení zatím někoho odpráskli."

"To tak. Půjde o tom mrtvým zjistit víc?"

"Cooperová pracuje i na tom, pane."

Howard znovu přikývl. "Dobře. Mohlo by nám pomoci promluvit si s někým ze zaměstnanců toho obchodu?"

"Cooperová nám posílá policejní hlášení a říká, že za pár minut si je můžeme přečíst na počítači. Ale nikdo prý neviděl, jak ti dva odešli z obchodu."

"Zesnulý pan Wyndham je určitě viděl vejít."

"Ale už ne odejít. Poldové nikdy nic takového neviděli. Mrtvý muž byl ozbrojen. Odhadujeme, že mu někdo vrazil pistoli do zad, a on chtěl uskočit.

Malá kulka ho zasáhla z malé vzdálenosti, ale podle lékaře ho nezabila. Jemu však nejspíš došlo, že se z toho nevyhrabe, tak se zabil sám. Jed byl jeden z novějších neurotoxinů. Jakmile kapsli prokousl, zbývalo mu asi devadesát vteřin života."

"Zajímavé."

"Že?"

"Ale nestůjte tu jen tak, jděte se podívat, jestli by pro vás slečna Cooperová neměla nějakou práci. Je blízko, Julio. Dostaneme ho. Cítím to v kostech."

Jo."

*****

STŘEDA, 13. DUBNA WASHINGTON, D.C.

Svítilo slunko, nefoukal vítr, zkrátka skvělý den pro trénink s bumerangem, takže Tyrone nadšeně zamířil na hřiště. Bella opětovala jeho úsměv, chtěla se s ním sejít, pozvala ho k sobě domů, hned na dnešní večer! Život byl lepší než dobrý. Život byl báječný.

A když dorazil na hřiště, uviděl Nadine. Prostě super!

Ale když došel až k ní, všiml si, že už balí.

"Ahoj, Nadine."

"Ahoj, Tyrone."

"Kam jdeš?"

"Trochu mě bolí ruka, nechci to přehnat."

"Mám s sebou ibuprofen."

"To je dobrý. Doma ho mám taky. Měj se."

Cítil, že se něco děje, ale netušil, co to může být. "Jsi v pořádku?"

Podívala se mu přímo do očí. "Říkala jsem ti, že mě bolí ruka. Nefunguje ti naslouchátko?" Z jejího hlasu létaly jedovaté šípy vzteku.

"Ty, uklidni se, neděĺám z tebe přece simulanta, jen jsem se ptal, nic víc."

Zase si začala balit věci. "A co je ti do toho? Nemusíš se zahazovat s lidma, jako jsem já. Máš přece Belladonnu."

"A co ta s tím má co společnýho?"

Naštvaně batoh zavřela, zvedla ho a přehodila si ho přes rameno. "Ale no tak, Tyrone, víš dobře, co to znamená. Když se potíš se závodníkama, tak nechodíš do šatny k trenérům. Když snídáš s pracháčema, nebudeš přece večeřet s otrhancem."

"Co to plácáš?"

"Takže ti to mám říct naplno? Když se couráš s krásnýma, tak se pak nebudeš courat s ošklivýma."

"Kdo je ošklivej?"

Smutně se na něj usmála. "Chceš snad říct, že jsem ve stejný lize jako Bella? Že bys radši, aby tě viděli se mnou než s ní?"

Byl v šoku. Vůbec to nechápal. Proč o tom Nadine mluví? Samozřejmě že Bella je hezčí. Je nejhezčí na celé škole! Tak o co jí jde?

Snažil se dopátrat toho, co tím Nadine vlastně myslela a co jí na to říct, když zavrtěla hlavou. Jo, nech si to projít hlavou. Zatím se měj, Ty."

Provlékla popruhem batohu i druhou ruku a odešla.

Díval se za ní, a ačkoli ho nenapadalo, co udělal špatně, cítil se provinile. Nejspíš neuspěl v nějaké zkoušce, a navíc ani netušil, o co mohlo jít.

Hergot. Litoval, že není doma táta. V takových věcech se vyzná. Potřeboval s ním mluvit.

32 KAPITOLA

*****

STŘEDA, 13. DUBNA Ml-6, LONDÝN, ANGLIE

Toni věděla, že se něco děje. Alex všechny praskliny ve svém vystupování zatmelil a vyhladil, takže z jeho pocitů se teď nedostalo ven vůbec nic. Nešlo ani tak o to, co říkal nebo dělal, ale o neviditelný, ale přesto znatelný posun v jeho chování. Po dlouhých letech strávených výcvikem bojových umění měla tendenci přemýšlet o věcech s ohledem na tělesné postoje. A Alex podle této metody stál teď v obranném postavení. Když se poznali, držel obrannou ruku ve střehu, když spolu začali chodit, trochu ji uvolnil a dal Toni prostor přiblížit se k němu blíž. Teď měl svěšená ramena, kryl si obličej a ustupoval.

Toni seděla ve zvláštní kanceláři na míle daleko od svých kořenů a přemýšlela o tom. Co se to stalo? Alex má jistě spoustu problémů, visí nad ním hrozba soudního sporu o opatrovnictví, k tomu ten šílený počítačový pirát a i v jejich vztahu to začalo trochu skřípat; nic z toho však nevypadalo dostatečné pro tak náhlé odcizení.

"Slečno Fiorellaová?"

Zvedla oči. Cooperová. "Ano?"

"Plukovník Howard má nějaké informace o tom vrahovi. Rád by znal váš názor. Je v malém konferenčním sále."

"Fajn. Hned jsem tam."

Cooperová odešla a Toni zahnala obavy o Alexe. Má před sebou úkol, a ačkoli jí ho Alex nijak nezjednodušuje, nemůže tu přece sedět celý den a rozjímat o svém milostném životě. Vzala ze stolku notebook a zamířila za Johnem Howardem do konferenčního sálu.

*****

Howard zvedl oči od monitoru, když Toni Fiorellaová vstoupila do místnosti. Byl tu ještě Julio, zatímco Angela Cooperová a Alex Michaels se měli sejít s někým z vedení MI-6, a přijdou tedy až za pár minut.

"Dobrý den, Johne. Co se děje?"

"Velitel přijde za chvíli, slečna Cooperová už pro něj šla, ale chtěl jsem vás tady, abychom mohli urychlit záležitost s tím Ružjoem."

"Jistě, povídejte."

Objasnil jí situaci, obrazy na monitoru jeho informace dokreslovaly. Rychle zopakoval údaje, které už Toni znala, načež přešel k novým skutečnostem.

Na monitoru se objevil záběr ze skryté kamery v obchodu. "Tenhle člověk odešel z obchodu těsně po incidentu, přibližně ve stejnou dobu jako Ružjo. Podle toho, co zjistili slečna Cooperová a její lidé, jde

o Terrance Arthura Peela, majora britské armády v záloze. Julio, mohl byste pokračovat?"

"Ano. Peel měl za sebou celkem slušnou kariéru, dokud ho před několika lety nepřeveleli spolu s britskými vojáky na jednu ze stálých základen v Irsku. Mír je v této oblasti poměrně křehký, všechny skupiny proti sobě neustále brojí, a podle toho, co jsme zjistili, byl Peel zodpovědný za incident, který mohl tímto mírem otřást. Přistihl místní, jak dělali něco, co by dělat neměli, a vymlátil z nich přiznání. On

i jeho lidé byli bezesporu až příliš aktivní. Výsledkem bylo několik vážných zranění, pár osob dokonce zemřelo."

Toni přikývla. "Aha."

"Britská armáda se o tom nikde moc nešíří," pokračoval Fernandez, "ale Peel nejspíš dostal možnost buď spáchat sebevraždu, nebo odejít, takže odešel do důchodu a incident se zametl pod koberec. Pak se objevil jako velitel ochranky jednoho místního magnáta, lorda Geoffreye Goswella. Peelův nový šéf není jen

šlechtic, je i přímo
pohádkově bohatý, je to miliardář vlastnící půl tuctu továren, kde se vyrábí všechno od počítačů po potravu pro kočky."
Toni se nad tím zamyslela. Měla asi představu, kam to směřuje, ale chtěla slyšet Howardův názor. Podívala se z Fernandeze na Howarda. "Aha. A proto se domníváte..."
Howard pokrčil rameny. "Na kvalitní závěr zatím nemáme dostatek kvalitních informací. Ale připadá mi jako hodně velká shoda náhod, aby došlo k zastřelení a otrávení bývalého agenta rozvědky, a o pár vteřin později ze dveří obchodu vyšel hledaný vrah a s ním i major, jehož vyhodili z armády za mučení vězňů. Kdybych sázel, vsadil bych se, že tihle dva mají s tou smrtí něco společného. A spolu taky."
"Myslíte, že Ružjo pracuje pro Peela? Že dostal úkol najít a zabít toho člověka v knihkupectví?"
"Jak říkám, na podobné závěry je zatím příliš brzy, ale rozhodně se zdá, že bychom si s tím Peelem měli promluvit. I kdyby byl naprosto bez viny, přinejmenším tam byl, když k tomu incidentu došlo, a musel vidět Ružjoa vycházet z obchodu. Kdyby se Ružjo o pár vteřin opozdil, Peel by do něj narazil."
Toni znovu přikývla. "Dobře. Jak se do toho pustíme?"
"To připraví Cooperová. Můžeme se k tomu připojit jako pozorovatelé. Nepotřebujeme žádné zbraně. Ten lord má prý velmi dobré konexe a nikdo na něj nemůže."
"Správně," přikývl Fernandez. "Zaklepeme na dveře, budeme popíjet čaj a pak se pana majora zdvořile zeptáme: Tak co, vy stará vojno, nezastřelil jste poslední dobou někoho v knihkupectví?' a on řekne: ‚Náhodou ano, starouši. Je něco v nepořádku?' Jsou tu všichni hrozně civilizovaní, víte?"
Toni se zasmála.
Podle jejího smíchu Howard vytušil, že se s velitelem o Angele Cooperové ještě nebavili. No co. Rozhodně to není jeho problém, takže se do toho nebude-
Zazvonil mu virces a podle vyzvánění poznal, že jde o osobní hovor. Zamračil se. Nebyl sice přímo v akci, takže nevypnul přístup jiných hovorů než naléhavých, ale přesto nebylo obvyklé, aby mu volala žena. "Omluvte mě na chvilku." Odešel od stolu a odepnul virces od opasku. S ohledem na to, kde se právě nacházel, nechal vizuální režim vypnutý.
"Haló?"
"Ahoj, tati."
"Tyrone. Děje se něco? Je maminka-"
"Máma je v pořádku, jsme tady všichni hodný a máme se dobře, tati."
Howard se uklidnil. Nikoho nepřejelo auto ani nic takového. "Tak co se děje?"
"Nechci tě vyrušovat, jestli máš moc práce."
"Tolik práce nemám. Pal."
Tyrone mlčel. Pauza se protahovala.
"Víš, Tyrone, tohle je mezikontinentální hovor."
"Promiň. No, jde o tu holku od nás ze školy..."
Howard poslouchal, jak mu syn vypráví o svých starostech, a přistihl se, že se usmívá. Kdyby se ho kdokoli zeptal, jestli by nechtěl vrátit čas a prožít život znovu, řekl by mu ne, ani za nic. Nenadělal tolik chyb, aby se musel vracet do puberty a dohánět, co zameškal. Ne, díky.
Fiorellaová s Fernandezem ho ignorovali a dívali se na monitor, po chvíli dorazili i Michaels s Cooperovou.
Konečně jeho syn domluvil. "Tak co ty na to, tati?"
"No, můžu se mýlit, ale myslím, že ta tvoje bumerangová kamarádka tě má ráda. A možná trochu žárlí na Bellu."
"Jo?"
"Jo. A možná má taky pravdu. Proč tě baví být s Nadine?"

"Protože umí házet, a jak! Je chytrá, je s ní legrace a má naprosto skvělou ruku pro házení."
"Ale není moc hezká, co?"
"To ne, no."
"A Bella?"
"Páni, táto, ta je nádherná!"
"A jestli mě neklame paměť, tak má taky stinný stránky. Pamatuješ si, jak jsi mi o ní vyprávěl, když tě nechala?"
"Hm, jo. Ale možná si uvědomila, že udělala chybu."
"Nebo jsi pro ni možná zajímavější, protože tě chce i nějaká jiná holka."
"Nadine? Neuraž se, ale nevím, proč by Bella měla mít jakýkoli obavy kvůli Nadine. Je s ní legrace a tak, ale není to někdo, kvůli komu bys přešel ulici a chtěl se na něj podívat zblízka."
"Jestli Nadine sportuje, je chytrá a zábavná, pak může někomu připadat nebezpečná, obzvlášť když ten někdo takový není."
"Chceš říct, že Bella na Nadine žárlí?"
Howard se usmál. Tyrone promluvil stejným hlasem, jako kdyby mu jeho otec právě řekl, že domů přiletí tak, že vyskočí do vzduchu a bude hodně rychle mávat rukama.
"Co se ještě změnilo od doby, co tě nechala?"
"Nic." Další pauza. "Ty bláho."
"Je fajn, když o tebe projeví zájem," řekl Howard. "Ale musíš si uvědomit, kdo tě chce a proč. Nemůžeš ohrnovat nos nad někým jen proto, jakou od boha dostane postavu nebo obličej, ale zároveň není dobře připisovat si za ten vzhled nějak velkou zásluhu. Pokud ovšem takový člověk nepodstoupil několik plastických operací."
"Co tím chceš říct, tati?"
"Kdyby Bella nebyla tak krásná, kdyby byla obyčejná nebo dokonce ošklivá, chtěl bys s ní trávit volný čas? Mluví pro ni něco jiného než jen to, jak vypadá? Přešel bys ulici, aby sis s ní promluvil, kdyby se na ni nedalo koukat?"
Ty pauzy nebudou laciné.
"No..."
"Přemýšlej o tom. Nech si to projít hlavou a uvidíš, co se z toho vyklube."
"Ty bláho. Asi už bych měl končit. Jo, díky, tati."
"Pozdravuj ode mě maminku."
"Budu. Konec."
"Ahoj, chlapče."
Howard si připnul virces zpátky k opasku. Byl voják, a vojáci bývají přirozeně velmi často pryč, ale přesto ho trápilo, že nemůže být svému synovi nablízku. Muž musí dělat svou práci, ale zároveň nese zodpovědnost za svou rodinu. Má syna, a ten potřebuje otcovskou pomoc. Existují určité hodnoty, které je potřeba mu předat, naučit ho určité věci. Na to nesmí zapomenout. Je to důležité.

33 KAPITOLA

*****
STŘEDA, 13. DUBNA
SVRCHNÍ KŘÍDA
ÚZEMÍ BUDOUCÍ ZÁPADNÍ EVROPY

Kapradí vysoké jako borovice se pohupovalo v horkém vzduchu, nad bohatou zelení se prohánělY vážky velké jako jestřábi a honily komáry, které by si člověk klidně spletl s pohublými vrabci. Bylo jaro a všude tu vládla dravost,

horko a vlhko intenzivnější než v tropickém deštném pralese.

Vůz Humvee s rozšířeným podvozkem narazil do hromady hlíny, jež se za dvacet třicet milionů let přemění na část ropného pole. Přední kolo na straně spolujezdce vyletělo do vzduchu a točilo se naprázdno, ale zbývající tři terénní pneumatiky naštěstí vůz vyprostily z rozkládajícího se humusu dříve, než humvee dopadl na všechny čtyři.

Jayovi zacvakaly zuby.

Saji, připoutaná na sedadle spolujezdce, řekla: "Hergot, Jayi! Nemám radši řídit já?"

Jay sešlápl plyn. Humvee vyrazil kupředu. "Jako bys to zvládla líp."

"No, těžko by to šlo hůř. To bych musela sjet z útesu."

Vlhký terén se trochu vyrovnal a vzorek na pneumatikách posouval vůz vpřed trochu rychleji. "Není to tak snadný, jak to vypadá."

"No, když sleduju, jak ti to jde, napadá mě spousta slov, jenom ne snadný."

Pokoušel se vyjet nahoru, když si všiml polámaných kapradin. Zpomalil, dojel trochu blíž k polámaným rostlinám a zařadil neutrál. Otočil se k Saji. "Zůstaň tady, já se tam jdu podívat. Jestli chceš, tak stůj u kulometu."

Na odkryté zadní kapotě vozu stál vodou chlazený kulomet Browning ráže .50. Na zadní kapotě byl připnutý i ruční, laserem naváděný protitankový raketomet a půltucet raket. Jay přemýšlel, že s sebou vezme pušky a pistole, ale rozhodl se, že to nemá smysl. Všechny menší zbraně by byly k ničemu. Ještě raději by tu měl tank a protipancéřové střely, ale v tomto scénáři s sebou mohl vzít maximálně ten raketomet. Nic silnějšího by nefungovalo. Bohužel.

"Radši ne," řekla Saji. Měla na sobě khaki šortky a košili, trekingové boty a srolované ponožky. Vypadala v tom nádherně. Jay přemýšlel, jak asi vypadá bez oblečení.

"Tak jo. V tom případě si ale sedni za volant. Motor nech běžet. Možná budeme muset ujet hodně rychle."

Vystoupil a přešel po zemi porostlé nejspíš mechem až k rozdrceným kmenům kapradin.

Tu stopu nemohl přehlédnout: tři prsty a bříško, pata žádná. Do spodní části otisku prosákla voda, kdyby ho zaplnila celý, dalo by se tam sednout jako do vany.

Jay polkl naprázdno. Páni, koukněte na to. Šel směrem, kam ukazovaly prsty. O sedm metrů dál narazil na další otisk. V porostu byl jasně viditelný průsek, jako by se někdo projel po lese tahačem a pokácel vše, co mu stálo v cestě.

Jay si prohlížel tu cestu zkázy. Není to žádný náklaďák. Kdepak. Je to rex regum, král králů, predátor predátorů. Vedle něj vypadal průměrný tyranosaurus jako leguán. Tenhle by dokázal přeběhnout fotbalové hřiště z jednoho konce na druhý deseti kroky. Na délku měl možná patnáct metrů, plus samozřejmě ocas.

Vydat se po jeho stopě nebude problém. Ale Jay si připadal jako psík ženoucí se za ujíždějícím autem. Co udělá, až ho dohoní? Ten kulo-

met by na něj nemusel stačit, a kdyby zkusil použít raketomet a minul by, nemusel by mít dost času na druhou ránu.

Otočil se a vracel se k autu. "Pojď se podívat," řekl Saji.

"Nezdá se, že by byl problém ho vystopovat," řekla.

"Ne, to asi ne." Zařadil a vydali se po stopách té příšery.

Od té doby, co mu začal zase fungovat mozek, ačkoli trochu pomaleji, se Jay neustále snažil najít nějaké vysvětlení, jak může takový tvor existovat. Kdo ho mohl stvořit? A technologie, jaké Jay znal, odpověď na tuto otázku nenabízely. Jenže jak postupovali dál po stopě, znovu ho napadla rada Sherlocka Holmese o využití vylučovací metody a práci s tím nepravděpodobným, co zbude. Nic z toho, co znal, nemělo takovou moc, a to měl informace o spoustě počítačů. Ale víme-li, že ta věc existuje, kdo ji má asi na svědomí? Co je k jejímu vzniku třeba? Moc možností neměl, trochu smysl dávala jen jedna, a ta ještě byla hodně teoretická: neexistoval hardware, který by to uvedl do chodu.

Jenže co kdyby to nějakým zázrakem přece jen existovalo?

"Jeď tady radši doleva," řekla Saji.

"Fakt? Já chtěl narazit do toho velkýho stromu."

"Jen jsem ti chtěla poradit."

Zavrtěl hlavou. "Promiň. Zamyslel jsem se."

"Napadlo tě něco?"

"Taková teorie."

"Nechceš mě s ní seznámit?"

Jay se rozhlížel po zkáze, která pronikala celou džunglí. Bude muset Godzillina bratra najít, a čím víc o něm bude vědět, tím líp. A pro utřídění myšlenek je dobrá každá pomoc. "Jasně," řekl.

*****

STŘEDA, 13. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

Jeho lordstvo odjelo do klubu s doprovodem vpředu i vzadu a Peel seděl ve svém kostelíku a čekal u telefonu. Venku stál kromě Peelových mužů i Ružjo a vyhlížel potenciální nepřátele. Peel si říkal, že tady by mohl být v bezpečí, i když krk by za to nedal. Co provede s tím zatraceným vědátorem? Má ho zabít hned teď?

Samozřejmě že první, co se Peel pokusil udělat, jakmile si uvědomil, že Bascomb-Coombs hraje možná proti němu, bylo vybrat peníze z té indonéské banky. Kdyby se mu podařilo převést ten milion do Anglie, bylo by mu mnohem lépe, a znatelně by tím klesly jeho obavy. Veškeré elektronické transakce byly bohužel přerušeny, za což mohl Bascomb-Coombs a jeho pekelný počítač. Peel dokázal ze svého počítače vymámit jen zprávu, že "převod se ověřuje", čekal na nějaké konečné vpuštění, ale nikdy se ho nedočkal.

Dalo se to svést na celosvětové problémy s počítači. Vyloučit to nemohl.

Ale možná šlo jen o mazanou léčku, jíž Bascomb-Coombs ukryl v chaosu, který sám způsobil. A až se situace uklidní, Peel už bude po smrti.

"Tady viceprezident Imandihardjo," ozval se muž ve sluchátku. "S čím vám mohu pomoci?"

Peel se znovu začal věnovat telefonátu. Konečně ten Indonésan. "Ano. Potřeboval bych zjistit stav svého konta."

Jako by slyšel, jak se muž zamračil. Zkontrolovat účet? A na to potřebujete viceprezidenta? "Vaše jméno a heslo, prosím?"

Peel mu je řekl.

Dlouho bylo ticho. "Aha, pan Včelička, ano, už to vidím."

Peel zavrtěl hlavou. Včelička. Bascomb-Coombs si pohrál s výslovností jeho pravého jména - Peel, pyl.

"Máte tam informace o mém účtu?"

"Ano, pane, mám." Viceprezident už změnil hlas. Teď mluvil tím uctivým tónem, jaký občas velké sumy peněz vyvolávají u lidí, kteří sami bohatí nejsou. To bylo dobře.

"Rád bych převedl část z tohoto účtu do jiné banky."

"Jistě, jistě. Můžete mi sdělit podrobnosti?"

Peel mu řekl číslo svého účtu v Anglii a heslo. Rozhodl se peníze přesunout, a jakmile se ujistí, že jsou převedeny, bude se mu dýchat mnohem snáze.

O chvíli později se bankéř znovu ozval. "Hm, pane Včeličko, zdá se, že na našem systému došlo k nějakým potížím."

"Opravdu?"

"Ano, pane, jistě nejde o nic závažnějšího, ale bohužel se nedostanu dál než ke zjištění stavu. Počítač mi nechce dovolit ten převod uskutečnit."

Peel přikývl. Ak, ale.

"Hm. Zdá se, že takhle postiženo je i několik dalších účtů. Jistě se však jedná pouze o dočasnou překážku."

"Znamená to, že dokud to neopravíte, nemůžu své peníze převést?"

"Ano, je to bohužel tak."

"Rozumím." Víc Peel slyšet nepotřeboval. Útroby se mu sevřely a polil ho studený pot. Náhle ho napadlo, co asi ta indonéská banka objeví, až se pokusí zjistit, o jaké peníze jde: o elektronické peníze, které se krásně třpytí, když je zahlédnete koutkem oka, ale jakmile se je pokusíte vzít do ruky, rozpadnou se na prach a zmizí. Bascomb-Coombs ho má v hrsti.

"Jsem si jist, že to vyřešíme velmi rychle. Dejte mi prosím číslo, kde vás mohu zastihnout, zavolám vám, jakmile ten převod bude možný."

Jasně.

Dal mu své číslo, ale nehodlal zadržovat dech a čekat, až se k těm penězům dostane. Spadl do léčky a bylo mu jasné, kdo ji nastražil.

Nejvyšší čas popovídat si s panem Bascomb-Coombsem. Přesně tak.

Ale jakmile ho to napadlo, zazvonil telefon. Soukromá linka.

"Ano?"

"Dobrý den, Terranci." No podívejme se. Samo peklo.

"Dobrý den."

"Obávám se, že nám tu vyvstal jeden problém. Zdá se, že jeho lordstvo vydalo příkazy, jimiž mě odřízlo od mé... hračky. Pak pan Goswell zavřel všechny externí linky a postavil ochranu, která mi má zabránit ve vstupu do budovy."

"Opravdu? A proč?"

"Myslím, že stařík mi nevěří."

Taky má dobrý důvod, pomyslel si Peel. Ale pak ho napadlo něco jiného. "Říkal jste ‚externí linky'?"

Bascomb-Coombs měl vypnutý vizuální režim, ale Peel téměř viděl jeho úsměv. "Velmi správně, Terranci. Přirozeně mám u hardwaru ukryto několik spojení na digitální a mikrovlnné vysílače. Do přístroje vede i pozemní vedení elektrické energie, to pro případ, že by někdo chtěl použít rušičky. Mé napojení by museli najít v parketách, ale jelikož nemají tušení, že tam vůbec je, ani se o to nepokusí. Vědí, že kdyby to vypnuli, už nikdy by se jim nemuselo podařit to znovu nahodit."

"Chápu. A co to znamená?"

"Myslím, že bychom si měli se stařík promluvit. A to metodami, na něž jste odborníkem vy."

"Myslíte?"

"Bohužel ano. Už musím končit, ale brzy se vám zase ozvu. Přemýšlejte o tom, ano?"

Vědec zavěsil. Peel se díval na zeď kanceláře.

Hergot, ten člověk má žaludek. Na jedné straně se pokouší poslat Peela k ledu, a na druhé se tváří, že se nic nestalo, a nařizuje mu zabít jejich společného zaměstnavatele. To jsou nervy, pane.

Peel si uvědomil, že by mu bylo lépe bez obou. Bascomb-Coombs musí odejít krvavou cestou. Člověka, který se vás pokusí zabít, není radno nechávat naživu. A Goswell je sice pod vlivem svých prášků, ale ještě není úplně senilní. Dříve nebo později se mu donese, že ho šéf jeho ochranky prodal tomu šílenému vědci, a to bude velmi zlé. Pochyboval, že by ten stařec sáhl po své brokovnici, ale určitě by dokázal zařídit, aby si Peel ve Spojeném království už ani neškrtl. S milionem v bance by ho takové problémy netrápily, ale jestli jsou ty peníze jen léčkou Bascomb-Coombse, pak by byl Peel jedním slovem v bryndě.

Kdyby Bascomb-Coombs zmizel a jeho lordstvo by sklátil infarkt nebo mrtvice, pak by z toho Peel vybruslil, neměl by ho kdo prozradit. Možná by nebyl bohatý, ale práce by se pro něj ještě našla. S neposkvrněným záznamem práce pro jeho lordstvo by po něm rád sáhnul nějaký jiný bohatý šílenec.

Vítězství je lepší než prohra, ale jsou momenty, kdy člověk musí zapomenout na ztráty a stáhnout se. Aspoň dokud nesebere síly k dalšímu útoku. Povolal

Ružjoa, protože potřeboval někoho, kdo za něj zlikviduje starce. Ale teď, s ohledem na vývoj situace, bude lepší, když Goswell zemře přirozenou smrtí, aby na šéfa jeho ochranky nepadlo podezření.

Bascomb-Coombs se prostě vytratí, a to tak, že ho nikdy nikdo nenajde.

Peel se usmál. Ano, bylo to velmi nešťastné, ale nikoli nenapravitelné. Nejvyšší čas dát vše do pořádku a pokračovat dál. Zabije je všechny - Bůh si mezi nimi najde své věrné. To řekl jeden z prvních papežů, ne? Raději oni než já.

34 KAPITOLA

*****

STŘEDA, 13. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Ve shonu a narůstajícím tempu v MI-6 si Toni udělala chvilku času a zavolala Carlu Stewartovi.

"Haló?"

"To je Carl?"

"Ahoj, Toni. Jak se máš?"

"Dobře. Víš, jsem v práci až po uši, takže dneska se asi nedostanu na trénink. Omlouvám se."

"To nic. Budeš nám chybět, ale chápu to."

"Díky."

Po kratší pauze Carl řekl: "No, ale jíst musíš, ne? Možná bychom se mohli během týdne sejít na oběd nebo na večeři, ne?"

Toni bodlo v žaludku. Nepolekal ji obsah té věty, ale tón, jakým ji vyslovil. Chce ji pozvat na rande? To by byla Tonina nejpřímější otázka, ale neodvažovala se zeptat takhle přímo. Má se toho chytit? Nebo to odrazit? Kdyby řekla, že má moc práce, bylo by to příliš průhledné.

Ale ne. Za poslední dobu už bylo kličkování až až. Nejvyšší čas postavit se věcem přímo.

"Mám to chápat tak, že se dva zájemci o silat sejdou na oběd, Carle? Nebo je v tom i něco jiného?"

"No, myslel jsem to jako dva lidi, jimž je příjemná společnost toho druhého a zároveň sdílejí hluboký zájem o pentjak silat."

Rande.

Toni už měla na jazyku mu říct, že žije s někým jiným, a slušně odmítnout. Okýnko pro tuto repliku se otevřelo... a zůstalo otevřené. Carl byl zdravý a pohledný muž, a Toni obdivovala jeho umění. Kdyby se s ním dostala na gelanggang- bojovou plochu - a vážně by se spolu utkali, Carl by nepochybně vyhrál. A to nemohla říct o mnoha lidech, jež znala. Byla si jistá, že ani její guru, jíž bylo už přes osmdesát, by na něho nestačila. Toni věřila, že kdyby došlo na boj jednoho proti jednomu, dokázala by sama udržet krok s většinou bojovníků, mužů i žen, ať to zní jakkoli namyšleně. Carla by ovšem neporazila. A v tom spočívala velká část jeho přitažlivosti. Na chvilku si představila, jaké by to asi bylo, ležet nahá vedle tohoto silného a zdatného muže, a ta představa jí nepřipadala úplně nechutná. Ba naopak.

Náhle ji zasáhl pocit viny. "Víš, Carle, hodně miluju Alexe, a vážím si tvého zájmu, ale myslím, že bychom měli udržet naše vztahy na čistě profesionální rovině."

"Aha, no škoda. Ale rozhodně to chápu. Vážím si tvé upřímnosti. Dej mi vědět, až zase budeš moci přijít na trénink."

"Dám. Díky."

Když zavěsila, bodlo ji u srdce, vnitřnostmi se jí rozléval chlad. Na chvilku jí to připadalo lákavé. A to mnohem víc, než byla ochotna si přiznat.

Byla by se po té cestě pustila a trápilo ji, že ji to vůbec napadlo. Carla obdivovala a možná po něm i trochu zatoužila, ale Alexe milovala, a mezi těmito dvěma pojmy byl propastný rozdíl. Jen na okamžik o tom zauvažovala, zaváhala, zasnila se.

"Za to, co si myslíš, tě nikdo nepoví," znělo staré přísloví a bylo pravdivé, protože nikdo nemůže vědět, co se vám honí hlavou, ale sami sebe tím nadlouho neoklamete. Jak jí to vůbec mohlo přijít na mysl? To nebylo dobře. Vůbec ne.

*****

STŘEDA, 13. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

Ružjo si posunul pistoli Firestar ráže 9 mm v pouzdře na boku pod větrovkou, stočil rukojeť trochu dopředu, aby to bylo pohodlnější. Pistole, kterou mu Peel obstaral předtím, už ležela v úseku tří kilometrů na dně Temže, vyčištěná a rozložená. Kdyby se někomu podařilo vylovit její části dřív, než zrezavějí, složit je a provést balistický test, jímž by určili, že kulka v těle zemřelého v tom knihkupectví pochází právě z téhle pistole, nic by to neznamenalo, protože neexistoval způsob, jak ji přiřadit právě k Ružjoovi. Když neponecháte nic náhodě, ona nemá takovou šanci vplížit se vám do zad a zakousnout se do krku.

Ta nová zbraň ho nijak neoslovovala, ale použít by ji dovedl. Šlo o pevnou, jednočinnou poloautomatickou pistoli s chromovanými částmi, fungovala podobně jako staré vojenské modely Colt .45, spolehlivé, malé, i když trochu zbytečně těžké. Do zásobníku se vešlo sedm plášťových nábojů s dutou špičkou a další jeden náboj do komory. Tyto střely měly zvláštní vroubkované špičky, díky nimž se v lidském těle roztříští a způsobí rozsáhlé zranění. Neměly prorazit terč na střelnici ani rozstřílet staré plechovky v lese, ale zasáhnout měkčí terče a vážně jim ublížit, nebo je dokonce zabít.

Ružjo se usmál. Za několik posledních let utrpěli výrobci zbraní, zejména ve Spojených státech, několik právních útoků z tábora odpůrců zbraní. Nejnovější taktika spočívala v podávání žalob na výrobce za to, že neposkytují účinné bezpečnostní záruky nebo nevarují před nebezpečím. Ružjo nad tím nevycházel z údivu. Kdyby se to domyslelo do důsledku, podobná varování by musela být v každém automobilu, na každém noži i na zápalkách: Pozor! Můžete přijít o život, když se v tomto malém autě srazíte s nákladním vozem! Pozor! Tento nůž je velmi ostrý. Netiskněte si jeho ostří na hrdlo! Pozor! Zápalky mohou způsobit oheň, v němž můžete přijít o život!

Tenhle nápad popisovat zbraně připadal i zpola inteligentním lidem úplně kolosálně hloupý. Jedna věc byla vyžadovat zámek, jaký děti jen tak neotevřou, druhá psát na hlaveň pistole: Pozor! Touto pistolí na nikoho nemiřte, zbraň může vystřelit, když stisknete spoušť! Ten, kdo nechápe, co pistole je a co způsobuje, by si takové upozornění stejně nepřečetl. Připomínalo mu to starý nápis v trolejbusech v Čečně z dob jeho mládí: "Jste negramotní? Pokud ano, obraťte se, prosím, na..."

Ružjoovi bude ta devítka stačit, svůj úkol splní, v záloze má ještě ten deštník. Navíc si koupil skládací nůž značky Benchmade, bylo možné ho otevřít palcem, a jakmile to cvaklo, čtyřpalcová čepel se ani nepohnula. S ohledem na místní zákony byl se dvěma střelnými zbraněmi a jedním nožem ozbrojen možná lépe než všichni ostatní, včetně většiny policejních důstojníků. Podobně jako v té nevadské poušti i tady měl Ružjo pocit, že ty zbraně potřebuje. Cítil, že situace se tu brzy vyvine velmi nepříznivým směrem.

Přemýšlel, jestli nemá odjet hned. Prostě nasednout na loď, vlak nebo letadlo, zmizet z této země a zamířit domů, znovu nepřímou cestou, aby nebylo snadné ho vystopovat. Mohl by to udělat a Peel by neměl čas ho zastavit, i kdyby třeba chtěl.

Ružjo byl unavený. A ta neustálá nutnost ohlížet se přes rameno ho

unavovala ještě víc. Někde v patách má Američany, kteří stejně jednou přijdou na to, jak ho vystopovat. Další nepřátele už nepotřeboval. Kdepak, nejprve vyřídí tuhle záležitost s Peelem, hned nato odejde. Svůj odchod si však zrežíruje sám. Tak či tak vše vyřeší. Jakmile se dostane domů, ať se stane cokoli, přijme to a poradí si s tím.

Peel vyšel z toho bývalého kostela a kývl na Ružjoa, načež nasedl do svého auta. Ružjo přikývl a nastartoval. Měli se vrátit zpět a sejít se s tím počítačovým vědcem v místě, kde Ružjo objevil toho špeha, co pak zemřel v knihkupectví. Major Peel měl pro muže v té budově zjevně nějaké návrhy, z nichž ale pan Bascomb-Coombs nebude moc nadšený.

Ružjoovi byl vědec úplně ukradený. Zůstane s Peelem, dokud nenastane ta pravá chvíle, a pak se vytratí. Když vyjížděli z brány, usoudil, že to nebude dlouho trvat. To zjevně ne.

*****

STŘEDA, 13. DUBNA WASHINGTON, D.C.

Ve škole se zrovna zkoušelo, a když bylo po zkouškách, Tyrone zamířil chodbou a zamával na Jimmyho Joea. Postrach chodeb, Metodik, byl opravdu vyloučen aspoň na dva týdny, a ačkoli nebyl jediný, komu bylo lepší se vyhnout, ostatní nesahali tomu velkému hňupovi ani po kotníky.

Když šel na autobus, zahlédl Bellu s knihou v ruce, jak se prochází a směje se třemi kamarádkami. Uviděla ho a usmála se. "Tyrone, hej, tady."

Pocítil nával omamně chladné energie, která mu vysílala vzrušení do celého klína. Vykročil k ní, ze všech sil se snažil jít pomalu, aby to nevypadalo, že spěchá. Chtěl vypadat střízlivě, věcně a maximálně chladně. Bella ho chce zase vidět? No, to je super, ale přece se z toho nezblázní, ne? Zvolna kráčel. Tak si to přál. Chtěl kráčet zvolna jako ona. Ale pohyboval se možná až příliš okatě. Jako zpomalený film, který je taky hodně nepřirozený.

"Ahoj, Bello."

"Jdeme do obchoďáku. Půjdeš s náma?"

Usmál se. A v okamžiku, kdy se chystal říct své mrazivě chladné "Jasně, proč ne?", uviděl na chodbě Nadine.

I ona ho zahlédla, ale pak se otočila.

Bella jeho pohled zachytila a šlehla očima tím směrem, jakým se podíval. Její pohled byl letmý, snažila se ho zakrýt, ale Tyrone to pochopil. Bella si Nadine prohlédla, zařadila ji mezi nevyhovující a odsunula stranou, to vše během půlvteřinového pohledu.

A Tyrone Howard se ve svých čtrnácti letech ocitl náhle na křižovatce, která měla možná rozhodnout o zbytku jeho života. Rýsovaly se před ním dvě protikladné cesty. Jakmile se pro jednu z nich rozhodne, určitě nebude možné přejít na tu druhou.

Máš v ruce telefon, Tyrone. Komu zavoláš?

Možná by přece jen mohl zvládnout obojí. "Víš co, počkejte na mě u autobusu. Ještě si něco musím zařídit."

Bella možná nebyla nejbystřejší hvězdičkou na obloze, ale měla dost rozumu na to, aby okamžitě pochopila, co má Tyrone v plánu. A nehodlala to před ním skrývat. "Jdeme do obchoďáku hned teď, Tyrone," řekla. Nevyslovena zůstala část Teď, nebo nikdy. Rozhodni se.

Teda... do háje. Bylo by fajn mít košili i kabát, ale to prostě neklapne, kdepak, ani náhodou - DVH, data v háji, troubo.

Ten okamžik se protáhl na několik milionů let. Tyrone si připadal, že každou chvíli vybuchne. Hergot, hergot, hergot!

Je možné vydat se jen po jedné stopě, ne po obou.

Ale co. Rozhodl se. "Nadine! Hej, Nadine! Počkej na mě!"

Nadine se překvapeně otočila. Neodvažoval se podívat na Bellu, ačkoli by její výraz rád viděl. Dostal druhou šanci vstoupit do ráje, právě ji zahodil

do koše, a ten vysypal. Měl chuť utéct a někam se schovat.

Nadine se usmála, a její obličej tím velmi zkrásněl. Když ji doběhl, řekla: "Tvoje kamarádka odešla bez tebe. A nevypadala moc nadšeně."

Pokrčil rameny. "No a?" Cítil se špatně, ale zároveň velmi dobře. "Co tvoje ruka? Chceš si jít trochu zaházet?"

"Nechceš si to rozmyslet?"

"Nechci."

Usmála se ještě víc. "Ruka už mě skoro nebolí. Jo. Jdeme házet."

Když šli vedle sebe, Tyrone cítil, že se začíná usmívat. Něco v tom smyslu mu říkal i táta. Když uděláš správnou věc, skoro vždycky máš lepší pocit, než když ji neuděláš.

Další bod pro staříka.

35 KAPITOLA

*****

ČTVRTEK, 14. DUBNA
SVRCHNÍ KŘÍDA
ÚZEMÍ BUDOUCÍ ZÁPADNÍ FRANCIE

"Vypadá to, že náš tvor umí i plavat," řekla Saji.

Jay zastavil humvee a vypnul motor. Stopy přísery vedly na okraj moře a ztrácely se ve vodě. Malé hedvábné vlnky s načechranými vrcholky narážely na břeh se strojovou vytrvalostí. "Asi jo," řekl Jay.

"A co teď?"

"Změníme dopravní prostředky. Loď nebo helikoptéru. Já hlasuju pro helikoptéru."

"To chápu. Je lepší být několik metrů ve vzduchu nad tím než plout po hladině a čekat, kdy se to zpod nás vynoří jako velryba."

Jay přikývl. "Nevýhodou je, že loď vyzbrojíme víc než helikoptéru. Jsme omezeni počtem zbraní, který můžeme skutečně unýst, takže když to uvidíme ze vzduchu, jeden z nás se musí vyklonit a vystřelit na to. Není nejlepší odpalovat raketomet uvnitř helikoptéry. Výfukový plyny by nás upekly zaživa, bylo by to stejný, jako kdyby nás ta raketa sama zasáhla."

"To je lákavá představa. A proč máš omezený zásoby zbraní?"

"No, protože i v simulaci musíš myslet na to, jaká je skutečnost. Tenhle tvor je větší, silnější a rychlejší než my, a my na něj nemůžeme jen tak shodit atomovku, protože proti takovýmu hardwaru a softwaru prostě žádnou nemáme." Vystoupil z auta a rozhlédl se po pobřeží. Vytáhl přístroj GPS a zapnul ho. "Tohle je trochu podvod," řekl. "Měl bych se dívat na mapu, protože v týhle době žádný družice pro zjišťování polohy ještě nebyly. Ale to nevadí. Ani nevím, jestli tady to moře takhle zůstane. Moje znalosti geologický historie nejsou nic moc."

Saji vystoupila z vozu, protáhla se a řekla: "Kde jsme teď?"

"Na pobřeží Francie. To, z čeho bude Velká Británie, je tamhle za obzorem."

"Takže ta stopa vede ve skutečnosti tam?"

"Jo, aspoň to tak vypadá."

"A může to nějak pomoct tvé teorii?"

Jay přikývl. "Jo. Možná."

"Pustíme se za tím?"

"Jasně. Ale nejdřív budu muset vypadnout z VR, ověřit si pár věcí a zavolat šéfovi. Myslím, že by neškodilo, kdybych ho s tou svou teorií seznámil. Jeden nikdy neví."

*****

ČTVRTEK, 14. DUBNA MI-6, LONDÝN, ANGLIE

V konferenčním sále MI-6 seděl Michaels a čekal, až se na monitoru objeví Jayův obraz. Spolu s ním tam byla Toni, Howard, Fernandez a Angela Cooperová.

"Chtěl jsem, abyste to slyšeli všichni," řekl Michaels, "takže jsem nechal přesměrovat Jayův hovor sem. Spojí se s námi asi za minutu. Máte zatím někdo něco nového?"

"Dnes odpoledne se máme sejít s jedním majorem ve výslužbě na pozemku jeho zaměstnavatele v...," řekl Howard a podíval se na notebook, "... v Sussexu."

"Krásná projížďka," podotkla Angela. "Pěkná krajina, ale trochu úzké silnice."

"Nezaznamenali jsme žádné větší útoky na sítě nebo vojenské systémy," řekla Toni. "Zdá se, že náš pirát se na chvíli stáhl, aspoň prozatím."

"Dobrých zpráv není nikdy dost," přikývl Michaels. "Tak si poslechneme Jaye."

Obrazovka zablikala a na projektoru se objevil obličej Jaye Gridleyho. "Ahoj, šéfe." Hlas už měl téměř normální, jen mluvil trochu pomaleji. Rychle se zotavoval.

"Ahoj, Jayi. Tohle je Angela Cooperová z MI-6. Ostatní znáš."

Jay zabručel, že ho těší.

"Tak nám řekni, co máš na srdci."

Jay vzdychl. "No, moc toho není. Dostali jsme se - dostal jsem se na stopu toho programu a vypadá to, že vede tam k vám. Možná jen projíždí, možná tam bydlí, to nevím. Hned jak vám to dopovím, tak se za ním znovu pustím."

"Přemýšlel jsem o původci toho problému. Nevíme o žádnejch funkčních počítačích, jaký by dokázaly proniknout do číselných kódů tak rychle jako tahle věc, a to i kdyby se jich spojilo několik dohromady. První věc, co člověka napadne, když se zamyslí nad tím, co by to mohlo zvládnout, je samozřejmě kvantovej počítač. O tom jsme se už bavili. Jde však o to, že ani jeden z nich nemá takovou sílu, aby rozpoutal to, k čemu došlo."

Já jsem asi hodně hloupej," řekl Fernandez, "ale co je to kvantovej počítač?"

Jay jim v krátkosti vysvětlil vše kolem qubitů a vícenásobných kvantových stavů. Michaels tomu v kostce rozuměl, ale jak podotkl i Jay, nikdo zatím funkční kvantový počítač nesestavil, takže se nad tím nikdo vážně nezamýšlel.

"Jenže co když se to někomu povedlo?" pokračoval Jay. "Co když někdo má funkční model? Něco se stovkou nebo dvěma stovkama qubitů? Ten by se dokázal prorvat číselnýma kódama jako tornádo stohem slámy."

"Kdyby," řekla Toni.

"Jo, ale trochu jsme se porozhlídli. Žádnej počítač v těch armádních a jinejch úřadech, který přešly na standard AMPD - tedy abstraktního multidimenzionálního vzdálenostního kódování - tyhle útoky nenarušil. Může jít o náhodu, ale kvantovej počítač by je prolomit nedokázal. Nejde o to, jak rychle by svedl zpracovávat čísla, ale všechno na standardu AMPD by bylo imunní. Na tu novou metodu ovšem přešlo jen málo lidí."

"Dobře," řekl Michaels. "Ale kdyby někdo něco takového sestavil, nedozvěděli bychom se o tom?"

"Možná. Nedá se to udržet pod pokličkou donekonečna. Technologie a nutný zařízení není něco, co vyrobí ve středoškolský počítačový laboratoři nebo ze stavebnice Mladýho technika. Jde o mnohamilionovou operaci se speciálním hardwarem, spoustou nejrůznějších kudrlinek, podpůrným štábem, programátorama a podobně. Dříve nebo později na to přijde i někdo zvenčí. Nejde to zakrýt maskovací sítí. Ale i když zjistíme, kde to je, bez druhýho takovýho stroje nepůjde pořád o nic míň než o obrovskýho hladovýho vlka mezi ovečkama."

"Zdá se mi to trochu přitažený," řekla Toni. "Můžeš to něčím podepřít?"

"Nemám nic, co bych mohl dát na stůl a doložit to," řekl Jay. "Ale na druhou stranu, kdyby to existovalo, dokonale by to pasovalo."

"A podle vašeho odborného názoru se jedná právě o toto?" zeptal se Howard.

"Ano, pane. Nic jinýho se tomu ani nepřibližuje. Prohledal jsem celou síť a našel všechny, kdo o tom kdy publikovali nějakou studii. Na seznamu je i pár lidí z Velký Británie. Jeden z nich - člověk jménem Peter Bascomb-Coombs - napsal před pár lety na tohle téma geniální teoretickou práci. Je o velkej kus před ostatníma, ale nejsem schopnej se s ním spojit. Ani nevím, kdo se s ním kdy spojil. Bydlíval v Londýně, ale pak se ztratil."

"Považujete ho za někoho, kdo by nám mohl pomoct?" zeptal se Howard. "Nebo za podezřelého?"

"Ať je to tak, nebo tak, kdybych byl v Anglii, promluvil bych si s ním. Nenašel jsem jeho elektronickou adresu. Je nepravděpodobný, že by se někdo takhle geniální najednou ztratil. Na důchod nemá věk, a kdyby natáhnul bačkory, určitě by se to taky vědělo."

"Pošli nám, co o něm máš, a my to tady prověříme," řekl Michaels.

"Už se stalo," řekl Jay. Odmlčel se. "Musím se vrátit na stopu. Myslím, že se mi podaří toho netvora dohnat. Už jsem blízko."

"Dej si pozor, Jayi," nabádala ho Toni. Nebylo třeba mu připomínat proč. Jestli to někdo věděl moc dobře, byl to právě Jay.

Jo, díky. Ozvu se."

Angela ťukala do svého notebooku příkazy, a když Jay zavěsil, zvedla oči. "Mám tu informace o panu Bascomb-Coombsovi. Dívám se ještě... ale ne!"

"Co je?" zeptal se Michaels.

"Tady je náš člověk," zaradovala se. "Je zaměstnancem firmy ComCo UK. Je to soukromá počítačová společnost, která vyrábí mimo jiné velmi výkonné základní desky k počítačům."

"Je to počítačovej odborník, co pracuje v počítačový společnosti," řekl Fernandez. "To je takový překvapení?"

"Ne, samo o sobě ne," řekla. "Ale ComCo UK vlastní lord Geoffrey Goswell."

Kdepak jsem to jméno už slyšel? říkal si Michaels. Pak si vzpomněl.

Howard ho ale předběhl. "Je to ten člověk, jehož šéf ochranky byl s naším vrahem v knihkupectví, kde našli toho zastřelenýho?"

"Ano," přikývla Angela.

"No pane," pokyvoval hlavou Howard. "Svět je malej."

"Možná to nic neznamená," pokračovala Angela. "Goswell vlastní několik společností a po celé zemi má tisíce zaměstnanců. Ať se podíváte v Anglii, Skotsku, Walesu nebo v Irsku kamkoli, máte šanci narazit na někoho, kdo pracuje pro Goswella, případně někoho takového zná."

Michaels zavrtěl hlavou. Náhody neměl rád. Už se určitě staly i podivnější věci, ale tohle se mu najednou nějak nezdálo. "Já vám něco řeknu. Odložte prozatím ten rozhovor s Peelem. Řekněte mu, že se nic neděje, že jste si to vyřešili jinak a že mu zavoláte později, kdyby zase něco bylo. Myslím, že bychom se měli víc zaměřit na jeho šéfa, než se pustíme do něj."

Howard přikývl, stejně tak Fernandez i Toni. Angela se na Alexe krátce usmála, a jemu se rozbušilo srdce ďábelským tempem. Nepodíval se na Toni. Neodvážil se.

*****

ČTVRTEK, 14. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Když Peel projížděl po Old Kent Road kolem plynáren, byl vzteky bez sebe. Bascomb-Coombs si vzal včera volno, a když se za ním Peel vypravil, nesetkali se. Podle Peelových lidí nebyl Bascomb-Coombs

ani ve svém bytě, ani neodjel svým vozem, ten parkoval celý den v garáži. A dokonce ani nezvedal telefony.

Další projížďka kolem kanceláří byla rovněž k ničemu.

Kde k čertu vězí?

Peel věděl, že si za to může sám. Odvolal své muže, protože chtěl s

Bascomb-Coombsem mluvit o samotě. Nepřál si, aby byli u toho, ale ten hajzl mu mezitím utekl, a on za to mohl nadávat jen sám sobě. Kam se ten podvodník poděl? A proč?

Zazvonil mu telefon.

"Ano, Peel u telefonu."

"Major Peel? Tady Angela Cooperová."

Ta žena z rozvědky. Další klacek pod nohy. Čas od času mu volali kvůli událostem v Irsku. Kdykoli nějaký Irčan vyhodil něco do povětří, zavolali mu, jako by Peel za ty magory zodpovídal. "Dobrý den. Na naši schůzku dnes odpoledne jsem nezapomněl."

"Zdá se, pane, že ta schůzka už není nutná. Onu záležitost se už podařilo vyřešit. Omlouváme se, že jsme vás obtěžovali."

Zaplať pánbůh za ty dary. Aspoň se nemusí s těmi pomatenci znovu setkat. "To je v pořádku."

"To je vše. Děkuji za vaši spolupráci."

Když zavěsil, podíval se do zrcátka, jestli ho Ružjo stále sleduje. Sleduje.

Tak kam teď, starouši Peele? Náš nezbedný vědátor se asi vypařil. Není ve své díře ani na obvyklých místech, a tím se to všechno jen potvrzuje. Lhal ti, pokusil se tě vyřadit ze hry a obelhal tě i s tím milionem eur. Nejlepší bude, když ho najdeš a vyřešíš ten problém, než bude ještě hůř.

To se ovšem snadno řekne.

*****

Byl teplý a slunný den a Howard se v civilním oblečení procházel po chodníku pár bloků od ústředí MI-6, užíval si počasí i města. Londýn mu připadal jako poměrně kosmopolitní místo. Lidé tu chodili zvláštně oblečení, hovořili cizími jazyky, a přitom vypadali v tom anglickém městě jako doma.

Julio, rovněž v civilu, šel vedle něj a usmíval se na dvojici dívek v mikrosukních a v botách s podrážkami tlustými jako telefonní seznam Washingtonu, D.C. Dívky jeho úsměv opětovaly a dlouho se pak dívaly na Howarda. Kriste pane, oběma bylo tolik, že by jim mohli dělat otce. Kdyby dívky spadly ze svých obřích podrážek, určitě by si přinejmenším vymkly kotník. Howard se na seržanta trochu zamračil.

"No tak, víte, že se říká, že krása je věčná."

"A holky pod zákonem jsou všude stejný. Nemáte se zanedlouho stát otcem a manželem?"

"Trochu se uvolněte, Johne. Podívat se není totéž jako čin spáchat."

"Dlouho jste žil jako starý mládenec, Julio. Myslíte, že tu změnu zvládnete?"

"Abych byl upřímný, musím říct, že nevím. Myslím, že jo. Budu se o to ze všech sil snažit. Ale víte stejně dobře jako já, že žádnej plán nepřežije první kontakt s nepřítelem."

"Vy berete manželství jako válku, seržante?"

"Válku zrovna ne, ale neznámou situaci určitě. Samozřejmě že Jo miluju, každý ráno se chci probouzet vedle ní, bude matkou mýho dítěte, ale už nejsem osmnáctiletej bažant, co přijel prvně do města."

"To jistě ne." Na chvíli se odmlčel a pak řekl: "Co si myslíte o té záležitosti?"

Pokrčil rameny. "Goswell spolupracuje s tím hochem od počítačů, je nedotknutelnej a tak dál. Možná nemá prsty v ničem. Ále když se posvítí do skříně jakýmukoli slavnýmu obchodníkovi nebo politikovi, vždycky se tam nějakej kostlivec najde. A připadá mi hodně podezřelý, že se náš chladnokrevnej Ružjo zaplet s majorem, co pracuje pro pana Všemocnýho."

"Já to vidím taky tak."

Proti nim kráčela nádherná snědá žena v červenočerných hedvábných šatech.

Měla střevíce s tak vysokými podpatky, že mohla měřit přes metr osmdesát. Možná nějaká modelka. Minula je a za ní vlál závoj drahého parfému. Julio se za ní otočil a Howard se jen nenápadně ohlížel přes rameno.

"Zezadu vypadá dobře, že?" řekl Julio. "Co vy na to, plukovníku?"

Všiml si letmého Howardova pohledu.

Howard se usmál. "Musím uznat, že ano."

"I přesto, že jste ženatý a tak?"

Howard se jen usmál.

"Tak co teď, Johne?"

"Necháme britskou rozvědku sehnat všechny informace, jež bychom měli znát, a pak se rozhodneme. Potom to vyřídíme a pojedeme domů. Při pohledu na všechny tyhle dívky se mi hrozně stýská po mé ženě."

Fernandez se usmál. "Mluvíte mi z duše."

36 KAPITOLA

*****

ČTVRTEK, 14. DUBNA Ml-6, LONDÝN, ANGLIE

Když se Toni vrátila z toalet do konferenční místnosti, v jednom rohu stál Alex s Cooperovou a povídali si. Téměř se dotýkali hlavami, stáli u sebe tak blízko, že dýchali dech toho druhého.

Toni žárlivostí píchlo u srdce. Otočili se, zahlédli ji, ale nepohnuli se. To bylo dobře. Kdyby od sebe odskočili, jakmile by ji uviděli, byl by to důvod k obavám. Přesto neměla důvod cítit se nepříjemně. Znala přece Alexe.

"Něco nového?" zeptala se.

"Máme informace o Goswellovi a Peelovi," oznámil Alex. "Došlo k zajímavému vývoji. Plukovník Howard a seržant Fernandez už sem jedou."

Jakmile to řekl, oba muži vstoupili do místnosti.

"Angelo, můžeš, prosím tě?"

Cooperová zůstala stát, zatímco ostatní si sedali. Stiskla klávesu a nad konferenčním stolem se rozsvítila holoprojekce.

"Tohle je pozemek lorda Geoffreye Goswella v Sussexu," začala. Jmenuje se to tam Mezi Tisy. Tráví tam většinu času. Na pozemku o rozloze několika set akrů stojí velký dům, menší usedlosti a několik dalších budov."

Objevily se další obrazy.

"Když pominu služebnictvo, jeho lordstvo tu žije samo - je totiž vdovec. Vlastní i byty v Londýně, Brightonu a Manchesteru, vilu na jihu Francie a několik domů nebo bytů ve Walesu, Skotsku, Irsku, Španělsku, Portugalsku, Indii a Spojených státech. Zde je seznam firem, jež vlastní buď celkově, nebo částečně. Jeho osobní majetek se odhaduje na něco pod dvě miliardy."

"Těžkej život," utrousil Fernandez.

Cooperová pokračovala: "Peel, o němž jsme se šířeji bavili dříve, velí Goswellově ochrance. Má pod sebou šest až deset mužů, všichni jsou bývalí vojáci, po zuby ozbrojení, a nepřetržitě hlídají celý pozemek."

"Já myslel, že zbraně jsou tu víceméně nedovolený," řekl Howard.

"Pro obyčejné občany ano," přikývla Cooperová. "Pistole jsou zakázané a všechny pušky a brokovnice musejí být zamčeny, pokud se právě nepoužívají ke střelbě na terč nebo při honu. Všechny vojenské zbraně jsou však bez výjimky zakázané."

"Budu hádat," ozval se Fernandez. "Když má člověk v bance několik miliard, platí pro něj jiná pravidla, že?"

Cooperová se nervózně usmála. "Asi tak."

"Pokračuj, prosím tě," řekl Alex. "Zkuste si nechat poznámky až na pozdější dobu, ano?"

"Vyslali jsme do terénu několik skupin, které hlídají cesty na tento pozemek, a asi před hodinou tam dorazil jeden vypůjčený vůz. Podle záznamů z půjčovny si ho včera v Southamptonu vypůjčil jistý Peter Bascomb-Coombs. Našim agentům se podařilo získat nepříliš vydařenou fotografii řidiče, ale zdá se, že jde o toho počítačového vědce."

Tato slova vyvolala nadšenou reakci.

"Major Peel, jehož také sledujeme, teď míří z Londýna do Sussexu. Dostane se tam asi tak za hodinu."

"Ružjoa nikdo neviděl?" zeptal se Howard.

"Ne."

"Může být na tom pozemku?"

"Možné to je," připustila Cooperová. "Do devadesáti minut se nad oblast nedostanou žádné družice, které by nám to mohly vyfotit. Ale

i kdyby se procházel po pozemku, bylo by hodně těžké ho identifikovat jen podle těchto snímků. V zájmu národní bezpečnosti jsme se napojili na pozemní linky vedoucí na pozemek a sledujeme i bezdrátové komunikace."

"Musí být paráda získat povolení takhle rychle," řekl Alex.

"Nebylo to tak snadné," namítla Cooperová. "Prozatím se však neobjevilo nic převratného. A to je asi vše k tomu, jak vypadá situace teď."

"Mně se zdá, že je začínáme mít všechny pohromadě. Stačilo by se tam vydat a trochu si promluvit s pár lidma," řekl Fernandez.

Cooperová se podívala na obraz a pak na stůl. Vypadala nesvá, což Toni nijak moc netrápilo. Pak Cooperová připustila: "Ano, to by byl logický postup."

Jenže...?" zeptal se Howard.

Je to trochu komplikovanější," řekla Cooperová. "Nemůžeme se tam jen tak objevit a udělat to."

"A proč ne?" namítla Toni. "Máme podezřelého z počítačového zločinu, který otřásl půlkou planety, a víme, kde je. Nevěřím, že byste si s ním nechtěli popovídat. I s chlápkem, pro něhož pracuje."

Toni viděla, jak Julio i Howard souhlasně přikyvují, a Alex též vypadal, že je zvědav, co Cooperová odpoví.

"To je pravda," přikývla. "Ale tady se to dělá jinak. Co byste dělali ve Státech, kdybyste museli vyslechnout miliardáře, který je zároveň významným politikem? Senátora nebo dokonce prezidenta? Nemohli byste jen tak zaklepat na dveře a domáhat se vpuštění, ne?"

"Ne," připustil Alex. "Ale kdybychom měli dostatečný důvod domnívat se, že má prsty v rozsáhlém zločinu, při němž zahynuly stovky lidí, mohli bychom promluvit se soudcem, aby nám vydal povolení k prohlídce nebo zatykač. Přinutili jsme prezidenta vypovídat, i když se mu nechtělo. Dokonce se hlasovalo o jeho setrvání ve funkci."

"Ale až po týdnech konzultací s jeho právníky," řekla Cooperová. "A to hlasování o setrvání bylo jen takové pokárání - obviněn ani odsouzen nebyl, ne?"

"Ale aspoň se to zkusilo," řekl Alex. "Právo platí pro všechny."

"Tady je to totéž, Alexi, ale tohle je malá země a přes naše snahy přivést ji do jedenadvacátého století je stále hodně kastovní. Lord Goswell patří k nejmocnějším lidem v zemi. Chodil do školy s významnými členy Sněmovny lordů. Zná se s bohatými aristokraty, s většinou mocných soudců a advokátů i s představiteli policie. Jednou za pár týdnů

chodí na čaj k předsedovi vlády. Mávnutím ruky zařídí víc než týdenní debata v parlamentu. Hraje bridž s králem. Získat povolení k odposlechu byl malý zázrak, a došlo k němu jen proto, že o tom Goswell nevěděl. Není to člověk, na jehož dveře lze zaklepat a poprosit o cokoli. Jestli chceš toho lva vydráždit v jeho jámě, musíš zahájit velmi opatrná jednání, a to ve vší zdvořilosti. Jedna věc je zavolat šéfovi jeho ochranky, že se zastavíš na kus řeči, ale požádat o totéž jednoho z nejbohatších a nejmocnějších mužů Británie

je něco úplně jiného."
Nikdo na to nic neříkal.
"To jsou voloviny," řekl Julio.
Toni potlačovala svůj úsměv. Přesně to samé si myslela i ona.
"To je možné, seržante, ale chci vám jen říct, že vláda Jeho Veličenstva nepodnikne nic proti lordu Goswellovi, leda prostřednictvím jeho advokátů, a to ještě velmi opatrně."
"Ačkoli ho podezíráme z účasti na počítačových zločinech?" zeptala se Toni.
Cooperová se k ní otočila. "I kdybychom věděli s jistotou, že je za to zodpovědný, a mohli to dokázat, slečno Fiorellaová. A v takové situaci ani nejsme. Nemáme žádné důkazy, kromě několika náznaků: Bascomb-Coombs, který do toho možná je zapojen, ale možná také není, pracuje pro lorda Goswella a je u něj na návštěvě. To mnoho nedokazuje, nebo snad ano?"
Toni věděla, že Cooperová má pravdu. Ale ve skrytu duše si byla jistá, že Bascomb-Coombs má v tom prsty a že Peel a Ružjo jsou s tím též nějak spojeni. Ale co mohou dělat, když je místní úřady ani nenechají si se všemi zúčastněnými promluvit?
"Bez vlastnoručně podepsané pozvánky se na pozemek jeho lordstva nedostaneme," řekl Alex. "No dobře. Můžeme zadržet Peela?"
"Co prosím?"
"Můžeš říct vašim agentům, aby Peela zadrželi a nedovolili mu vrátit se na Goswellův pozemek?"
Cooperová na něj zírala. "A proč bychom to dělali?"
"Tak poslouchej," řekl Alex. "Předpokládejme, že Bascomb-Coombs je za ty problémy s počítači zodpovědný."
"Dobře, na chvíli to připusťme."
"Pokud ano, musí k tomu potřebovat pomocníka. Podle Jaye Gridleyho to nelze dokázat bez finančních prostředků, takže ho musí podporovat někdo při penězích."
"Ano. A co?"
"Pracuje pro Goswella. Je v Goswellově domě. Kolik lidí může podpořit projekt za mnoho milionů dolarů a udržet ho v tajnosti? Není k tomu potřeba někdo s velkým vlivem? Jako například někdo, kdo je úplným vlastníkem velké počítačové společnosti? Z toho vyplývá Goswell. A neměl by šéf Goswellovy ochranky v tom případě aspoň okrajově vědět, kdo Bascomb-Coombs je? Každý agent, který by si měl zasloužit svůj plat, by určitě prověřil všechny, kdo se k jeho šéfovi přiblíží. Kdybych se o kůži toho pracháče staral já, chtěl bych vědět všechno o všech, kdo překročí jeho práh. Osobně bych si zjišťoval, co hosti snídají, kde snídají a jaké nechávají spropitné."
"Chceš tedy říct, že Bascomb-Coombs je tím šíleným počítačovým pirátem, že Goswell o tom ví a Peel jakbysmet? Jako argument to moc neobstojí, i kdybys vyšel od podloženýho základu."
"A jak si vysvětlíš, že sedí u jednoho stolku a popíjejí spolu čaj?"
Cooperová se usmála. "Ale no tak, Alexi, lidi, kteří spolu pijí čaj, ještě nemusejí sdílet veškerá tajemství, ne?"
Alex zrudl. John Howard se otočil, našel si na protější zdi prázdné místo a upřel na něj zrak. Cooperová se usmívala čím dál víc a veseleji. Tyhle detaily samy o sobě nic nedokazovaly, ale když je Toni vzala jako celek, najednou měla pocit, že se jí útroby obalily tekutým dusíkem, a bodlo ji u srdce:
Panebože. Alex se s tou krávou vyspal?
Jak je to možné? A kdy ?
Pane na nebi - proč?
Alex si odkašlal a řekl: "Podívej, víme, že Peel se spojil s Ružjoem a byl u toho, když zemřel nájemný vrah."
"Ten chlap v knihkupectví se podle soudního lékaře zabil sám."
"Ale nejdřív ho Peel nebo Ružjo postřelili! Peel o tom všem určitě něco ví. Jsem si jist, že mám pravdu! Přiveďte ho sem a pořádně ho zmáčkneme, než další

lidi zemřou a miliony ostatních budou ohroženy!"

Dlouho bylo ticho. Toni se dívala na Cooperovou a v srdci se jí rodila nová obava. Všechno ostatní nehrálo žádnou roli. Nezajímal ji Peel, Goswell nebo Ružjo. Nic z toho nebylo důležité.

Podvedl ji Alex? Určitě ne. To by neudělal. Nebo snad ano?

Bylo jí slabo.

"Dobře," řekla Cooperová. "Musím přemluvit ředitele Hamiltona, aby to podepsal, a myslím, že v zájmu národní bezpečnosti by to mělo jít."

37 KAPITOLA

*****

ČTVRTEK, 14. DUBNA M23, JIŽNĚ OD GATWICKU

Ružjo se několikrát zhluboka nadechl a pokoušel se uklidnit. Jeho nervozita stále narůstala, pevně svíral volant a nakláněl se dopředu; věděl, že to není dobře, že má být uvolněný. Nervózní člověk se nemůže pořádně pohybovat. I když to věděl, vždycky to bylo stejné. Přes všechny ty dlouhé roky a hromady mrtvol se s tím musel poprat pokaždé znovu.

V druhém pruhu před ním jel šedý neon se dvěma muži, kteří sledovali Peela už od Londýna. Drželi se padesát metrů za majorovým autem a schovávali se mezi jinými vozy. Tolik jim záleželo na tom, aby Peela neztratili, že si nevšimli Ružjoa.

Jakmile je Ružjo zahlédl, zavolal Peelovi a řekl jen jedno slovo: "Společnost." To stačilo, aby se Peel měl na pozoru.

"Rozumím. Zavolám později," odpověděl.

Před chvílí minuli letiště v Gatwicku a stále pokračovali po dálnici na jih, jako by mířili na pozemek v Sussexu. Na vedlejším sedadle zazvonil Ružjoovi mobilní telefon. Zvedl ho. "Slyším."

"Viděli vás?"

"Dobře. Na příštím výjezdu sjedeme z dálnice, je to asi tři kilometry, pojedeme na východ. Po pěti kilometrech tam na křižovatce stojí velký dub a doprava vede úzká ulička. Na ní je po třech kilometrech vlevo velká stodola. Tam si s našimi společníky promluvíme. Nechcete jet napřed a připravit se na to?"

"Ano."

Ružjo vypnul telefon. Zrychlil a plynule předjel pátrací vůz i Peela, a když sjel na dalším výjezdu z dálnice, byl už asi kilometr před nimi. Muži, kteří se za Peela pověsili, si ho vůbec nevšimli.

Dub na křižovatce stál na svém místě - Ružjo změřil vzdálenost tachometrem - a ta stodola, před níž se na poli pásly ovce, stála osamoceně uprostřed tiché pustiny. Dokonalé místo pro rozhovor, pokud jste si nepřáli, aby vás někdo poslouchal.

Ružjo zajel s vozem do stodoly a zavřel vrata. Bylo tu prašno a všude bylo cítit seno, vlnu a něco jako horký parafín. Vůně farmy, s nimiž se ve vzduchu vznášely i vzpomínky na dny s Annou. Zkontroloval východy. Na spodní úrovni našel kromě toho vjezdu, jímž vjel dovnitř, ještě další dva; na horní úrovni objevil další dva otvory, odkud visely zvedáky, lana a kladky. Peel je profesionál. Přijede s autem a vystoupí tak, aby kdokoli, kdo se skrývá ve stodole, měl dobrý výhled na muže, kteří ho sledují, až i oni vystoupí z vozu. Možná zastaví před malými dvířky na jihovýchodní straně budovy, říkal si Ružjo.

Zkontroloval zásobník pistole, ujistil se, že náboj je v komoře. Natáhl kohoutek a znovu stiskl pojistku. Možná k žádné střelbě nedojde, kdyby to však bylo nutné, měl k dispozici osm střel a dalších sedm v druhém zásobníku, ale

to by musel znovu nabít. U všech poloautomatických pistolí existovalo riziko zaseknutí, takže Ružjo seřídil zásobníky a vyčistil nábíjecí rampu, a špička střely byla tak čistá a oblá, že by nemělo dojít k žádné komplikaci. Když zbraň dostal, prozkoušel ji nanečisto s několika náboji, a ani jednou nenastal žádný problém. Na tuto vzdálenost by mu stačilo jen pár nábojů, přičemž ten první už byl prakticky připraven.

Zaslechl zvuk blížícího se motoru, nad tichými pastvinami snadno rozeznatelný. Znovu se zhluboka nadechl a protáhl si krk a ramena. Byl připraven. Počká si, co udělá Peel.

*****

Peel najel s vozem na udusanou hlínu vedle stodoly a zatočil doleva, aby auto s pronásledovateli stálo mezi ním a budovou. Zastavil, uvolnil si pistoli v pouzdře a vystoupil z auta. Dveře nechal otevřené a částečně se jimi kryl. Ružjoa neviděl, ale všiml si čerstvých otisků pneumatik vedoucích ke stodole, takže věděl, že je uvnitř. Peel se rozhodl postavit co nejblíže za dveře svého vozu a nepochyboval, že ten ruský střelec už čeká. Cítil se mnohem lépe, když mu kryl záda zkušený profesionál.

Neon sjel ze silnice a zastavil na očekávaném místě. Auto zvířilo menší obláček prachu, a když si ten načervenalý prášek sedal, vystoupili z auta dva muži. Měli na sobě větrovky a pohybovali se jako někdo, kdo má u sebe zbraň, určitě ji měli pod bundou oba. Ale nevypadali jako policisté, aspoň ne jako civilní policisté. Jeden byl střední postavy a měl tmavé vlasy, druhý byl menší, silnější muž se šedými, nakrátko střiženými vlasy. Jsou vojáci? Nebo z rozvědky? Co můžou chtít?

"Dobré odpoledne, pánové. Můžu vám s něčím pomoct?"

Šedivák řekl: "Majore Peele. Byli bychom rádi, kdybyste jel s námi, pane." Nebyla to otázka.

"Kdybyste mi vysvětlili, kdo jste a co chcete, možná bychom mohli zůstat na civilizované rovině."

"Nepřijeli jsme odpovídat na otázky. Pro vaše auto někoho pošleme. Pojedete s námi."

"Myslím, že se mi nechce," namítl.

"Pak ovšem musíme náš požadavek zopakovat," řekl Středňák. "Postavte se prosím sem, pane. A držte ruce tak, abychom je měli pořád na očích."

"Opakujte si, co chcete. Já mám svou práci a myslim, že vám do ní nic není."

Oba na sebe pohlédli a bez jediného slova se rozdělili a postavili se o trochu dál od sebe. Šlo o standardní postup, když jste stáli proti muži, o němž jste se domnívali, že je ozbrojený a nebezpečný. I kdyby vytáhl svou pistoli velmi rychle, musel by zamířit na oba protivníky zvlášť, a čím dál od sebe stáli, tím by to bylo složitější - zejména pokud by oba neváhali palbu opětovat. Zatím své zbraně nevytáhli, a to byla jeho výhoda.

"Nekomplikujme si to navzájem, majore," řekl Šedivák.

"Pánové, radím vám, abyste zůstali v klidu a nesnažili se tasit zbraně."

Středňák se usmál. "Nezlobte se na mě, majore, ale každý z nás je o deset let mladší a rychlejší než vy. Snad si opravdu nemyslíte, že jste tak dobrý, abyste nás zastřelil oba."

"Možná. Možná ne. Kdybych byl sám, bylo by to složitější."

"Ve vašem autě nikdo není," řekl Šedivák. "Nebo si myslíte, že jsme takoví hlupáci?"

"Musím přiznat, že ano. Proč si myslíte, že jsem zastavil právě tady, mladíku? Právě na tomhle klidném místě mimo město?"

Šedivák se zarazil a mrkl na svého partnera.

"Napálil nás," hlesl Středňák. "Je to past."

"Myslíte?" řekl Peel a usmál se. "Jedete za mnou už z Londýna. Myslíte si,

že to nevím? Měl jsem spoustu času domluvit se s kolegou, aby tu na mě počkal. Vypadáte jako sympatičtí mládenci. Řekněte mi, kdo vás poslal a co víte, a možná se z toho i dostanete. Jinak..." Peel teatrálně pokrčil rameny.

"Na to zapomeňte," ohradil se Středňák. "Nemyslete si, že jsme včerejší!"

Peel zvedl hlas. "Pane Ružjo! Jste tam?"

Vrata od stodoly se s vrzáním zrezavělých pantů otevřela a v mezeře se objevil Ružjo, ze svého úkrytu však nevystoupil. "Ano, tady," zavolal. V obou rukou držel stříbrnou pistoli a mířil s ní na Šediváka.

Oba muži byli překvapením bez sebe.

Muži, kteří zažili střelbu, už na ně někdo střílel, vědí, že v takové situaci nemají šanci. Člověk může vytasit pistoli rychleji než Billy Kid, ale ani náhodou to nedokáže tak rychle, aby odvrátil útok pistole, která už na něj míří.

Oba zpanikařili a sáhli po svých zbraních.

Ružjo mířil na Středňáka, takže Peel si vzal na mušku Šediváka. Ale než dokázal vytasit svou pistoli, Ružjo vystřelil - prásk! prásk! prásk!, pak malilinká pauza a prásk! prásk! prásk! podruhé. Šest střel ze vzdálenosti asi pěti metrů tak rychle za sebou, že to vypadalo jako dvě dávky z plně automatické pušky. To je rychlost!

Středňák se Šedivákem se skáceli jako podťatí.

"Sakra!" křikl Peel. Vytasil pistoli a utíkal k mužům. Oba měli pod bundami neprůstřelné vesty, toho si všiml. Každá vesta zastavila dva výstřely, přesně tak, jak měla. Jenže nemohla odolat zbytku Ružjoova výcviku: dvě kulky do hrudi a jednu do hlavy. Oba muži byli zastřeleni mezi oči a zemřeli dříve, než dopadli na zem. Peel nikdy neviděl

lepší výkon, ani při výcviku, a tím méně v opravdové akci. Ružjo potvrdil pověst výtečného střelce.

"Krucinál, jak se mám něco dozvědět, když mi nenecháte žádného naživu?"

Ružjo pokrčil rameny. Vysunul zásobník ze zbraně, nechal ho spadnout na zem, zasunul do pistole nový a pak se sehnul pro ten na zemi. Když se narovnal, zvedl jednu ruku a vytáhl z uší silikonové špunty a vložil si je do kapsy k tomu téměř prázdnému zásobníku.

Panebože. Ružjo postupoval tak chladnokrevně, že myslel na ochranu sluchu, a až potom zastřelil dva muže s neprůstřelnou vestou tak čistě a rychle, jak si mohl člověk přát. Není možné, aby mu v žilách kolovalo něco jiného než ledová voda.

No, teď už se s tím nedalo nic dělat. Nejlepší by bylo zjistit, kdo to vlastně byl. Peel sáhl Středňákovi do kapsy a našel peněženku. Otevřel ji a podíval se na doklad v průhledném plastikovém pouzdře. "Bože můj! Ti dva zmetkové byli z MI-6! Právě jsme zabili dva agenty tajné informační služby Jeho Veličenstva!"

Ružjo znovu pokrčil rameny a rozhlížel se po případných svědcích.

Kromě ovcí, jež se však o výstřely valně nezajímaly, žádné zvědavé oči v okolí neviděl.

Peel zavrtěl hlavou. "Pojďte, pomozte mi s těmi těly," řekl. "Máme asi deset minut, pak se po nich začnou shánět."

Jsou v pěkné bryndě, není-liž pravda?

*****

ČTVRTEK, 14. DUBNA MI-6, LONDÝN, ANGLIE

"Máme tady problém," řekla Cooperová Michaelsovi. "Ztratili jsme spojení se skupinou, která sledovala Peela."

Howard, Fernandez a Toni odešli do kantýny pro něco k jídlu, a Michaels zůstal opět sám s Cooperovou v konferenčním sále. "Ztratili jste s nimi spojení?"

"Před více než půlhodinou. V posledním hlášení říkali, že sjeli z M23 u

Balcombe a jedou zatknout Peela. Od té doby se nám nepodařilo s nimi spojit."
"Máte nějakou šanci je najít?"
"Nevelkou. Lokační vysílač v jejich autě přestal vysílat pár minut po jejich posledním hlášení. Víme, kde byli. Poslali jsme tam armádní útočnou skupinu s helikoptérou."
"Jsou buď zajatí, nebo mrtví," utrousil.
"To nevíme."
"Nehnali byste tam útočnou skupinu, kdybyste si nemysleli, že to je pravděpodobné."
Vzdychla a položila mu dlaň na čelo. Její dotyk hřál. "Obáváme se, že se to nějak hodně zvrtlo."
Alex se díval na její ruku. Po chvilce ji odtáhla. "Neexistuje pro nás žádná šance?"
"Nebylo by to moudré. Promiň."
"Ale líbilo se ti to, ne? Celou tu dobu."
"Hm... ano. Líbilo."
Usmála se, ale trochu smutně. "Ti nejlepší vždycky utečou. Škoda. Tvá slečna Fiorellaová má ale štěstí."
"Myslím, že štěstí mám spíš já."
Ustoupila dozadu a podívala se na hodinky. "Za chvíli bychom měli od té skupiny dostat zprávu."
"Můžeme Peela zastavit? Pokud míří na Goswellův pozemek?"
"S ohledem na současnou situaci pochybuji, že by Hamilton riskoval vyslání další skupiny. Bylo by jednodušší překvapit ho mezi Tisy, pokud tam opravdu jede, a promluvit si s ním."

*****

V kantýně MI-6 spolkl Fernandez sousto něčeho, co vypadalo jako steak a bramborová kaše zalitá půllitrem hnědé omáčky, a zeptal se: "Co se to děje se zástupkyní?"
Fiorellaová odešla do kantýny s Howardem a Fernandezem, ale rychle se omluvila a odešla, v obličeji značně pobledlá.
Howard sklopil oči ke svému salátu s kuřecím masem. Na drby ho neužilo, ale Julia znal už spoustu let. Neměli před sebou žádná tajemství. A Toni se z obličeje vytratil život. Určitě se dozvěděla o Michaelsových záletech. Howard se však do takových detailů pouštět nechtěl. "Myslím, že ona a velitel mají nějaké osobní problémy."
Julio spláchl další sousto sklenicí vody a přikývl. "Cooperová," konstatoval. "Šéf se s ní zapletl?"
Howard zvedl obočí.
"Je krásná, chytrá a pořád na něj tak kouká," pokračoval Julio. "A šéf klopí oči pokaždý, když se k němu Cooperová přiblíží. Ona vypadá majetnicky a on provinile. Mně to přijde jako hotová věc. Neříkám vám však nic, co byste už nevěděl, že. Došlo vám to."
Howard přikývl. "Ano."
Julio si znovu nabral z kouřícího talíře. "Nechápu, co je na tom povyku kolem nepoživatelnosti anglický kuchyně. Co já můžu říct, tak se tu nevaří zrovna špatně."
"Mluví z vás opravdový maso- a bramborožravec."
"Jo, proč si, bratře králíku, nezavdáte trochu toho sena, co jste si objednal?"
Ke stolku došel mladý muž. "Plukovník Howard? Velitel Michaels by se s vámi rád sešel, pane, a to co nejdříve."
Julio spolkl ve spěchu další sousto, zatímco Howard přikývl a vstal. Co teď?

38 KAPITOLA

*****

ČTVRTEK, 14. DUBNA NEDALEKO BALCOMBE, ANGLIE

MI-6 se rozhodla vyslat druhou helikoptéru, a ta právě přistála u stodoly s Alexem, Howardem, Fernandezem, Cooperovou a Toni na palubě. Helikoptéra útočné skupiny tu dosud stála. Kolem velké staré stodoly se pohybovala desítka vojáků v britských maskovacích uniformách, v baretech a s puškami, zatímco skupina Net Force vystoupila z helikoptéry do zvířeného prachu.

Toni zamkla osobní problémy pod poklop profesionality a nepouštěla je ven. Ale i přesto se během toho krátkého letu nemohla na Alexe ani podívat.

Přišel k nim britský kapitán a hovořil s Cooperovou. Toni je obešla, na několika místech si prohlédla zem a pak odešla ke stodole. Uvnitř parkovalo nové auto, stálo tam nejspíš poměrně krátce, protože nebylo zaprášené. Podlaha byla hliněná a na ní ležela vrstva suché slámy. Toni vyšla ven a stavení znovu obešla. Země byla měkká a křídová, takže tu bylo hodně stop, ale většinu důležitých pošlapali vojáci. Jejich

vysoké boty zanechávaly jednoznačně identifikovatelné otisky. Přemýšlela, co se tu asi stalo, uvažovala o tom, co ví a co viděla.

"Toni?" zavolal na ni Alex. Stál vedle Cooperové a toho Brita.

To zvládne. Rozhodla se udržet své pocity na uzdě a věnovat se své práci.

"Tohle je kapitán Ward," řekl Alex.

"Mohl byste objasnit zástupkyni Fiorellaové, co se tu podle vás stalo, kapitáne?" požádala ho Cooperová.

Toni dostala vztek. Co jí má co objasňovat? No dobře. Měla chuť praštit Cooperovou do obličeje. Ale ovládla se. "To je snad jasné, ne?"

Cooperová zamrkala. Zaslechla snad v Tonině hlasu náznak výzvy? "Vážně? A můžete nás s tím seznámit?" Určitě, hodila jí rukavici.

"Jistě. Peel měl v záloze jednoho muže. Tam ve stodole stojí jeho auto. Je jistě z půjčovny a nebude možné ho vystopovat. Možná to vyřizoval přes poštovní schránku neexistující firmy a na falešný pas."

"Vaši agenti si ho nejspíš nevšimli. Můžeme se domnívat, že šlo o Michaila Ružjoa, který se s Peelem nějak spojil. Možná jsou to bývalí kolegové nebo se setkali na nějaké tajné akci v Africe nebo Jižní Americe. Určitě se znají. Jinak by to bylo příliš náhod pohromadě."

"Peel zavedl vaše muže až sem, přímo do pasti. Ružjo se sem připlížil, ne, zpět, ze silnice se k téhle stodole autem nepřiplížíte, takže se tu asi ukrýval, už když Peel přijel. Jak si zatím vedu?" Podívala se na Alexe, který měl ve tváři strnulý úsměv. Věděla, že cítí její vztek. Kývla na něho. Vím o tom, ty zmetku. A teď víš i ty, že já to vím.

Cooperová, Alex ani kapitán nic neříkali, takže Toni pokračovala: "Na zemi jsou stále vidět dvě menší kaluže krve, ačkoli je někdo zasypal prachem. Tamhle a tamhle." Ukázala. "Byli vaši muži ozbrojení? A měli neprůstřelné vesty?"

Cooperová po ní jen šlehla pohledem a kapitán odpověděl. "Měli pistole, a co se týče vest, ano, měli je mít na sobě. Při takových operacích je to povinné."

"Fajn. Takže Peel nebo Ružjo je střelili nejspíš do hlavy. Tamhle dopadli. Potom dovlekli těla do jejich auta a odjeli v něm a v Peelově. Tuším, že pokud vaši vojáci nerozšlapali úplně všechny stopy, určitě najdete otisky pneumatik obou vozů. Touhle dobou už zavezli vůz s těly někam, kde ho dlouho nikdo nenajde. Dva pohřešovaní agenti jsou nepříjemná věc, ale není to tak závažné jako dva mrtví agenti. Kdybych mohla rozhodnout, poslala bych místní policii prohledat

všechny rybníky a jezera v okruhu několika kilometrů odsud. Hluboká voda je na ukrytí auta ideální."

Kapitán zavrtěl hlavou. "Celkově je to ale hodně teoretické, nemyslíte? Kromě té krve jsme jiný důkaz nenašli. Ani žádné nábojnice."

"Ružjo by je tu určitě nenechal a domnívám se, že Peel má dost rozumu, aby se zachoval stejně. Až je doženeme, budou zbraně už dávno pryč. O tom majoru Peelovi toho moc nevím, ale Ružjo je profesionál každým coulem. Nezanechává za sebou moc stop."

Ward přikývl, jako by říkal, že ho netrápil Tonin závěr, ale spíš chtěl slyšet, jak k němu došla. "Vámi předložený scénář není nemožný. Jakmile si jeden z nich uvědomil, s kým mají tu čest, našli v jejich autě vysílač a odpojili ho. Postavili jsme na silnicích hlídky, ale asi už to je na nic."

Je to na nic, přesně tak. Toni se sebrala a usmála se na Cooperovou tím nejsladším úsměvem, jakého byla schopná. "Ještě něco byste ráda věděla, slečno Cooperová?"

"Zatím ne, slečno Fiorellaová." Cooperová na Alexe rychle pohlédla a Toni v jejím pohledu zahlédla snad soucit. Nebo dokonce lítost.

Takže i Cooperové došlo, že Toni to ví. A ta krasotinka kvůli tomu s Alexem soucítí. Skvěle. Tak, a jsme všichni jedna velká nešťastná famílie.

*****

Michaels vzal virces a zavolal Jayi Gridleymu.

"Jo, šéfe, co je?"

"Kdybych ti nahlásil poštovní adresu, kde se může ten kvantový počítač nacházet, pomohlo by ti to při hledání?"

"Nebude to na škodu. Jestli jsem od toho nedaleko, tak bych mohl narazit na stopu, ale zaručit to nemůžu."

"Počkej, pošlu ti ji. Našli jsme Bascomb-Coombse i místo, kde pracuje. Zatím ho nemůžeme zatknout, ale možná bys mohl na něco přijít ty."

"Díky, šéfe."

"Dej si pozor, Jayi."

"Provedu. Konec."

Michaels odešel ke Cooperové. "Mění to něco? Můžeme dojet ke Goswellovi a sebrat Peela?"

"Můžu zavolat řediteli, ale obávám se, že to nebude k ničemu. Pohřešujeme agenty, ale nemáme moc důkazů, že stopa vede ke Goswellovi

nebo k Peelovi. Víme jen to, že Peel odjel dříve, než s ním mohli promluvit, a naše muže pak náhodou napadli nějací ovčáci."

"To tak."

"Promiň, Alexi, ale tak to prostě je. Máme svázané ruce."

Když se vraceli k helikoptéře, Michaels zůstal trochu pozadu. "Počkejte, plukovníku."

Howard zpomalil.

"Cooperová říká, že MI-6 má svázané ruce. Prý nemohou vniknout na Goswellův pozemek bez pozvánky."

"Skvěle," řekl Howard ironicky.

"Plukovníku, nevím, jak dobré máte informátory, ale navrhl jsem vás na povýšení."

Howard na chvíli zaváhal. "Něco jsem zaslechl, veliteli. Děkuji, moc si toho vážím."

"Zmiňuji to jen proto, že mezinárodní diplomatický incident by mohl vaše šance hodně pokazit. Je to víc než pravděpodobné."

Howard se usmál. "Kdybych přitom dopadl Ružjoa a toho šíleného počítačového piráta, přežil bych to."

Michaels se na něj usmál. "Nevím proč, ale tušil jsem, že to řeknete. Až se vrátíme do MI-6, naši muži by si měli odpočinout. Vyjet na venkov nebo tak

něco."
"Ano, pane."
Michaels se podíval na helikoptéru, jež se třásla v prachu vířeném vrtulí. Většinu času se pohyboval mezi mantinely. Ale sem tam je musel opustit. Mezi spravedlností a právem je rozdíl a účel občas světí prostředky. V jeho oboru platilo, že když člověk zariskuje v oblasti, kde není krytý, a uspěje, může si to posléze zodpovědět. V případě neúspěchu je s ním amen. Honí se za teroristy, lidmi, kteří dokážou zabíjet zbraněmi i holýma rukama. Nejhorší, co by se mohlo Michaelsovi při neúspěchu stát, bylo, že by ho sesadili a zavřeli na dvacet třicet let.
Když se díval, jak Toni nastupuje do helikoptéry a zcela úmyslně se mu vyhýbá pohledem, uvědomil si, že za neúspěch v akci může zaplatit i větší daň - ačkoli v tomto případě se jednalo spíše o nedotažení akce.
Když bude mít štěstí, třeba přijde při té tajné operaci o život.

*****
ČTVRTEK, 14. DUBNA
SVRCHNÍ KŘÍDA
NA ÚZEMÍ BUDOUCÍHO LONDÝNA

Jay šel s raketometem na rameni a čichal kolem sebe. Cítil obvyklé pachy džungle, ale i jiný zápach, mnohem silnější než ostatní, který si říkal o pozornost. Vlastně ho nešlo nevnímat.
Saji vedle něj krčila nos a řekla: "Panebože, co je to za smrad?"
"Nechci to nijak přikrášlovat, ale takhle smrdí hovno tý příšery."
Ukázal před sebe.
Před nimi se rozkládal další hustý porost prehistorické džungle, představující změť zakódovaných balíků, elektronické centrum, uzel, jenž ve skutečnosti odpovídal počítačové továrně v Londýně. Na cestě do té džungle ležela mezi dvěma obrovskými otisky chodidel hromada výkalů obsypaná mouchami a stoupala z ní pára.
Kousek od cesty ležela asi desítka dalších kup, vysušených a ztuhlých do obrovských koprolitů. Vítejte v Exkrement City.
Jay a Saji obešli nový exponát velkým obloukem. I z té vzdálenosti zahlédli v kupě nestrávené zbytky kostí. Zápach byl tak silný, že se o něj málem dalo opřít.
"Nechci přeceňovat svoje schopnosti stopaře," podotkl Jay, "ale tipuju, že naše obluda tudy prošla. A vsadil bych se, že si sem odskočila, protože tady žije."
Saji se podívala na kupu. Zavrtěla hlavou. "Vyrazit za ní mě moc neláká."
Jay nadhodil raketomet. "Mě taky ne. Postav se stranou," řekl. Položil si zbraň na rameno a stiskl spoušť. Raketa odletěla s ohnivým záblekem za sebou do lesa, a když explodovala, listí a úlomky kmenů se rozlétly všemi směry.
"Ještě pár střel, a možná upoutáme její pozornost," usmál se Jay.

*****
ČTVRTEK, 14. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

Peel vystoupil z auta a zavřel dveře o trochu důrazněji, než bylo nezbytné. Ovládl svou zlost, kývl na Huarda, který hlídkoval u zadní části hlavní budovy, a pak se otočil na Ružjoa, jenž vystoupil z místa
spolujezdce. Auto se dvěma mrtvými agenty a pistolí, jež je zabila, leželo na dně devítimetrové šachty v nádrži jedné z farem jeho lordstva ve východním Sussexu, nedaleko od místa, kde dvojici zastřelili. Kde je Ružjo zastřelil. Rozvědce nebo místní policii se jistě časem podaří vůz a jeho náklad najít, ale nejspíš to nebude hned. Peel by měl mít dostatek času zamést stopy a vypadnout ze země. Škoda, ale zůstat tu by bylo bezpochyby velmi riskantní. A

i když se nedostane k penězům z té indonéské banky, Goswell má ve svém domě sejf, kde bude určitě dostatek peněz na útěk. Peel plánoval poslat k ledu Goswella, toho zmetka Bascomb-Coombse a Ružjoa - toho ovšem s největší opatrností, zezadu, až to nebude čekat. Pak těla nějak chytře naaranžuje, aby to vypadalo, že oba Angličany zastřelil ten Rus, jehož pak musel zabít jeden z Peelových mužů - řekněme třeba Huard, a i ten pak bude muset zemřít - a Peel zmizí. Situace byla zlá, ale ne beznadějná, a i když by měl větší radost, kdyby to dopadlo lépe, věděl, že se z toho vylíže. Byl cvičený voják, důstojník s velitelskými zkušenostmi z několika bitev. V zemích třetího světa se zájemce o jeho služby vždycky najde. Může cvičit vojáky v jedné ze zemí bývalého Sovětského svazu, velet praporu ve střední Africe nebo sloužit v ochrance nějakého arabského prince. Válečníci nikdy nevycházejí z módy, ať je vývoj sebemírovější. Člověk má vždy jen jednu jistotu: že si soused dělá zálusk na jeho pozemek. Musí tedy být připraven se bránit bez ohledu na to, jak vřele se soused usmívá nebo jak otevřenou dlaň mu podává.

Není to nejlepší volba, ale pořád lepší než ostatní možnosti.

"Zůstaňte tady a mějte oči otevřené," řekl Peel Ružjoovi.

Ružjo zasalutoval svým staženým deštníkem. Nejspíš ho bude brzy potřebovat: nebe vypadalo na déšť, od Atlantiku se valily temné mraky. Skvěle, bouřka všechno ještě více zachmuří.

Peel došel k Huardovi. "Řekněte chlapcům, ať se rozmístí po celém obvodu," řekl. "Možná budeme mít společnost. Vy hlídejte zadní bránu."

"Ano, pane."

Peel vešel do domu. Rozhodl se vše podniknout už dnes. Chtěl vyčkat až do noci, aby mohl odejít pěšky přes pole, to pro případ, že by pozemek někdo obklíčil. Musel počítat, že pokud jejich vědomosti o tom, kdo Peel je, jsou takové, že za ním vyslali skupinu rozvědky, vědí také, pro koho pracuje. Nevyrazí dveře zde na pozemku, to ne,

ale mohli by si na něho počkat, až bude odjíždět. Kdyby došel dost daleko, mohl by některému ze sousedů ukrást auto, dojet na jih na pobřeží a na člunu se přeplavit přes La Manche. Nebylo hanbou stáhnout se před silnějším protivníkem. Mohl se dát bez potíží dohromady a později se vrátit. Prohraná bitva neznamená nutně prohru v celé válce.

Goswell popíjel v obývacím pokoji. "Dobrý den, majore."

"Vaše lordstvo. Kde je pan Bascomb-Coombs?"

"V pracovně. Hraje si se svým přenosným počítačem. Zablokoval jsem mu přístup k tomu zvláštnímu přístroji, ale s tím si určitě dokáže poradit. Pípnul na něj jeho přenosný počítač, poměrně ho to vylekalo, takže se omluvil a odešel to spravit. Dáte si drink?"

"Výborný nápad," řekl Peel. Objevil se Applewhite - škoda že i on bude muset zemřít, dobrý Applewhite - a Peel zvedl dva prsty, aby naznačil, kolik chce nalít skotské. Nebo, co už - zvedl i třetí prst. Musí přece vydržet až do tmy, ne? Má za sebou dlouhý a únavný den. Nikdo mu nemůže vyčítat, že má chuť na pořádný drink.

Okenním rámem otřásl náhlý poryv větru a na tabulky dopadly první kapky deště. Nebylo pochyb, že jej čeká ve všech směrech bouřlivý večer.

39 KAPITOLA

*****

ČTVRTEK, 14. DUBNA CESTOU NA POZEMEK MEZI TISY

Skupina Net Force se přemisťovala v mobilním velicím středisku - šlo o velkou dodávku, již si ve spěchu vypůjčili. Julio Fernandez seděl za volantem a nadával. "Proč vy blbci blbý nejezdíte vpravo?!"

Zbytek útočného oddílu se už nasoukal do vozů a dodávek na vojenské základně a blížil se k místu setkání - tedy na stanici hasičů v Sussexu.

Howard měl na stolku počítač, vedle něj seděl Michaels a Toni a dívali se. Howard vyvolal nějaký záběr, zvětšený letecký pohled na velký dům a několik menších budov. "Tady bydlí Goswell."

"To jste dostal z MI-6?" zeptal se Michaels.

"Ne, pane. Dnes ráno mi to poslala americká družice."

"Ještě dříve, než jsme se dozvěděli, že tam vůbec pojedeme?" zeptala se Toni.

"Ano, madam. Nikdy neškodí dbát na zásadu šesti P."

Michaels v duchu přikývl. Všichni tu zásadu znali: přímo přísernému provedení předejdeš pořádnou přípravou. Howard jen dělal svou práci.

"Byli bychom na tom mnohem líp," pokračoval Howard, "kdybychom měli pár dní na prostudování, zkoušku taktických scénářů a rozbor jednotlivých plánů, ale jelikož tuto možnost nemáme, nebudeme to komplikovat a budeme doufat, že to vyjde."

"Já to vidím takhle. S útokem počkáme, až se setmí. Mí muži si zatančí s hlídkami, zatímco seržant Fernandez a já se s několika dalšími přehoupneme přes plot a vyrazíme k domu. Vystřelíme pár rachejtlí, posvítíme si na hlídky a sundáme je. Pak vejdeme dovnitř a všechny zajistíme. Ty, které potřebujeme, vyvedeme ven a pádíme pryč. Ružjo, Peel a Bascomb-Coombs nám budou stačit a později můžeme poskytnout našim hostitelům nějaké zajímavé informace o Goswellovi, ať si s ním udělají, co chtějí. Když budeme mít štěstí, tak než místním dojde, co se děje, budeme už sedět v letadle někde na půl cesty za oceán."

"Jen jednu poznámku," řekl Michaels. "Půjdu tam s vámi. A ano, vím, že to není nejmoudřejší, ale už jsme se o tom bavili, a jelikož za to zodpovídám, můžu si dovolit i tohle riziko." Podíval se na Toni, už už se chystal říct, že ona zůstane ve velicím centru.

Pohled v jejích očích mluvil za vše. Věděla, co má Alex na jazyku. A jemu najednou došlo, že kdyby to řekl, tak by všechny šance spasit jejich vztah zmizely v nenávratnu. Takže místo toho řekl: "A Toni půjde s námi."

Krátce přikývla. "Děkuju." Její slova byla chladná a odměřená - šlo by jimi chladit džbány piva - ale aspoň s ním mluví. Lepší než nic.

*****

Když dorazili k hasičům u města jménem Cuckfield, jejich útočná skupina už tam byla. Když však Toni vystoupila do deštivého večera, pod přístřeškem u hlavní budovy na ni čekalo překvapení: Angela Cooperová. Na sobě měla bojovou uniformu, kalhoty, košili a boty.

"Do háje," řekl Fernandez tiše. "Vypadá to, že máme po srandě."

Odešli k budově, do garáže, mimo déšť. Alex vykročil vpřed, ale než mohl promluvit, Cooperová jeho námitky zastavila zvednutou dlaní. "Kdybych vás chtěla zastavit, Alexi, nebyla bych tu sama."

"A co teda chceš?" zeptal se.

"Vláda Jeho Veličenstva nemůže oficiálně podpořit žádný postup proti lordu Goswellovi, dokud nepředložíme mnohem víc důkazů, než v současnosti máme. Náš ředitel a předseda vlády však vědí, co jsme zjistili, a neoficiálně si myslí totéž co my - že Bascomb-Coombs je

velmi pravděpodobným původcem počítačového terorismu, major Peel a Goswell o tom vědí a také se toho účastnili."

"Takže ty ses rozhodla přejít na naši stranu?" zeptal se Alex.

"Ano. Jde o to, abychom měli nějakého neoficiálního pozorovatele, který zajistí, že naše neoficiální operace zůstane jaksi neoficiální."

"Takže my se budeme dřít," namítla Toni, "vyřešíme vaše problémy, a když si přitom spálíme ruce, vy zůstanete čistá?"

"Vám vůbec nic neujde, že, slečno Fiorellaová? Anebo přece jen, Alexi?"

Léty tréninku bojového umění člověk získá určitou dávku sebeovládání. Když ví, že může rukama, lokty, koleny nebo chodidly protivníka zranit nebo i zabít, nutí ho to zamyslet se, než učiní nějaký zbrklý pohyb. Jakmile vypukne boj, je třeba být téměř reflexivně rychlý, ale též je nutné vědět, kdy si to lze dovolit. Jednou na škole se k Toni připlížil jeden kamarád z kolejí, chytil ji zezadu a chtěl ji štípnout. Tenhle vtip ho stál návštěvu na klinice s otřesem mozku. Toni trvalo pár let, než tuhle reakční fázi překonala, ale teď už o situaci nejprve přemýšlela, než srazila k zemi někoho, kdo jí vlastně ani ublížit nechtěl.

Tohle těžce získané sebeovládání způsobilo, že Toni nevyrazila vpřed a Angelu Cooperovou nezranila. Ale chuť k tomu měla nepřekonatelnou. Místo toho se však usmála. "Někdy jsem trochu pomalejší, ale pak mi to dojde."

"Fajn," řekl Alex. "Plukovník Howard to projde ještě jednou. Do odjezdu nám zbývá několik hodin." Otočil se k Toni, mírně zavrtěl hlavou a pak omluvně pokrčil rameny. V obličeji byl bledý, skoro popelavý, a Toni doufala, že je mu zle. Zasloužil by si to.

*****

ČTVRTEK, 14. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

Ružjo se opřel o kamennou zeď domu pod velkým přístřeškem u vchodu. Vítr ustal, když začalo pršet, a potrubí odvádělo vodu do svodů v rozích domu, takže Ružjo stál v suchu i v tak vlhkém večeru. Měl s sebou samozřejmě svůj deštník a sílil v něm pocit, že dnes večer použije jeho skryté funkce. Rozvědky všech zemí, jež znal, se nechovaly vlídně k nikomu, kdo zabil jejich agenty. To se neděla. Oddíly

Spetsnaz byly pověstné svým smyslem pro odplatu. Kdysi v jedné z neustále neklidných zemí na Středním východě chytila skupina fanatiků jednoho jejich člena a umučila ho. O týden později se šestnáct těch fanatiků objevilo naskládaných v jámě s penisy nacpanými v ústech a s vypíchnutýma očima.

Zabijte jednoho z nás, a my zničíme celou vaši vesnici. To se zamyslí i fanatik.

Britové jsou slušnější a méně divocí, ale touhle dobou jim už určitě došlo, že jejich muži jsou mrtví a kdo je za jejich smrt zodpovědný. Přinejmenším mají nějaké podezření o Peelovi, a pokud toho o něm vědí tolik, aby ho našli a sledovali, určitě jim je známo, pro koho pracuje a kde bydlí jeho zaměstnavatel. Peel si to určitě uvědomí a už má asi připravený i plán, jak uniknout před dopadením.

Huard v pršiplášti obcházel za domem, pozoroval Ružjoa, ale nepromluvil na něho a zmizel z dohledu. Huard ho neměl rád, ale je to ještě dítě.

Co by asi udělal na Peelově místě? Odlet se jevil jako jediná možnost. Kdyby tu zůstal, nemohl by ho ochránit ani Goswell. Peel se bude muset vypařit, než se situace příliš vyhrotí. A čím dřív, tím líp. Kdyby byl Peelem, už by byl dávno pryč. Rozhodně dřív, než by jeho pronásledovatelé získali pomoc denního světla. A přál by si odjet bez zbytečných svědků. Peel poslal své muže na hranice pozemku, u domu zůstal jen Huard s Ružjoem. Oni, stejně jako všichni ostatní v domě, pro něho nejsou nezbytní. Tak by to Ružjo viděl, kdyby byl na Peelově místě.

Takže někdy během noci ho Peel asi zavolá dovnitř. Nebo zavolá Huarda, aby Ružjoa zabil on? Ne. Huardovi by to nesvěřil. Kdyby se to tomu chlapci nepovedlo, jeho pán by věděl, že Ružjo si pro něj určitě přijde.

Ružjo by se mohl za pár minut v té deštivé tmě prostě ztratit. I kdyby si ho všimli, nikdo z Peelových mužů by ho nenašel a nezastavil. Mohl by odejít, sehnat si dopravní prostředek, ukrást auto a zítra být ve Francii. Hra se chýlila ke konci, takže proč čekat, když stejně ví, jak to dopadne?

Pokrčil v duchu rameny. Vlastně je to jedno. A to byl možná ten důvod.

Nikam nespěchal. Bylo jedno, jestli bude tady nebo tam. Záleží na tom, kde se člověku zastaví hodiny života? A záleží vůbec na něčem?

Howard si vedle zaparkovaného vozu nasadil helmu a zapnul vysílačku. "Obvodová skupino, ohlaste se po číslech."

Útočný tým se hlásil. Všichni připraveni a na místech.

"Vstupní skupino, ohlaste se."

"Tady V1, Cooperová."

"V2, Michaels."

"V3, Fiorellaová."

"V4, Fernandez."

Označení V5 měl Howard. Pět lidí by mělo stačit, pokud všichni udělají, co je třeba. On s Fernandezem si vezmou na starost těžší kalibry. Ačkoli Michaels a Fiorellaová nebyli cvičení útočníci, viděl je v akci už tolikrát, aby věděl, že jim odvaha nechybí. Jedinou neznámou byla Cooperová, ale pokud je terénní agentkou MI-6, měla by mít aspoň základní dovednosti. Akci svolali narychlo a improvizovaně, držela pohromadě jen silou vůle, ale bude to muset stačit. Za chvíli to začne. Všichni na sobě měli ochranné obleky, neprůstřelné vesty, vysílačky a taktický počítač s vývody do helmy. Vyzbrojili se jednoduchými, ale spolehlivými samopaly H&K ráže 9 mm a vzali si i taktické pistole, jen Howard nesl svůj revolver. Jakmile jej vytáhl, Julio se neudržel.

"Ale ne, já mám snad vidiny," divil se. "Můj starý unavený zrak mi vypovídá službu. Co je to za odpornost na vrchní straně plukovníkova talismanu? Není to dalekohled? To snad ne!"

"Julio..."

"Ne, asi mě někdo otrávil nebo se mi to jen zdá. Plukovník John Howard, jakého já znám, by svůj revolver za nic na světě nevylepšil jenom proto, že je to moderní a užitečné!" Zvedl oči k nebi.

"Co vyhlížíte, seržante?"

"Nevím, pane. Nějaké znamení nebo vysvětlení. Velký meteorit, sněm andělů, ohnivý déšť, prostě něco, co nám napoví, že se blíží konec světa."

"Nechť nikdo netvrdí, že váš velitel je zapřisáhlým odpůrcem pokroku," řekl Howard a usmál se.

Vyrazili vpřed. Několik mil odsud se měli rozdělit na dvě skupiny, obvodová skupina zůstane u brány, druhá přeleze plot. Howard se zhluboka nadechl.

"Všichni připravit," řekl.

Peel se podíval na hodinky. Skoro devět. Pořád pršelo, ale už ne tak hustě jako před chvílí, aspoň soudě podle bubnování kapek na břidlicové střeše. Bascomb-Coombs nevycházel z pracovny. Hrbil se nad počítačem, na hlavě a na rukou zařízení pro práci s VR a byl zcela ponořen do nějakého scénáře. No dobře. Peelovi by nevadilo, kdyby měl vědec zemřít a netušit, co ho skolilo. Hlavně že bude pryč.

Goswell se odbelhal do jídelny na pozdní večeři a Peel zůstal v obývacím pokoji sám, popíjel už třetí skotskou, tentokrát malou. Nechtěl toho vypít moc. Nesmí zapomenout na Ružjoa.

Brzy bude muset začít, ale váhal. Samozřejmě to bude muset udělat, ale nějak se mu do toho nechtělo. V knize jeho života se má brzy dostat na další stránku, tentokrát velmi významnou. Ale dobře. Takový je život. Jednou vyhraješ, jednou prohraješ, ale důležité je zůstat naživu a mít šanci se s tím druhý den znovu utkat.

Znovu se napil skotské.

*****

ČTVRTEK, 14. DUBNA
SVRCHNÍ KŘÍDA
NA ÚZEMÍ BUDOUCÍHO SUSSEXU, ANGLIE

Příšera, která vypadala jako kříženec Godzilly s nějakým spielbergovským

ještěrem, vystoupila na mýtinu, jež jí sloužila za toaletu, a zařvala, až se kapradí zachvělo. Stála od nich ještě poměrně daleko, několik stovek metrů. Jakmile se dá znovu do běhu, překoná tuto vzdálenost za čtyři až pět vteřin. Jeden výstřel, možná dva.

"Tady je," řekl Jay zbytečně.

Saji zvedla oči. "Taky se mi zdá."

Jay naprázdno polkl a zamířil laserovými mířidly netvorovi na hruď. Křížek v hledáčku trochu poskakoval, ale pak ten holografický obraz konečně zasvítil červeně, což znamenalo, že cíl je zaměřen. Stiskl spoušť - a na chvíli se lekl, že cukl moc silně.

Raketa vyrazila kupředu, zaryla se příšeře do hrudi a vybuchla.

Když se kouř a plameny rozplynuly, příšera ležela na zemi.

"Skvěle, Jayi!" zvolala Saji.

Pocit vítězství netrval dlouho. Monstrum se před nimi otočilo, opřelo se o ocas a znovu stálo na nohou. Rozhlíželo se, kdo ho to napadl.

Do hááááje!

Než mohl Jay promluvit, Saji už ládovala do raketometu další střelu. Pak ho plácla do ramene. "Nabito!"

Raketa zvíře znovu zasáhla. Bum! A příšera se znovu svalila na zem.

Pak se ale postavila na nohy a zařvala tak hlasitě, že musela probudit všechny mrtvé od počátku věků. Naklonila se dopředu, natáhla svůj velký ocas přímo za sebe a zahlédla Jaye se Saji. Vypadala jako lovecký pes větřící hejno křepelek.

Páni! Aspoň to není k ničemu. K dispozici ovšem měli už jen jednu raketu, a víc nic. Mohli by vypadnout z VR, kdyby se k nim netvor přiblížil moc blízko, a zcela určitě by to udělali. Soudě podle toho, co mu udělal s mozkem ten malý tygr, měl Jay pocit, že kdyby se dostali do spárů téhle nestvůře, jejich životy budou víc než vážně ohroženy. Kdyby se ale museli vytratit z VR, příšera by vyhrála, a to Jay nechtěl dopustit. Více než kdykoli v životě měl chuť svého protivníka porazit. Ne ho pouze porazit, ale pořádně mu to natřít, nemazlit se s ním a vytřískat z něj duši.

Jenže pro domácí to vůbec nevypadalo dobře, pane.

"Nabito!"

Jay se zhluboka nadechl a připravil se k poslednímu výstřelu.

*****

No jistě, Bascomb-Coombs stále seděl ve své pracovně, mával rukama a hýbal prsty, řídil nějakou neviditelnou počítačovou lotrovinu. Peel se rozhlédl po chodbě. Nikdo. Vešel do místnosti. Z pouzdra na opasku vytáhl malý nůž značky Cold Steel Culloden. Ostří nože bylo krátké a špičaté jako jehla. Měl tvrdou pogumovanou rukojeť, jež se výborně držela. Peel došel až za skloněného vědce, natáhl se k němu, levou rukou ho chytil za čelo a pravou mu přiložil nůž k týlu. Bascomb-Coombs znehybněl.

*****

Příšera otevřela svou zubatou tlamu, objevily se tesáky o velikosti mužského předloktí, a znovu tak příšerně zařvala. Pak zůstala ležet s rozšklebenými čelistmi.

"Co to dělá?"

Jay zavrtěl hlavou. "Nemám tušení. Ale líp se na to míří." Zamířil na otevřenou tlamu, zadržel dech a stiskl spoušť.

*****

Bascomb-Coombs sebou párkrát trhl a pak se svalil, váha jeho mrtvého těla

byla nad Peelovy síly. Peel se sklonil a vytáhl z vědcova zadního mozku nůž, čepel otřel o jeho košili a zasunul ho zpět do pochvy.

"Promiň, stařiku, ale když si hraješ s býkem, musíš čekat, že tě jednou nabere na rohy."

Dobře že vzal nůž. Nechtěl na sebe poutat pozornost. Až tu skončí, chtěl pistolí skoncovat s Ružjoem. K němu se moc přibližovat nechtěl.

Takže. Uvnitř v domě zbývají Goswell, služebná, kuchařka a starý Applewhite, po nich Ružjo. Huard přijde na řadu až poslední, tomu mladíkovi to stejně nikdy nedojde. Pak otevře sejf - jehož číselnou kombinaci znal už dlouhé měsíce - vezme veškerou hotovost a šperky a uteče přes mokrá pole pryč. Dlouhý a těžký den, ještě navíc neskončil, ale co se dá dělat: poraď si jak umíš, a Bůh ochraňuj krále.

Odešel chodbou do jídelny promluvit si s jeho lordstvem.

*****

Když raketa vybuchla tentokrát, rozlétla se té nestvůře na kousky i hlava. Virtuální mozek a krev stříkaly na všechny strany, částečně zasáhly i Jaye a Saji, ale ani jednomu z nich to nevadilo.

"Dostals ji! Dostals ji!"

"Na buddhistku jsi až příliš rozradostněná."

Objala ho. "A co, vždyť jsi zničil jen počítačovej program. Nic jinýho se nestalo, ne?"

"Nic jinýho? Hergot, ženská, to nebyl jen tak ledajakej program!" Ale i on ji objal. Povedlo se jim to. Objetí bylo jako odměna. A bylo to lepší než báječné, bylo to naprosto špičkové.

Jay Gridley se vrátil!

40 KAPITOLA

*****

ČTVRTEK, 14. DUBNA MEZI TISY, SUSSEX, ANGLIE

Vstupní tým se bez potíží dostal do vzdálenosti několika set metrů od domu. Michaels čekal, že uslyší od obvodové skupiny střelbu, ale buď byli od brány příliš daleko, nebo to šlo lépe, než čekali.

Ve sluchátkách zaslechl Howarda: "Vidíte něco, V4?"

Fernandez šel vpředu. "Nevidím, teď - moment. Jeden muž právě prošel pod světlem u zadního vchodu. Vypadá to, že tam hlídkuje."

"Rozumím. Jdeme tam."

Michaels si počkal, až ho Howard předejde, pak vstal z mokré trávy, kde ležel, a v podřepu běžel vpřed. Držte se u země a nespěchejte, zdůrazňoval jim Howard.

Toni s Cooperovou šly za ním, a Michaelsovi se nesvíraly útroby jen strachem ze zastřelení.

*****

Ružjo zahlédl na temném poli nějaký pohyb. Moc toho neviděl, jen tmavou postavu ozářenou zezadu světly ze sousední usedlosti, ale to mu stačilo, aby se začal mít na pozoru.

O pár vteřin později zahlédl další pohyb. Možná je to ztracená ovečka. Jehně, co se zatoulalo své matce. Ale tomu nevěřil. Tmavé postavy, jež se v dešti procházejí po poli? Spíš to vypadalo na britský útočný tým. A dříve, než je on - i Peel - čekal. Jelikož neslyšel žádné výstřely, musel se Ružjo

domnívat, že je stráže nezahlédly. To ho nepřekvapilo. Peelovi muži nebyli špatní vojáci, ale celý pozemek byl příliš veliký, aby ho mohli řádně pokrýt.

Ružjo se schoval hlouběji do stínů, odstoupil od domu a zamířil k budově, kterou Peel používal jako svou kancelář. Mohl by se tam schovat, dokud nezjistí, kolik jich sem vlastně přišlo. Mohlo jich být deset až sto, a pokud nebude vědět, kde jsou mezery mezi nimi, bylo by bláhové dát se na útěk.

*****

Goswell si otřel ústa, když Peel vstoupil do místnosti s poněkud podezřelým úsměvem na rtech. Aha. Tak do toho.

Applewhitea poslal se služkou a kuchařkou nahoru a řekl jim, ať se zamknou v horní kanceláři a nevycházejí, dokud jim osobně neřekne, že mohou vyjít ven. Dveře byly z oceli, měly pevný zámek a železnou petlici, kterou sem nainstalovali pod Peelovým dohledem. Jak ironické.

Teď skoncují s tou nepříjemností. Položil si ubrousek zpět na klín a nechal ruce pod stolem.

"Posaďte se, majore."

"Myslím, že raději zůstanu stát, pokud vám to nevadí, Geoffreyi."

Geoffreyi? Dobrý bože, Peel se dočista zbláznil. Goswell, poněkud vyveden z míry Peelovou familiárností, se snažil vzpamatovat. "Už jste viděl Bascomb-Coombse?"

"Ano, viděl. Právě jdu z jeho pracovny. Je celkem bez života."

"Bez života, říkáte?"

"Ano, náhlá mrtvice nebo infarkt. Způsobené tímhle." Peel vytáhl zpod kabátu podivnou malou dýku a zvedl ji. Lesklá ocel ve světlech elektrického lustru pableskovala.

Goswell se zamyslel. "Zabil jste ho, že?"

"Už je to tak."

"Škoda. Byl to chytrý člověk."

"A dostatečně paranoidní, aby zničil vás a chtěl nechat zabít i mě." Peel otáčel nožem tam a zpět, sledoval ostří jako hypnotizovaný.

"Opravdu? V tom případě jeho vrah nebyl o moc úspěšnější než ten můj."

Peel se zamračil. "Váš?"

"Ale jistě. Je mi to líto, možná jste udělal chybu, a odnesl to chudák Bascomb-Coombs. Ale to já jsem najal člověka, aby vás zabil, pane."

"Ale - a proč?" Peel vypadal upřímně zmaten.

"Opravdu, Peele. Za to, že jste se spolčil s tímtéž Bascomb-Coombsem, jehož jste v mé pracovně zavraždil. Měl jste mě za takového blázna, který zapomene, že i hlídače je třeba hlídat?"

"Aha, tak to vy jste mě nechával sledovat. I ten muž v knihkupectví je vaše práce."

"Mrzí mě, že to bylo nutné. Váš otec by z vás neměl radost. Myslel jsem, že jste z lepšího těsta, majore."

Peel se zasmál. "No, musím uznat, vaše lordstvo, že mě nikdy nenapadlo, že za tím stojíte vy. Zmýlil jsem se. Ale ne že by Bascomb-Coombs byl nějaké neviňátko, které si nezasloužilo svůj osud. Musím ovšem uznat, že na člověka, jehož dělí od smrti jen chvilka, jste velmi klidný. Gentleman až do konce, co?"

"To doufám. Ale musím se přiznat, že neočekávám, že bych skonal ještě dnes večer."

Na ta slova vytáhl Goswell zpod stolu svou dvouhlavňovku a zamířil Peelovi na srdce.

*****

Stařec byl pomalý a téměř slepý, a kdyby Peel zareagoval rychleji, mohl

uskočit a Goswella probodnout. Ale překvapení z toho, že se ve starcových rukou objevila puška, bylo tak velké, že se Peel nedokázal ani pohnout. Když se vzpamatoval, Goswell už zamířil. Možná by nedokázal trefit zajíce, který mu poskakuje v zahradě patnáct metrů od něj, ale bylo vyloučeno, aby na tři metry netrefil člověka. A na takovou vzdálenost by zásah broky do pravého místa způsobil smrt.

"Vy mě chcete zastřelit?"

"Byl bych radši, kdyby se podařilo nezaneřádit celou jídelnu krví, ale jestli jen špatně mrknete, určitě to udělám. Applewhitea bude úklid obtěžovat, ale je to velmi diskrétní člověk."

"Co tedy chcete dělat?"

"Doufal jsem, že vyjdeme ven, vy si naposledy zakouříte, dáte si brandy nebo něco jiného a... rozloučíme se."

Nežertoval. Byl odhodlaný ho zastřelit. Po doutníku a brandy.

Peel se rozhodl, že dokud bude mít v jedné ruce nůž a na dosah od druhé ruky pistoli, tak k tomu nedojde. Odláká jeho pozornost a spolehne se na své mladší reflexy. Jinou šanci nemá.

"Nuže dobrá. Když to musí být. Dal bych si jeden z kubánských doutníků a možná hlt napoleona."

Vrhl se vpřed.

*****

"Vidím jen toho jednoho," hlásil Fernandez. "Mám na něj vystřelit pár nábojů? Vyberte si místo a řekněte kdy."

Howard se zamyslel. Muž na stráži měl přes rameno pověšenou pušku připravenou k použití, mohl by zpanikařit, kdyby zaslechl prasknutí větévky. Munice z poloautomatické pušky by jejich neprůstřelné obleky neprorazila, ale určitě by způsobila tolik hluku, aby varovala lidi v domě, že mají společnost. Stejně tak světlice. Howard očekával souboj, ale v takovém případě by se nejradši spolehl na co největší kontrolu situace. Zatím vše probíhalo bez jediného výstřelu a zdálo se, že to tak bude až do konce, že nikdo nebude zastřelen. Howard by nejraději volil takový postup, uváží-li se, jak ožehavá politická otázka to byla. Michaels se za Howarda několikrát postavil, a nejmenší, co pro něj může udělat, je tuhle laskavost mu oplatit.

"Jdu tam," řekl Howard. "Odvedu jeho pozornost. Až na mě zamíří, zneškodníte ho. Pokud možno ho nezabíjejte."

"Rozumím, nezabíjet, V5."

Howard se doplazil na dvacet metrů od domu, pak na patnáct. Muž se otočil a zamířil jeho směrem. Howard věděl, že bude muset udržet jeho pozornost tak dlouho, aby se k němu Julio mohl dostat a přidusit ho.

Chtělo by to nějaký zvuk, aby muže upoutal, ale nevylekal. Možná bude stačit zamňoukat. Howard uměl celkem dobře napodobit ztracené kotě. I kdyby byl muž na stráži nějaký deviant, který se vyžívá v týrání koťat, musel by ho nejprve chytit. Juliovi by to mohlo stačit.

"Mňau, mňau!"

Muž k němu zamířil.

"Mňau, mňau!"

Muž se usmál. "Čiči, čiči, pojď sem, číčo. Ztratila ses? Pocem, osuším tě."

Ještě že má rád kočky.

Vyjde to. A málem by to skutečně vyšlo, kdyby se v tu chvíli neozval z domu výstřel.

Muž se otočil ke dveřím, všiml si, že k němu běží Julio, a zvedl proti němu pušku.

Doprčic, pomyslel si Howard. Pak muži do zad vystřelil tři rány ze svého samopalu. Muž neměl neprůstřelnou vestu. Klesl k zemi.

"Pohyb!" křikl Howard do vysílačky. "Zpět k plánu A!"

*****

Peel se podíval na krvavou díru v břiše, cítil horko rozpáleného olova a věděl, že z této rány se nezotaví. V místnosti se vznášel hustý dým, zápach spáleného střelného prachu byl příšerně silný, a Peel na podlaze toužil už jen po jediném: vzít Goswella s sebou. Nahmatal svou pistoli a vytáhl ji z pouzdra...

Goswell k němu přišel blíž a namířil mu brokovnicí na hlavu.

"Promiňte," řekl.

S dalším výstřelem pohasla Peelova světla nadobro.

*****

Howard proskočil dveřmi do kuchyně. Zvedl se, ale kromě Julia, který už stál připraven k výstřelu, tu nikdo nebyl. Ukázal do chodby a Julio kývl.

Prohlédli pokoje. Když dorazili k pracovně, na podlaze vedle přenosného počítače našli ležet bezvládné tělo. Muž měl na sobě zařízení pro připojení k VR. Otočili ho na záda a uviděli jeho obličej.

"Bascomb-Coombs," řekl Julio. "Je po něm."

"Správně."

Ve sluchátkách Howard slyšel, jak venku někdo naštvaně zasyčel.

Když dorazili do jídelny, našli druhé tělo, rozstřílené s polovinou obličeje, a za jídelním stolem seděl starý muž s otevřenou dvouhlavňovou brokovnicí. V místnosti visel bílý kouř jako hustá mlha.

"Vy do toho ládujete černej prach?" zeptal se Julio.

Ten stařec byl lord Goswell. Howard ho poznal z fotografií.

"Vy nevypadáte jako hoši z ochranky. Jste Američani, že?"

"Jo, my jsme tady noví," řekl Julio. "Co se to tu stalo?"

"Major Peel se zbláznil. Zabil Bascomb-Coombse a chystal se i na mě. Bohužel jsem ho musel zastřelit. Hrozná věc."

Peel a Bascomb-Coombs jsou po smrti. Howard zavrtěl hlavou. Ježíši."

Ve sluchátkách slyšel, jak totéž pronesla Cooperová. Nebo možná Fiorellaová.

"Kde je Ružjo?" zeptal se Julio.

Stařec se zamračil. "Kdo? Aha, vy myslíte toho Rusa, co ho Peel najal? Asi tu někde bude. Předtím tu byl."

"Nikam nechoďte," řekl Howard. "Ještě se vrátíme. Přátelé, dejte si pozor, Ružjo je pořád někde venku."

Vyšli ven. Michaels, Fiorellaová a Cooperová je kryli zezadu a Julio řekl do vysílačky: "V4 a V5 vycházejí ze zadních dveří. Ne abyste nás zastřelili."

Když vykročili na dvůr, už nepršelo. Howardovi se na štítku helmy rozsvítila ikona druhé skupiny. Zapnul vysílačku.

"V5, tady Ol. Obvod je v pořádku."

"Rozumím, Ol. Polovinu vaší skupiny nechte na místě a jeden oddíl pošlete k nám. Jeden nepřítel je na útěku a pobíhá někde po okolí. Je ozbrojen a patří mezi ty nejobávanější. Buďte ve střehu."

"Rozumím, V5."

"Rozdělíme se," řekl Howard. "Veliteli, vy půjdete se mnou. Cooperová s Fiorellaovou půjdou s Fernandezem. Uděláte, co vám řekne. Jdeme si pro Ružjoa."

*****

Ze svého úkrytu za rohem druhé budovy přibližně padesát metrů od nich uslyšel Ružjo Američanův hlas, ale nerozuměl, co říká. Je jich pět, v polích a na cestě jsou určitě i další. Mají na sobě neprůstřelné vesty, s nimiž si jeho

zbraň neporadí. Jen těžko mohl doufat, že si zvednou štíty nebo sundají helmy, protože moc dobře vědí, co se stalo jejich kolegům, kteří to udělali, když ho naposledy chtěli dopadnout. Je jich proti němu víc, mají víc zbraní, jsou lépe postaveni. Kdysi dávno by to bral jako osobní výzvu. Dnes už ne.

Mohlo by se mu podařit umístit jednu střelu pod štítek jednomu z nich, ale kulky ráže .22 byly z měkkého olova a špatně by se odrazily, při dopadu na pevný povrch by se roztříštily. Možná by mohl někoho oslepit, ale to by mu moc nepomohlo.

Jediné jejich slabiny představovaly rukavice, ty byly z tak tenkého kevlaru, že by jim při zásahu mohl zlomit prst. Ale na to ještě nikdy nikdo nezemřel.

Kdepak, chce-li přežít, musí zkusit své štěstí v poli. Utéct a při troše štěstí jim proklouznout a zmizet pryč.

Vzdychl. Mohl utéct už dávno. Už mohl být zpátky v Čečně. Ale bez Anny to nebyl žádný domov. Jeho domov je tam, kde je Anna. Po její smrti přišel o veškerá pouta, plul jako utržený list vydaný napospas vlnám a větru.

Znovu vzdychl. To by stačilo.

Odklopil spoušť z rukojeti deštníku a vystoupil z úkrytu u budovy, postavil se pod světlo. Pětice vojáků byla od něj jen pár metrů, zády k němu.

"Nenamáhejte se," řekl.

Otočili se téměř zároveň, všechny zbraně mířily na něj.

"Odhoďte to!" křikl jeden z nich. "Odhoďte ten - ten deštník?"

Viděl, jak se trochu uklidňují. Vzdal se, už ho mají.

Zvedl deštník a začal po nich střílet.

*****

Howard ucítil, jak mu do zbraně narazila kulka, a když se pokusil palbu opětovat, vystřelil jednu kulku, ale příliš nízko, pak se samopal zasekl. Pustil zbraň a sáhl po revolveru.

Zaslechl křik ostatních, ale nedokázal od sebe rozeznat hlasy ve sluchátkách.

"Doprdele!"

"Kurva!"

"Au!"

Vytasil revolver z pouzdra, kryt dalekohledu odklopený. Zvedl dalekohled moc vysoko, našel červenou tečku a znovu zbraň sklopil.

Proč na toho Rusa nikdo nestřílí?

Posunul tečku níž, zamířil muži na hruď a vypálil dvě rány - bum! bum! - a díval se, jak Ružjo pomalu padá k zemi.

Když Rus klesal, usmíval se. Usmíval!

Howard doběhl k muži a sklonil se nad ním. Obě kulky ho zasáhly doprostřed hrudi, do srdce. Muž už dodýchával, a i kdyby tu byli doktoři, nic by s ním nesvedli.

Muž otevřel oči a podíval se na Howarda. "Anna," řekl a bylo po něm.

*****

Už tu skoro skončili. Fernandez k nim došel, v ruce deštník, z nějž Ružjo střílel. Zvedl ho, aby Michaels viděl mechanismus uvnitř. "Pětiranný revolver, vidíte? Skvělá věcička."

Michaels přikývl. Zároveň si všiml i obvazu na Fernandezově pravém zápěstí, kam jej zasáhla ta malá kulka. Rukavicí nepronikla, ale náraz mu znemožnil střílet. Michaelsovu vlastní zbraň zničila kulka, jež zasáhla jeho zásobník. Toni byla na pravé ruce zraněna podobně jako Fernandez, Angele kulka zlomila palec, protože rukavice nedokázala střelu zastavit. Howardovi zničila kulka závěr samopalu.

Muž známý pod jménem Ružjo je zasáhl všechny tak, že jim zabránil palbu opětovat, a jen díky Howardovu revolveru se jim podařilo s ním skoncovat. Bylo to k nevíře. Nikdo z nich nikdy neviděl lepšího střelce. Kdyby měl zbraň schopnou prostřelit jejich neprůstřelné vesty, všechny by je zabil.

"Škoda že nebyl na naší straně," řekl Fernandez. "Byl by to skvělej instruktor práce s menšíma zbraněma."

"Litujete snad, že je po něm?"

"Ne. I když vlastně trochu jo."

Michaels to chápal.

"Fajn. Mizíme odsud," řekl Howard. "Zábava je u konce."

EPILOG

*****

PÁTEK, 15. DUBNA LONDÝN, ANGLIE

Toni si vzala jiný pokoj, aniž by o tom s Michaelsem diskutovala. Když za ní šel do hotelové haly, přemýšlel, co jí asi řekne. Dnes mají odletět domů. Kdyby s ním nechtěla mluvit, byl by to hodně dlouhý let.

Chtěl být sám, šel tedy po schodišti, nejel výtahem.

Případ už uzavřeli. O události u Goswella se postarala britská strana. Nenašlo se nic, co by hovořilo proti starci. Všichni svědkové, kteří by ho mohli z něčeho usvědčit, byli po smrti.

Zázračný počítač byl rovněž nefunkční. Zničil ho nějaký načasovaný autodestrukční kód, který už Bascomb-Coombs nemohl zastavit. Britové prozkoumali ten záhadný počítač, ale nevěděli, co to vlastně je. Možná se to jednoho dne dozvědí.

K žádnému mezinárodnímu incidentu tedy nedošlo. Většina nepřátel byla po smrti. Mohlo to dopadnout i hůř.

V hale u velkého stromu stála Toni. Nemluvila s ním o Cooperové a odmítala vyslechnout jakákoli vysvětlení.

Podívala se na něho a v obličeji byla tak smutná, že měl Alex pocit, že se Toni rozpláče. Tak smutná, že měl pocit, že se rozpláče i on sám. Bude to muset nějak urovnat.

"Toni, je mi to líto, víš-"

"Ne," přerušila ho. "Dneska ne. Za pár hodin ti letí letadlo."

"Mně letí letadlo?"

"Ano. Já tady ještě chvíli zůstanu."

"Ale-"

"Žádné ale, musím si promyslet spoustu věcí, Alexi, a ty taky." Podívala se na něj, a Alex si všiml, že má slzy na krajíčku.

"Toni, pochop to-"

"Ne. Teď ne. Už o tom nemluv."

Slzy jí začaly stékat po tvářích.

Nevěděla, že s Cooperovou ve skutečnosti nespal. Nejspíš však byla přesvědčená, že spal. Jenže, když se to tak vezme, je tohle vůbec podstatné? Po Cooperové zatoužil. Chybělo malinko, a byl by ji měl. Ležel nahý na stole se ženou, která byla taky nahá, a co tedy záleží na tom, že k aktu samotnému nedošlo? Chtěl jí to všechno vysvětlit, ale její pohled všechno vysvětlování zastavil. Zlepšilo by se to tím? Nebo zhoršilo?

Věřila by mu vůbec?

"Jo, tak dobře, vezmi si tolik času, kolik potřebuješ. Můžeme... vyřešíme to, až se vrátíš do práce."

"Ne, to nepůjde. Do práce se už nevrátím. Je to příliš, když se nám profesionální a soukromý životy pletou jeden do druhýho, Alexi. Končím. Ode

dneška, od teďka, od týhle minuty už nepracuju pro Net Force."

"Cože? To nemůžeš!"

"Neříkej mi, co můžu, a co ne. Měj se, Alexi. Budeš... budeš mi chybět."

A odešla.

Michaels se za ní díval, neschopen promluvit, pohnout se, nadechnout se.

Panebože, Toni! Co to udělal?

Stál tam dlouho jakoby v transu, a když se z něj dostal, Toni už byla pryč.

Pryč.

??

??

??

??